EDGAR WALLACE

EDGAR WALLACE

SECRETUL CHEII DE ARGINT

CAPITOLUL I.

Toţi erau implicaţi în această afacere:

Dick Allenby, inventator şi moştenitor de drept, Jerry Dornford, filfizon şi mână spartă, Mike Hennessey, aventurier din lumea teatrului, Mary Lane, actriţă de mâna a doua; Leo Moran, bancher şi jucător la bursă; Horace Tom Tickler (care vai de el), era vârât până-n gât deşi habar n-avea.

Domnul Washington Wirth, care dădea petreceri şi îi plăcea să fie linguşit; bătrânul Hervey Lyne şi răbdătorul Binny, care îi împingea scaunul pe rotile, îi pregătea micul dejun, îi ţinea corespondenţa, şi… Surefoot Smith.

Iată însă că într-o zi, Binny, pasionat cititor al ziarelor care dezvăluiau cele mai odioase crime, se trezi în centrul atenţiei a milioane de cititori – frumoasă experienţă, n-am ce zice.

Petrecerile domnului Washington Wirth erau cât se poate de exclusiviste. Invitaţii erau aleşi cu grijă şi nu ar fi îndrăznit în nici un caz să strecoare vreun intrus, ei erau, după cum îi numise Mary Lane „o ciudată aventură”.

În ceea ce-o priveşte, reuşise să se infiltreze datorită robustului şi melancolicului Mike, pe care, de ce să n-o recunoaştem, îl cam plăcea. Oamenii îi ziceau „bietul Mike”, din cauza repetatelor sale falimente, dar această poreclă nu i se potrivea. Îl găsise între timp pe bogatul domn Washington Wirth, iubitor de teatru şi mână de aur pentru artişti.

Acesta era însă şi un om foarte misterios. Despre el se ştia că locuieşte în Midlands şi învârte afaceri în industrie. La Londra, adresa lui oficială era hotelul Kellner, dar nu dormise niciodată acolo. Secretara lui era permanent în legătură cu acest hotel şi-i rezerva telefonic apartamentul regal pentru o anumită zi, dar în seara acelei zile, când masa era pusă pentru douăzeci-treizeci de persoane, iar orchestra închiriată îşi acorda instrumentele, îşi făcu apariţia însuşi Washington Wirth, om îndesat, cu păr ca de cânepă şi ochelari cu rame groase. Răutăcioşii spuneau că poartă perucă, dar nimeni nu ştia care este adevărul.

Costumele îi veneau ca turnate şi nu se despărţea niciodată de mănuşile sale albe, din piele de viţel. Avea o voce de tenor, obişnuia să bată milităreşte din călcâie şi săruta mâinile doamnelor, obicei pe de-a-ntregul european.

Oaspeţii săi erau aleşi pe sprânceană. Selecţiona – sau, mai bine zis, Mike o făcea pentru el – doar trepăduşii universului teatral: coriste, actriţe din roluri secundare, una sau două cântăreţe obscure.

Odată, Mike îi sugerase o petrecere mai deosebită, dar domnul Wirth nici nu voise să audă:

— N-am nevoie de complicaţii! – a spus el.

Îi plăcea să fie adulat şi nu ducea niciodată lipsă de asta. Cheltuia cu dezinvoltură şi făcea cadouri foarte costisitoare. În schimb, sărăntocii luaţi sub aripa lui ocrotitoare îl copleşeau cu complimente.

Nu puteai da buzna la petrecerile domnului Washington Wirth; invitaţiile erau distribuite sub forma unei mici cocarde, de genul celei purtate de doamnele din loja regală, la Ascot, pe care era înscris numele persoanei invitate. În acest fel, domnul Washington Wirth împuşca doi iepuri dintr-un foc: pe de-o parte evita prezenţa unor oaspeţi nepoftiţi, iar, pe de altă parte, citind numele de pe cocarde, se putea adresa fiecărui invitat.

Mary Lane era perfect conştientă că nu fusese invitată pentru că ar fi avut nişte calităţi deosebite, ci dimpotrivă.

— Presupun că dacă aş fi fost cu adevărat o persoană importantă, nu aş mai fi fost invitată – spunea ea.

Mike zâmbi cu indulgenţă:

— Dar tu eşti importantă, Mary, eşti cea mai importantă persoană de aici, draga mea. Domnul Wirth a ţinut cu tot dinadinsul să te cunoască.

— Şi totuşi, care-i treaba cu acest om, până la urmă?

Mike dădu din cap.

— Este putred de bogat şi atâta tot! spuse el.

Ea izbucni în râs. Mary Lane era deosebit de atrăgătoare când râdea. Îşi dădu seama că Washington Wirth, în aparenţă preocupat de graţiile a două blonde, o privea cu coada ochiului.

— Dă multe petreceri, nu-i aşa? – întrebă fata. Domnul Allenby mi-a spus astăzi că acestea sunt de fapt ocazii prielnice pentru afaceri. Oricum cred că este plin de bani, fiindcă altfel nu şi-ar fi permis să ne finanţeze piesa. Serios, Mike, cred că pierdem foarte mult cu spectacolul de la Sheridan.

Mike Hennessey îşi scoase trabucul din gură şi se uită gânditor la scrumul cenuşiu.

— Nu pierd nimic, nici o grijă! – zise el.

Apoi, o întrebă deodată:

— Eşti cumva prietenă cu bătrânul Hervey Lyne?

— Nici gând, este tutorele meu şi atât, dar de ce m-ai întrebat?

Orchestra ataca un vals. Domnul Wirth se învârtea neîndemânatic, valsând la distanţă de un cot de o doamnă de la Jollity, care era în mod evident obişnuită să fie ţinută mai strâns.

— Credeam, că eşti şi tu implicată – spuse el. Dă bani cu camătă, asta trebuie să fie. Hm, deci aşa s-a îmbogăţit. Domnul Allenby este rudă cu el?

Pusese întrebarea cu oarecare siguranţă, ceea ce o făcu pe fată să roşească.

— Da, este nepotul luirăspunse ea puţin descumpănită. Dar de ce te interesează?

Mike aruncă o privire către perechile de pe ringul de dans.

— Încearcă să dea impresia că se distrează de minune – observă el cu un zâmbet cinic. Toţi vor pleca cu buzunarele pline! O să-ţi iei şi tu partea ta!

— Dar da ce te preocupă domnul Lyne? – insistă fata.

— Mă întrebam cât de bine îl cunoşti pe bătrân. Să ştii că nu mi-a împrumutat niciodată bani. Cere garanţii solide, iar eu nu le-am avut niciodată. Doar ştii că bancherul lui este Moran.

Mike era un om de o sinceritate dezarmantă, iar vorbele sale oglindeau întotdeauna exact ce gândea. Chicoti pe înfundate:

— Ştii că-i bună gluma, Ha, ha, ha, Moran bancherul casei! Tu nu-ţi dai seama care-i poanta, dar eu ştiu prea bine.

Mary îl cunoştea din vedere pe Leo Moran. Acesta era pe cale să se împrietenească cu Dick Allenby şi venea des pe la teatru, deşi nu intra niciodată în culise.

Însă, când Mike vorbea în doi peri, era inutil să încerci să scoţi ceva de la el, aşa că începu să se uite nelinişitită la ceas.

— Crezi că o să se supere dacă plec mai devreme? Am promis că trec pe la club.

El îi făcu semn că nu, o luă politicos de braţ şi o conduse către domnul Wirth, aflat în compania a trei fete drăguţe care încercau să-i ghicească vârsta.

— Mă scuzaţi, domnule Wirth, micuţa mea prietenă trebuie să plece – spuse el – Are repetiţie mâine dimineaţă.

— Nici o problemă! – răspunse gazda.

Când zâmbea, etala o pereche strălucitoare de dinţi falşi.

— Vă înţeleg perfect, domnişoară Lane şi vă rog sa mai poftiţi. Vă aştept peste trei săptămâni, când mă întorc din străinătate – îi zise acesta, întinzându-i o mână moale, lipsită de viaţă.

Apoi Mike o conduse către ieşire şi-i ţinu haina:

— Nici eu nu stau mai mult de o oră! Domnul Smith pleacă întotdeauna după ora unu noaptea. Apropo, o să-ţi aduc cadoul la teatru.

Era foarte încântată de Mike; de fapt, toată lumea îl îndrăgea. Nu era în toată Londra actor sau actriţă care să nu fi acceptat să fie plătit de Mike cu jumătate de salariu. La nevoie, putea să plângă foarte convingător, când era falit, iar asta se întâmpla mai întotdeauna. În orice caz, se văicărea de-ţi rupea inima, ori de câte ori dădea peste o persoană dură, hotărâtă să-şi recupereze banii de la el.

— Nu ştiu ce se întâmplase cu piesa noastră, spuse el în timp ce se îndreptau către ascensor. Poate că nu-i bun titlul ăsta – „Stâncile destinului” – oricum, habar n-am ce înseamnă; am văzut-o de o mie de ori până acum şi tot n-am înţeles despre ce este vorba.

Fata se opri în loc, uimită şi enervată în acelaşi timp:

— Păi, bine, dar chiar tu ai ales-o!

— Ba nu, el a făcut-o – protestă Mike – arătând cu degetul spre apartamentul domnului Wirth. Mi-a spus că ori de câte ori o citeşte devine parcă mai credincios. În ceea ce mă priveşte pe mine nu m-a făcut să trec mai des pe la sinagogă!

O urmări cu privirea pe Mary în timp ce se îndepărta cu mersul ei legănat. Ţinea la ea pentru că era o fată cu picioarele pe pământ, lucru rar întâlnit în zilele astea. Prima oară când o invitase să ia masa în oraş, îi sugerase câteva metode rapide prin care o tânără actriţă putea deveni cap de afiş, iar ea îi răspunsese foarte înţelept, fără a-i răni însă orgoliul – şi să nu uităm că un om cu o înfăţişare ca a sa, nu duce lipsă de aşa ceva. Din acel moment a luat-o sub aripa lui ocrotitoare, deşi avea destule admiratoare.

Totuşi, dintre toate femeile pe care le iubea, pe ea o îndrăgea cel mai mult. Reveni în atmosfera agitată a sălii, în timp ce domnul Wirth împărţea cadourile.

Era mult mai vesel ca de obicei, nu băuse niciodată prea mult, dar în seara aceasta se cam întrecuse cu gluma. Promisese că o să bea singur o sticlă de şampanie dacă o să reuşească cineva să-i ghicească vârsta. Şi iată că una dintre cele trei fete îi spusese că are 32 de ani, iar el se declarase mulţumit.

— Sfinte Sisoie! – se minună Mike când auzi asta.

De îndată ce domnul Wirth fu disponibil, Mike îl luă de-o parte:

— Nu credeţi că ar fi timpul să plecăm acasă?

Acesta însă îi zâmbi prosteşte şi îi răspunse plin de vervă, împleticindu-se la vorbă:

— La… Lasă scumpule, dra… gule! M… ai sunt în stare să conduc până la Coventy!

Cu siguranţă acesta nu era domnul Wirth pe care îl cunoscuse. Mike Hennessey intră în panică. Simţea că este cât pe ce să piardă o mare avere. Era ca şi când ar fi scăpat din mână cloşca cu puii de aur.

— Aveţi nevoie de ceva răcoritor! – îi spuse el agitat. Vă rog să mă aşteptaţi o clipă!

Alergă ca un apucat, îl zări pe şeful de sală şi se întoarse imediat cu o sticluţă albastră. Puse o linguriţă cu pilule albe într-un pahar de vin şi-l umplu cu apă, iar apoi îl înmână gazdei.

— Beţi, vă rog, îi spuse cât se poate de hotărât.

Domnul Wirth îl ascultă fără să crâcnească şi sorbi paharul pe nerăsuflate, de-abia trăgându-şi sufletul printre înghiţituri.

Între timp plecaseră toţi invitaţii.

— Vă simţiţi bine? – îl întrebă nerăbdător Mike.

— Da, da, e-n regulă! – îi replică sec celălalt.

Acum părea destul de sobru. Oricum Mike se simţea înşelat în aşteptări. Nu-şi condusese prietenul la maşină pentru că era contrar uzanţelor din lumea bună. Domnul Wirth, înfăşurat în palton, cu gulerul ridicat şi jobenul pe-o

sprânceană se îndreptă către garajul hotelului şi…, când să intre în maşină se auzi strigat dc paznic:

— Domnule, domnule, aş vrea să vă spun ceva!

Domnul Wirth îl privi ca prin ceaţă, se sui la volan şi porni motorul.

— Dar, domnule, domnule, aş vrea să…

Maşina demară în trombă, trântindu-l în patru labe pe bietul paznic. Acesta însă, se ridică cu repeziciune şi o luă la fugă după maşină, spre hazul tuturor mecanicilor din garaj; atât maşina cât şi urmăritorul ei se pierdură în întuneric.

CAPITOLUL II.

Pe strada Oxford îi pierdu urma şi o porni dezamăgit înapoi. Dorul de casă cuibărit pe neaşteptate în sufletul său îl făcu să se îndrepte către Regent Park. Naylors Crescent era o străduţă laterală care pornea dinspre periferie. Era foarte liniştită, cu case mici, dar arătoase, cufundate acum în beznă.

Domnul Tickler, căci acesta îi era numele, se opri în faţa casei de la numărul 17 şi se uită pe fereastră. Jaluzelele erau trase, iar clădirea părea pustie.

Stătu cu mâinile vârâte în buzunar, uitându-se fix la uşa verde, care îi era atât de familiară, la cele trei trepte roase care duceau la subsol şi la şina de cale ferată pe care zidarii o fixaseră în perete pentru a uşura coborârea scaunului pe rotile.

Înăuntru se aflau bogăţii imense, incalculabile, şi… un bătrân cu un picior în groapă. Afară domneau sărăcia şi remuşcările, amintiri ale zilelor negre, petrecute în închisoarea Pentonville. Bătrânul Lyne locuia la primul etaj. Patul lui se afla între aceste două ferestre. Dincolo de geamul îngust se afla biroul la care stătea în timpul zilei. În perete era un safe plin de hârtii vechi fără valoare. Lyne nu-şi ţinea banii în casă şi făcea tot ce putea ca toată lumea să ştie acest lucru. Au existat însă şi doi-trei hoţi care şi-au dat silinţa să-l contrazică, dar care au cules praful după tobă, aşa cum era de aşteptat.

Acolo se afla bătrânul şobolan, lăfăindu-se în lux şi bogăţii, tolănit pe perne de puf, cu feţe de mătase brodate, special comandate pentru el, iar el, Horace Tom Tickler stătea de cealaltă parte a zidurilor, fără nici un ban în buzunar.

Dar, cine ştie, poate că nici nu era acasă?! De fapt aşa obişnuia. Era plecat când toată lumea îl credea în casă şi dimpotrivă stătea înăuntru când toţi bănuiau că-i plecat.

Se plimbă în sus şi-n jos de-a lungul străzii timp de aproape o oră, gândindu-se la diverse posibilităţi, majoritatea impracticabile, după care o luă înapoi, către străzile luminoase, cu cafenele şi baruri. Traversă drumul către grajduri pentru a ajunge la Portland, fără să bănuiască peste ce o să dea.

Un poliţist care trecea pe lângă grajdurile Baynes auzi deodată un om cântând. Se părea, dacă nu cumva îl înşela auzul, că tipul era cam cherchelit, iar vocea sa venea dintr-un apartament, unul din cele multe, situate deasupra garajelor, aliniate de-o parte şi de alta a grajdurilor. Era o vreme când aici nu locuiau decât birjari şi şoferi, dar, iată că boemii şi aristocraţii invadaseră aceste locuinţe umile din West End, iar acum, mai mult de jumătate din locatarii grajdurilor Baynes erau oameni care-şi puneau ţinuta de seară pentru cină şi se întorceau de la petreceri şi baruri de noapte cu braţele pline de atenţii, dintre care unele produceau zgomote ciudate şi îngrijorătoare.

Vocea pe care o auzise nu era decât lălăitul unui beţiv. Poliţistul nu i-ar fi dat importanţă dacă n-ar fi zărit o mogâldeaţă proptită lângă uşa îngustă care ducea la micul apartament de la etaj. Îl lumină cu lanterna şi îşi dădu seama că nu merită nici o atenţie. Domnul era, după cum avea să-i spună mai târziu poliţistul superiorului său, o persoană de care nu ţi-ai fi amintit cu plăcere.

Era roşu la faţă, nebărbierit şi respingător. Gulerul fusese probabil alb cu o săptămână în urmă, nu purta cravată iar lenjeria sa era infectă, chiar şi la lumina slabă a lămpii.

— Îl auzi, ai?… – spuse el, arătând cu capul în sus şi rânjind.

— E pentru prima oară când i se întâmplă aşa ceva. E pilit! Ce gogoman!… Să se cherchelească în halul ăsta… Mi-a scăpat în seara asta şi nici nu m-aş fi gândit să-l urmăresc, numai că de… am avut noroc… L-am auzit din întâmplare… Ha, ha… E pilit, ce mai!

— Cred că nici tu nu eşti mai breaz! – îi spuse poliţistul pe un ton tăios.

— Aş! N-am băut decât trei păhărele de whisky şi o halbă de bere. Ce, un om în toată firea se îmbată din atât?

Vocea de la etaj nu se mai auzea decât înfundat. În partea cealaltă a grajdurilor, un cal tropăia enervat, în boxa sa.

— Ţi-e prieten?

Mogâldeaţa dădu din cap.

— Nu ştiu! Poate! Asta vreau şi eu să aflu… să văd dacă se comportă prietenos sau nu…

Poliţistul dădu dispreţuitor din mână.

— Hai, cară-te! Doar n-o să te las să hoinăreşti pe aici. Dar, ia stai, mi se pare că te cunosc! Nu cumva te-am văzut la secţia de poliţie din Clerkenwell?

Ofiţerul se mândrea cu memoria sa pentru figuri. Deviza sa era: „Nu ţin minte lucruri, dar nu uit niciodată feţele oamenilor”. Îşi închipuia că este unic şi că remarca sa este originală fără să ştie că era unul din cele patruzeci de milioane de cetăţeni care n-avea memorie pentru nume şi figuri.

Omul se ridică şi căzu lângă poliţist.

— Aşa este! Mersul îi era nesigur. Am luat nouă luni pentru excrocherie.

Într-adevăr fusese condamnat pentru o delapidare măruntă şi a stat în închisoare timp de-o lună, dar hoţii au şi ei mândria lor.

Oare un om condamnat pentru excrocherie putea fi arestat conform codului penal, numai pentru că stătea în uşa unui apartament de lângă grajduri? Aceasta era

problema care-l frământa pe poliţai. Se uită în jur, sperând să-l vadă pe şoferul său, dar nu era nici urmă de acesta. Deodată, îi veni o idee.

— Ce-ai în buzunare?

Mogâldeaţa ridică mâinile în sus.

— Hai, caută-mă! N-ai dreptul s-o faci, dar dă-i drumul!

Altă belea pe capul poliţistului care era tânăr şi nu prea ştia ce avea dreptul să facă şi ce nu.

— Hai, şterge-o şi să nu te mai văd pe aici! – îi ordonă el.

Dacă omul ar protesta sau ar refuza, l-ar putea aresta pentru „împotrivire” sau „ultragiu”, însă acesta se supuse imediat.

— Bine, bine! – spuse el şi o luă din loc.

Era două fără un sfert dimineaţa. Jandarmul se îndrepta către locul de întâlnire cu şeful său. În ceea ce-l priveşte pe domnul Tickler, acesta se târî către Portland, oprindu-se în dreptul fiecărei case, doar, doar o găsi un muc de ţigară aruncat de vreun trecător.

Ce grozav ar fi dacă şi-ar putea vinde informaţia exact cui îi era de folos… sau… l-ar putea şantaja pe cântăreţul chefliu. Aşa ai putea să storci bani serioşi – dacă ai de unde. Se opri la o dugheană din Oxford Circus şi bău o ceaşcă de cafea. Nu era chiar pe drojdie. Avea unde să doarmă şi cu ce să-şi plătească autobuzul… dacă ar fi circulat vreunul.

Înviorat, îşi continuă drumul pe Regent Street şi se întâlni cu singurul om din lume pe care ar fi dorit din tot sufletul să-l evite. Surefoot Smith, bărbat robust, îmbrăcat într-un palton strâmt stătea în umbra unei vitrine. Pălăria era ca de obicei trasă spre spate, iar faţa sa rotundă era mai roşcovană decât cea a lui Tickler. Părea o statuie, cu excepţia rotocoalelor de fum care se desprindeau din pipă din când în când.

— Hei!

Tickler se întoarse cu părere de rău şi-l recunoscu imediat pe matinalul observator. Îşi îndreptă spatele şi încercă să păşească mai destins, sperând că nu va fi recunoscut.

Surefoot Smith avea o memorie de elefant. Nici cel mai neînsemnat deţinut care-i trecuse prin mână nu putea spera să fie dat uitării.

— Hei, tu, vino încoace, n-auzi?

Tickler îl ascultă.

— Ce mai învârţi Tickler? Vrei să şterpeleşti ceva sau te afli în treabă pe aici? Două noaptea?... Va să zică aşa! N-ai casă!

— Ba da, domnule!

— Ah, da, pe undeva prin West End. Te pomeneşti c-ai devenit savant! Of, ce ţi-e şi cu ştiinţa asta... A dus ţara de râpă!

Fără să-şi facă probleme dacă avea sau nu dreptul, îl percheziţionă din cap până-n picioare; omul se supuse ascultător şi începuse să râdă. Zâmbetul său era complet respingător, fiindcă îi descoperea dinţii rari şi îngălbeniţi înfipţi în gura lăbărţată cu buze vinete. Dovedi însă că n-are nimic pe conştiinţă!

— Nimic în cizme! nici un cuţit, nici un revolver, nici un şiş!- spuse Surefoot, eliberându-l.

— Nu, domnule Smith, acum sunt pe calea cea bună! Îmi caut o slujbă!

— Buu...n, nu pierde vremea băiete! – îl îndemnă Surefoot. Treci la treabă! Sper că ştii ce înseamnă asta! De ce hoţii te-ai mai apucat? Ia zi, te ţii de şmecherii? Adică, nu, n-ai destulă minte pentru aşa ceva!

Tickler rosti o vorbă foarte îndrăzneaţă. De necrezut! Probabil că vinul din el se mai resimţea încă!

— Sunt detectiv! – o trânti el.

— Cum?... Ce-ai spus? Am auzit bine oare?

L-ar fi întrebat el mai multe, dar, în acel moment o lanternă clipi de două ori, de pe acoperişul clădirii pe care o supraveghea. Strada se umplu imediat de oameni înfăşuraţi în paltoane care se îndreptau într-acolo. Surefoot Smith fu printre primii care ajunseră vis-a-vis.

Un bubuit puternic în uşă îl lămuri pe deplin pe Tickler. Era vorba de o razie, la un tripou, sau poate, cine ştie, chiar mai rău.

Era fericit că scăpase din ghearele poliţaiului şi se grăbi s-o şteargă; în Picadilly Circus se opri pentru o clipă şi încercă să judece lucrurile la rece. Acum era destul de treaz şi putea să evalueze cu calm situaţia în care se afla, şi, cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dădea seama că lăsase norocul să-i scape printre degete.

Se întoarse şi o porni în jos pe strada Picadilly, mergând cu bărbia în piept şi visând cum ar putea câştiga bani uşori.

CAPITOLUL III.

Mary Lane se uită la ceasul ei simplu din aur şi se îngrozi.

— Vai de mine! S-a făcut ora patru.

Mai erau încă vreo douăzeci de perechi pe ringul de dans al Clubului Artiştilor. Era seară festivă, şi, cu aceste ocazii se petrecea până târziu.

— Îmi pare rău că ai avut o zi atât de obositoare.

Dick Allenby nu arăta însă prea preocupat şi nici nu dădea semne de oboseală. Deşi nu dormise de 24 de ore, nu avea cearcăne la ochi şi arăta ca scos din cutie.

— Oricum, m-ai salvat! – spuse el, în timp ce încerca să cheme pe unul din chelneri. Gândeşte-te numai! Eram complet singur până ai apărut tu! Am minţit când ţi-am spus că Moran a fost şi a plecat. De fapt, nici n-a dat pe-aici, afurisitul! Jerry Dornford a încercat şi el să plece acum, dar n-a reuşit.

Aruncă o privire în partea cealaltă a camerei, unde Jerry, îmbrăcat impecabil stătea la una din mese.

— Nu prea îl cunosc! – spuse fata.

Dick zâmbi.

— El ar vrea să te cunoască mai bine, deşi e de preferat să-l ţii la distanţă. Jerry a lipsit toată noaptea. A plecat imediat după supeu şi s-a întors de curând. Nu prea te-ai distrat la petrecerea lui Wirth. Al naibii mai e şi omul ăsta! Mike Hennessey a fost un măgar că te-a invitat.

— Nu-i adevărat! Mike e un scump!

— Ba-i un ticălos! Unul simpatic, într-adevăr, dar tot ticălos rămâne. Locul lui este de fapt în închisoare.

Au ajuns în stradă şi s-au oprit să aştepte un taxi, când, Dick Allenby zări o figură cunoscută.

— Ia te uită! Domnul Smith! Ce matinal sunteţi!

— Ei aş matinal! Mă învârt de azi noapte pe aici.

Îşi ridică pălăria şi o salută pe fată.

— Bună seara, domnişoară Lane! Prost obicei, barurile astea de noapte!

— Am o mulţime de obiceiuri proaste – zâmbi ea.

Inspectorul şef Smith de la Scotland Yard avea o mulţime de admiratori dar şi de duşmani în acelaşi timp.

Taxiul trase la scară.

Dick îi propuse s-o conducă până acasă, dar fata îl refuză şi se grăbi să urce în maşină.

— Drăguţă domnişoară! – spuse Surefoot. Actriţele nu înseamnă însă nimic pentru mine. Tocmai vin din strada Malborough unde am amendat vreo trei care-şi ziceau artiste.

— Aţi făcut o descindere, nu?

— Eh, mai nimic! – replică Surefoot dezamăgit – Mă aşteptam să prind peştii cei mari, dar am dat numai peste plevuşcă.

Numele de Surefoot (iute de picior) nu i se potrivea deloc. Era de fapt numele său de botez. Tatăl sau fusese editor şi cu o lună înainte de naşterea copilului, fiind obsedat că Surefoot, calul favorit al derby-ului, n-o să câştige cursa a pariat tocmai pe acest cal, sperând să obţină o avere. Dacă Surefoot ar fi terminat cursa învingător, răposatul domn Smith ar fi fost un om ruinat. Din fericire, calul a pierdut şi drept recunoştinţă, a pus noului născut numele nefericitului armăsar.

— Ieri am trecut pe la atelierul tău şi ţi-am văzut puşca – e cu aer comprimat nu?

— Da, cam aşa ceva – recunoscu Dick, dar cine ţi-a spus?

— Tipul ăla, Dornford. Al naibii om! N-am prea înţeles însă cum funcţionează! Dornford spunea că pui un cartuş, tragi, şi aşa încarci puşca.

— Da, în felul ăsta se comprimă aerul!

Dick Allenby n-avea chef să discute despre invenţiile sale.

— Ar trebui s-o vinzi la Chicago! – spuse Smith, plescăind din buze. Da, da, la Chicago! Acolo au loc şase crime pe săptămână dar nu reuşesc să prindă pe nimeni.

Dick izbucni în râs. Tocmai fusese acolo cu o lună-n urmă şi cunoştea câteva din problemele cu care era confruntată poliţia.

— Ce ţi-e şi cu ucigaşii ăştia motorizaţi, continuă Surefoot! Adică, tipii ăia care iau oamenii cu maşina şi îi împuşcă pe drum. Oare s-ar putea întâmpla aşa ceva şi la noi? Bineînţeles că nu!

— Eu n-aş fi atât de sigur! – îi spuse Dick, dând din cap – În orice caz, este aproape patru şi jumătate şi n-am de gând să discutăm despre crime. Dacă vrei, hai să mergem la mine să bem ceva.

Surefoot Smith ezită pentru o clipă.

— Bine, hai; oricum nu mă mai culc în noaptea asta. Uite un taxi!

Maşina se afla chiar în mijlocul drumului, lângă un refugiu de pietoni. Smith îl fluieră.

— Şoferul a dispărut, domnule, îi informă portarul de la bar. Am încercat mai înainte să-l închiriez pentru domnişoara.

— Cred că doarme înăuntru! – spuse Smith şi traversă strada în grabă, urmat de Dick.

Surefoot se zgâi pe geam, dar nu reuşi să distingă nimic.

— Nu-i aici! – zise el şi se uită din nou.

Apoi apăsă pe clanţă şi deschise portiera. Era totuşi cineva acolo, care era întins pe podea, cu picioarele sprijinite de banchetă.

— E beat! – bombăni Smith şi-l lumină cu lanterna.

Faţa i se vedea foarte clar, deşi era de nerecunoscut. Fusese împuşcat în cap, de la mică distanţă, dar lui Smith îi fu de ajuns pentru a constata despre cine era vorba: domnul Horace Tom Tickler, din care nu mai rămăsese acum decât o grămadă de carne.

— L-a luat cu maşina! – se minuna Surefoot – Doamne Sfinte, parcă am fi la Chicago!

CAPITOLUL IV.

În cinci minute, maşina era înconjurată de un cordon de poliţişti, care încercau să oprească mulţimea adunată ciorchine. Din fericire, pe strada Marlborough era un sergent de poliţie ocupat cu un beţiv, care sosi imediat la faţa locului.

— A fost împuşcat de aproape cu un pistol de calibru mic – asta era prima concluzie după o examinare sumară.

După câtva timp sosi salvarea care ridică rămăşiţele pământeşti ale lui Horace Tom Tickler. Un ofiţer de poliţie se sui la volanul taxiului şi duse maşina în garajul Scotland Yard-ului, pentru o examinare mai atentă. Îi scoseseră numerele, iar Scotland Yard-ul trimise un echipaj în căutarea şoferului, un oarecare Wells.

Dick Allenby nu a fost implicat în cercetări, dar s-a angajat în discuţie cu Surefoot în momentele cheie ale anchetei, iar apoi s-a îndreptat spre sediul poliţiei.

Omul fusese împuşcat în taxi; găsiseră urma glonţului în tapiserie. Corpul căzuse de pe banchetă iar picioarele se rezemau de portieră.

— Probabil că mai era în viaţă când se prăbuşise pe podea. Ucigaşul mai trăsese odată. Am găsit un glonte înfipt în podeaua maşinii! îi explică Smith.

— Aţi găsit şoferul? – îl întrebă Dick.

— Trebuie să sosească!

Domnul Wells, şoferul, era un bărbat îndesat şi grozav de speriat. Povestea lui era foarte simplă. Se dusese la garajul unde-şi ţinea maşina, puţin după ora două noaptea. Uşa era închisă. Îşi lăsă maşina afară, aşa cum făcea de obicei, ca să

fie la îndemâna spălătorului, care sosea în jur de şase. Nu-şi făcuse niciodată probleme, pentru că taxiurile nu prea erau ţinta hoţilor; puteau fi uşor identificate şi mai rău te încurcau Garajul său se afla în curtea unui grajd din Marylebone Road.

În ceea ce-l privea, avea un alibi perfect. După ce-şi lăsase taxiul, se îndreptase către cea mai apropiată secţie de poliţie ca să predea o umbrelă şi o carte, uitate de ultimul pasager. Fusese văzut de un poliţist după ce coborâse din maşină şi tocmai aceluia îi şi adusese lucrurile găsite, pe care le înmânase apoi la poliţie. Era o curte pustie, fără locatari, iar garajele erau lipite de o clădire folosită ca depozit de mobilă.

Se făcuse ora şapte şi West End-ul era plin de taxiuri, când Dick ajunse acasă, la apartamentul său din Queen's Gate. Ciudat, după toate câte se întâmplaseră, era totuşi mulţumit că Mary nu apucase să descopere singură oribilul spectacol. Maşina fusese parcată lângă bar, cu 20 de minute înainte de groaznica descoperire.

Şoferul fusese văzut strecurându-se din taxi şi îndreptându-se spre Air Street.

Cea mai importantă constatare fusese că aparatul de taxare era oprit şi înregistra suma de 17 şilingi. Aceasta îi indica poliţistului perioada aproximativă care s-a scurs între comiterea crimei şi găsirea cadavrului.

Mai târziu, după-amiază, Surefoot Smith îl vizita pe Dick Allenby.

— Ştiam că te interesează ce am mai descoperit – spuse acesta. Am găsit o hârtie de o sută de lire sterline în buzunarul prăpăditului.

— În al lui Tickler?

— Dar de unde ştii cum îl cheamă? – se miră Surefoot Smith.

— Păi ştii, de fapt, l-am recunoscut imediat. A fost servitorul unchiului meu.

— De ce nu mi-ai spus nimic azi dimineaţă?

— Nu eram sigur. M-am lămurit abia când l-au ridicat. Nu ştiu prea mult despre afacerile unchiului meu, dar mi-aduc, aminte că omul acesta fusese concediat pentru furt, acum şase sau şapte ani.

Surefoot îl aprobă.

— Aşa este! Tocmai voiam să-ţi povestesc despre asta. Am trecut azi dimineaţă pe la bătrânul Lyne, dar se pare că nu-l prea impresionează Scotland Yard-ul. Va să zică… este unchiul tău! Felicitări!

— Ce a spus? – îl întrebă curios Dick.

Surefoot Smith îşi aprinse pipa.

— Ce… crezi că am putut scoate ceva de la el? Tot ce-şi amintea despre Tickler era că fusese un ticălos, iar asta ştiam şi noi foarte bine. O bancnotă de o sută… nu pot să pricep.

Îşi făcu loc pe banchetă şi se aşeză.

— Mă întreb cine era tipul care l-a luat cu maşina. Pariez că este american. Tocmai asta mă şi îngrijorează din nou: ştiinţa asociată cu crima.

Dick făcu mare haz.

— După părerea ta, Surefoot, ştiinţa este vinovată de toate crimele.

— Păi ce, nu-i aşa? Ce a făcut ştiinţa până acum? A inventat fotografia ca să înlesnească falsurile, avionul – cu care s-o şteargă criminalii, maşina pentru spărgătorii de case şi bănci. Ce a făcut radioul? În West End, în ultimele şase luni, am avut patru cazuri de furturi în care s-a folosit radioul! Ce-a făcut electricitatea? I-a ajutat pe spărgătorii de safe-uri să găurească tezaurele. Phu… ştiinţa!…

Dick se gândi că, de fapt, cuceririle ştiinţei nu se prea potriveau cu crima din taxi şi i-o spuse lui Smith:

— Putea foarte bine să se fi petrecut într-o birjă.

— Da, de unde. Ce-ar fi făcut cu calul? Şi… îţi spun eu, asta-i doar începutul!

Se întinse şi se sprijini cu mâna de cutia de metal de pe banchetă.

— Asta-i ştiinţa şi, prin urmare, este la îndemâna tuturor criminalilor; uite, de exemplu, arma cu amortizor…

— S-a folosit aşa ceva azi noapte? – se repezi Dick.

Surefoot Smith se gândi o clipă, după care îl întrebă:

— Ai nişte bere?

Erau zeci de sticle sub una din banchete. Dick primea mulţi vizitatori însetaţi. Surefoot Smith deschise două şi le bău pe nerăsuflate. Era înnebunit după bere. Putea să bea şi douăzeci, dintr-un foc, fără să se ameţească, ba, dimpotrivă spunea că-i ascuţeşte judecata.

— Nu! – îi răspunse, ştergându-şi cu grijă mustaţa, cu o batistă mare, roşie – deşi n-a auzit nimeni împuşcăturile. Unde l-o fi dus? Probabil pe undeva, în afara oraşului. Sunt o mulţime de locuri pustii unde nu găseşti nici ţipenie de om. În câteva ore poţi ajunge departe cu maşina. S-au găsit urme de picături de ploaie pe parbriz şi noroi pe roţi, iar la Londra a fost senin, pe când în provincie a turnat cu găleata.

Întinse mâna mecanic sub banchetă şi mai scoase două sticle pe care le desfăcu nepăsător.

— Şi ce părere ţi-a făcut bogata mea rudă?

— Sunteţi în relaţii? – îl întrebă Surefoot.

Dick dădu negativ din cap.

— Păi, ţi-aş putea spune cam ce cred despre el…

— Da, ai dreptate! – încuviinţă Dick Allenby, uitându-se cu tristeţe la sticlele care se împuţinau – Nici eu nu pot să-l înghit!

Surefoot îşi şterse din nou mustaţa cu grijă.

— Tipul ăsta, Tickler, v-aţi certat cumva acum vreo cinci ani?

Dick se încruntă.

— Ţi-a spus Lyne ceva?

— Ştiu şi eu!… – îi replică Surefoot, fără să-i ofere prea multe amănunte…

— Da, l-am dat afară din casă. Îmi adusese un mesaj jignitor de la unchiul meu şi-l mai şi înflorise pe deasupra,

cu propriile sale remarci.
Surefoot se ridică în picioare şi se scutură tacticos:
— Trebuia să-mi fi spus aseară! – îi reproşă el – M-ai fi scutit de multe…
— Sigur, aşa este! şi cu ocazia asta aş fi economisit şi patru sticle de bere! – îi replică Dick indignat.
— Lasă, au servit unui scop nobil! – zise Surefoot.
Examină atent ciudata puşcă cu aer comprimat, o ridică fără dificultate şi o puse la loc.
— Asta ar fi putut foarte bine să fi fost arma crimei! zise el.
— Vrei să spui că eu l-am ucis pe tipul ăla? – îl întrebă Dick, simţind că i se suie sângele la cap.
Surefoot zâmbi.
— Nu te enerva! N-am nimic cu tine. Ştiinţa e de vină!
— Ba nu ştiinţa, ci puşca – îi replică Dick, stăpânindu-se cu greu.
— Deşi, cum eşti tu greu de cap, n-o să pricepi niciodată care e diferenţa.
— Mulţumesc! – bombăni Surefoot.
— nu-i nimic deosebit. Detonezi o încărcătură în obturatorul puştii şi în acest fel se formează aer cu presiune foarte ridicată care poate fi folosit la fel de bine la alimentarea unui motor sau la împuşcarea unui puşcăriaş!…
— Deci ştiai că a stat la zdup! – îl tachina Surefoot.
— Păi bineînţeles. De două sau trei ori… oricum, unchiul meu a contribuit cel puţin la una dintre ele. Dacă aş fi în locul tău, Surefoot, m-aş duce la Chicago şi aş studia metodele folosite de poliţiştii de acolo
— N-au nici un fel de metode! M-am lămurit eu!
În timp ce se îndrepta către Hyde Park, Surefoot Smith remarcă faptul că toate celelalte probleme deveniseră un fleac în comparaţie cu crima din taxi. Se afla pe prima pagină a tuturor ziarelor, sub diverse titluri. Unul dintre ele anunţa şocant, că se descoperise un fapt important. Era vorba de bancnota de o sută de lire din buzunarul victimei.

După ce-l citi, lui Surefoot îi păru rău de cei cinci penny aruncaţi.

În timpul zilei se verificaseră şi antecedentele lui Wells, fără nici un rezultat. Avea un alibi tare tocmai din partea unuia care ar fi dorit cel mai mult să-l înfunde.

Smith trebuia să meargă la o conferinţă, la Scotland Yard, în jur de ora patru. Nu putea suferi conferinţele unde toţi nu făceau altceva decât să se aşeze în jurul unei mese, să fumeze şi să-şi dea cu părerea asupra unor subiecte de care habar n-aveau.

Dar, de data asta, pentru prima oară în atâţia ani, ajunse la fix şi constată cu satisfacţie că şi cei patru colegi ai săi erau la fel de pe dinafară ca şi el. Ştiau – fără ca acest lucru să fie o descoperire că s-ar fi putut să aibă de-a face cu un nou tip de crimă, care s-ar putea repeta. Fraţii Desperado, de exemplu, fuseseră axaţi pe furtul de maşini iar acum se lăsaseră de asta şi se profilaseră pe spargeri la ţară.

Dăduseră totuşi de-un capăt. Un poliţist care patrula în Portland, pe lângă grajduri, recunoscuse cadavrul, amintindu-şi că aparţinea unui tip cu care discutase pe la două fără un sfert. Asta se potrivea foarte bine cu ceea ce ştia Smith însuşi, pentru că el îl întâlnise pe Tickler în jur de ora două, venind dinspre Regent Street şi îndreptându-se spre Portland.

Ciudat însă – deşi era un fenomen obişnuit printre anchetatori – poliţistul nu spusese nimic despre vocea beţivului de care era atât de interesat Tickler.

Nici măcar în raportul său nu aminti o vorbă din conversaţia purtată cu victima, care avea clar un dinte împotriva beţivului.

— Asta nu-mi spune nimic nou! – constată Surefoot, punând raportul pe masă – Cu excepţia faptului că Tickler n-a stat niciodată în închisoare nouă luni; toate condamnările lui au fost mult mai scurte. Cui îi folosea oare moartea amărâtului ăsta? N-avea un ban în buzunar. L-am

văzut cum îşi aprindea mucuri adunate de pe jos. Cine l-o fi luat în taxiul furat şi cu ce scop ?…

Grăsanul de McEwan se sprijini de mânerul scaunului şi aruncă o trombă de fum în tavan.

— Dacă ar fi vorba de bande de hoţi, n-ar fi nici o problemă! – spuse el enervat – Dar aşa Omul ăsta nici măcar nu „ciripea” ceva, nu-i aşa Surefoot?

— Nu, nici vorbă! – îi răspunse acesta.

Într-adevăr, Tickler nu turnase niciodată pe nimeni.

— Şi atunci, spune-mi şi mie cine avea interes să-l omoare?

Iată la ce rezultat ajunseseră după o oră de discuţii. Surefoot Smith intră în micul său birou complet neluminat. Se strânseseră o mulţime de scrisori. Una dintre ele îi atrase atenţia în mod deosebit. Avea ştampila poştei din Westminster şi sosise chiar în după-amiaza acelei zile. Plicul era murdar, iar adresa fusese mâzgălită de un om certat cu scrisul.

Desfăcu plicul şi scoase o foaie de hârtie, ruptă mai mult ca sigur dintr-o agendă ieftină de buzunar. Pe ea erau scrise cu creionul următoarele cuvinte: „Dacă vrei să afli cine l-a ucis pe bietul Tickler, du-te să-l întrebi pe domnul L. Moran”.

Smith se uită cu luare-aminte la scrisoare, după care îşi zise cu voce tare:

— De ce nu?

Demult voia să se lămurească cum stau lucrurile cu acest domn.

CAPITOLUL V.

Credinţa are nevoie de dragoste, la fel cum şi speranţa trebuie întreţinută de curaj. Mary Lane era foarte încrezătoare în propriul viitor şi plină de speranţe în ceea ce priveşte ultima ei realizare. În caz contrar şi-ar fi pierdut cea mai frumoasă dintre iluzii.

Era convinsă că într-o zi va fi acceptată de trupa londoneză de teatru West End şi că-şi va vedea numele scris de-o şchioapă pe afiş. Dar ea nu visase niciodată să ajungă

vedetă peste noapte, deşi faima şi renumele sunt tot atât de neaşteptate ca şi trecerea de la somn la starea de veghe. Îşi spunea mereu că va veni şi ziua în care publicul o să aibă ochi şi pentru ea. Între timp, începuse să fie remarcată, cu excepţia câtorva critici de teatru, mereu în căutare de talente remarcabile, demne de a trona pe cerul înstelat al artei dramatice. Câteodată aveau noroc, dar, de cele mai multe ori, entuziasmul lor era aidoma baloanelor de săpun, dar şi atunci reuşeau să iasă basma curată prin diverse şiretlicuri; unul dintre ele era să se ia singuri peste picior, distrăgând atenţia publicului. Din câte îşi dădu seama, despre ea vorbeau cu jumătate de gură. Pentru ei era doar un mic punct strălucitor în marea nebuloasă a tinerelor actriţe.

Ar fi putut (spuneau ei) să ajungă într-o zi o mare vedetă, dacă ar învăţa cum să-şi moduleze vocea, cum să-şi folosească mâinile, cum mai ştiu eu ce

Mary se străduia pe cât putea, pentru că era la acea vârstă când criticii dramatici îţi par Dumnezeu. Oricum, nu-şi făcea iluzii deşarte. Nu visase niciodată impresari renumiţi care să dea buzna în cabina pe care o împărţea cu alte două fete şi să-i spună:

— Ştii rolul doamnei Fortescue, nu-i aşa? Pregăteşte-te să joci în locul ei! S-a îmbolnăvit subit.

Şi nici nu se imagina personajul principal al rubricilor teatrale din ziare care aclamau un nou fenomen. Ştia prea bine, că dublurile, oricât de frumos ar fi primite sunt date uitării la fel de frumos, iar o actriţă devenită stea peste noapte, se stinge la fel de repede.

A doua zi dimineaţă, după ce îşi făcuse apariţia domnul Washington Wirth, avu o scurtă întrevedere cu domnul Hervey Lyne, în problema rentei anuale. Nu fu o întâlnire prea plăcută. De fapt, niciuna din discuţiile ei cu domnul Lyne nu fusese agreabilă.

— Ştiai foarte bine că dacă vrei să ajungi actriţă ai să mori de foame! – mârâi bătrânul – Taică-tu m-a făcut executorul

său testamentar şi mi-a dat puteri depline. Nu primeşti mai mult de 150 pe an. Şi cu asta am încheiat!

Era foarte drăguţă şi foarte nervoasă în acelaşi timp, şi, cu toate astea, se stăpânea admirabil.

— Dar, 20.000 de lire înseamnă mai mult de 150 pe an! – protestă fata.

Moşul o privea ca prin ceaţă cu ochii săi miopi, de cârtiţă.

— Asta-i tot ce ţi se cuvine până împlineşti 25 de ani! După aia, de-abia aştept să scap de tine. Şi încă ceva, domnişoară: eşti prietenă cu nepotul meu Dick Allenby?

— Da! – îi răspunse Mary, privindu-l dispreţuitor.

Bătrânul ridică ameninţător degetul lui scârnav şi îngălbenit.

— Să ştii că n-o să vadă nimic de la mine. Nici acum, nici după moartea mea! Să-ţi fie clar!

Fata nici nu se mai obosi să-i răspundă. Binny o conduse spre ieşire, adresându-i-se pe un ton neobişnuit de binevoitor.

— Nu-l luaţi în seamă, domnişoară! Nu-i în apele lui în dimineaţa asta!

Mary nici nu-l băgă în seamă pe Binny care ofta din tot sufletul. Dădu cu tristeţe din cap şi închise uşa în urma ei. Era cât pe ce să devină un sentimental.

Zece minute mai târziu, îi povestea revoltată la telefon lui Dick Allenby cele întâmplate. Oricum, compătimirea lui era mai uşor de suportat decât tonul mieros al lui Binny.

Despre Hervey Lyne, se spunea că ar fi trebuit să facă parte din personajele lui Dickens. Avea o înfăţişare excentrică şi obiceiuri ciudate, ceea ce nu era de mirare la un om bătrân şi egoist, care fusese om de vază care să nu fi împrumutat bani de la Hervey Lyne, fără o dobândă serioasă… Spre deosebire de răposatul „Chippy” Isaacs, „domn” în toată puterea cuvântului, care dădea bani cu împrumut contra unei simple înţelegeri scrise, Hervey era dur, neiertător şi grosolan. Încheia însă afaceri rapide. Filfizonii – care se plimbau în trăsuri şi pariau cu miile de

lire pe caii lor, care dădeau petreceri înecate în şampanie, purtau favoriţi şi erau însoţiţi de doamne cu nasul pe sus, care credeau că sursele lor fumătoare vor arde în focul Gheenei – se trezeau câteodată fără bani, iar atunci îl preferau pe Hervey fiindcă ştiau ce-i aşteaptă. Hervey spunea hotărât, de la început, ori da, ori ba. Dacă te duceai la el, existau doar două posibilităţi: ori ieşeai în 5 minute cu banii, ori după 2 minute, ferm convins că ar fi ajuns la acelaşi rezultat ca şi după două ore. A renunţat să mai împrumute bani după ce administratorii averii ducelui de Crewdon au pierdut procesul intentat împotriva sa. Hervey fusese convins că vor câştiga, iar rezultatul a însemnat un şoc groaznic pentru el. După acest eveniment, acorda foarte rar un împrumut. (Şi chiar şi atunci, doar sume mici). Era aidoma jucătorului de cărţi, care-şi încerca norocul din când în când, ca să nu-şi piardă îndemânarea!

Viziunea sa asupra vieţii se poate rezuma în câteva cuvinte: corabia destinului său naviga liniştită în apele calme ale unei mări pline de fraieri. Clienţii săi erau nişte fraieri. N-a avut niciodată nici cel mai mic respect pentru ei. Erau fraieri să ia bani cu împrumut, fraieri să accepte dobânzi enorme şi chiar şi mai fraieri să-i restituie.

Dick Allenby era şi el un fraier: un inventator pierde-vară şi o odraslă impertinentă, care nu era în stare să-şi dea seama din ce parte bate vântul. Mary Lane, altă fraieră, o actriţă de doi bani, care se foia şi era gata să-şi desfacă picioarele (această aluzie obscenă era expresia lui preferată), pentru câţiva bănuţi. Deci, pe de-o parte, era nepotul său, care, cu puţin tact ar fi moştenit un milion, iar pe de altă parte, fata celui care fusese cândva partenerul său şi care, dacă ar fi fost o actriţă bună, ar fi beneficiat de aceeaşi sumă.

Ambii ar avea de câştigat dacă bătrânul şi-ar ieşi din amorţeală şi ar modifica testamentul. Cât despre servitorii săi Aceştia erau complet idioţi.

Bătrânul Binny, chel, îndesat, unsuros care-i împingea căruciorul pe rotile era la fel. Ar fi putut să fie mai mărinimos cu Binny şi să-i lase 100-200, drept mulţumire pentru că i-a fost ca un câine credincios în toţi aceşti ani, dar Binny avea un obicei prost: fredona fals.

Oricum, lui Binny puţin îi păsa.

Era o fire veselă, avea ochi mari şi un cap perfect chel. Era însă cam leneş. Uscata şi autoritara lui nevastă (care făcea şi pe bucătăreasă în casa din strada Naylors Crescent nr. 17) reuşea cu greu să-l trezească dimineaţa. Valet, servitor de încredere, curier, majordom, responsabil cu împinsul scaunului pe rotile şi cu cititul cu voce tare, Binny făcea cât zece.

Bătrânul Hervey stătea proptit în fotoliul său, uitându-se încruntat la oul şi pâinea prăjită care îi fuseseră puse dinainte. Pe faţa sa zbârcită se citea o mare nemulţumire. Ochii săi albaştri, tăioşi, ascunşi în spatele unor ochelari cu rame groase şi lentile fumurii, se uita fix la tavă, iar mintea îi rătăcea aiurea.

— A mai sunat rahatul ăla de detectiv?

— Nu, domnule! – răspunse Binny. Vă referiţi la domnul Smith?

— Mă refer la nebunul care a venit să-mi pună întrebări în legătură cu excrocul ăla de Tickler – zbiera moşul, izbind cu pumnul în masă, la fiecare cuvânt.

— Omul care a fost găsit în taxi?

— Lasă că ştii tu cine !… – rânji bătrânul – Cred că i-a venit de hac un alt pungaş. Cam aşa sfârşesc toţi ăştia!

Hervey Lyne tăcu îmbufnat. Se întreba dacă nu cumva l-o fura şi Binny. În ultima vreme cerea tot mai mulţi bani de coşniţă, pretextând că s-a scumpit mâncarea. Era o minciună, bineînţeles! Dacă se gândea bine, Binny era unul din acei servitori blajini, ursuzi şi umili, care n-ar sta pe gânduri să-şi înşele stăpânul. Ce mai era timpul să-l înlocuiască! Azi dimineaţă îi bătuse un apropo, iar Binny era în culmea disperării.

— E o zi frumoasă, domnule. Putem să ieşim la plimbare cu căruciorul – îi spuse, mestecând ceaiul cu linguriţa.

— Taci din gură! – îl repezi bătrânul.

După câteva clipe îl întrebă din nou:

— La ce oră a sunat tipul ăla? – se răsti el.

Binny, care turna ceaiul de partea cealaltă a mesei, întoarse capul şi-l privi compătimitor:

— Care tip, domnule? Domnişoara a venit la nouă

Hervey îşi muşcă buzele de furie.

— Singur că da, tâmpitule! Dar, bancherul nu l-ai invitat?

— Ah, domnul Moran, la ora zece, da domnule!

— Dă-mi scrisoarea, dă-mi-o mai repede!

Binny puse ceaşca cu ceai în faţa stăpânului său, cotrobăi prin teancul de hârtii din secretaire şi până la urmă o găsi.

— Hai, citeşte-o! Ce mai stai?! Nu vreau să mai fiu deranjat.

Nu trebuia să se mai repete aşa ceva. Bătrânul putea distinge întunericul de lumină; zărea fereastra, putea ajunge în dormitor, înfruntând singur cele 17 trepte, dar nu mai mult. Putea să-şi scrie numele, de te mirai cum un om pe jumătate orb este capabil să facă o semnătură cu atâtea înfloriturі.

„Stimate domnule Lyne, (citi Binny, pe tonul monoton pe care şi-l adoptase pentru lectura cu voce tare) o să am plăcerea să vă vizitez mâine dimineaţă la ora zece.

Al dumneavoastră Leo Moran”

Hervey rânji:

— O să aibă plăcerea” i-auzi! – şuieră el – Da ce-şi închipuie că l-am invitat să se distreze ?!…

Sună soneria!

Binny ieşi târşâind picioarele şi reveni după câteva clipe cu invitatul.

— Domnul Moran! – anunţă el.

— Ia loc, domnule Moran! – îi făcu bătrânul semn cu mâna – Oferă-i un scaun, Binny, şi ieşi afară, ai auzit? Ieşi afară! Şi n-asculta la uşă, fir-ai să fii!

Vizitatorul zâmbi în timp ce uşa se închise în urma lui Binny, care rămase impasibil şi complet indiferent.

— Deci Moran, tu eşti bancherul meu.

— Da, domnule Lyne. Am cerut permisiunea să vă văd anul trecut, dacă vă mai amintiţi!

— Îmi amintesc, cum să nu! Dar eu nu vreau să mă văd cu bancherii, vreau ca ei să vadă de banii mei. Asta-i treaba ta şi încasezi destul pentru ea, sunt convins! Ai adus bilanţul?

Vizitatorul scoase un plic din buzunar, îl deschise şi extrase două coli de hârtie împăturite.

— Poftiţi! – spuse el întinzându-i-le bătrânului.

— Nu vreau să mă uit la ele! Spune-mi numai ce balanţă am.

— Două sute douăsprezece mii, şapte sute şaizeci de lire şi câţiva cenţi.

— Hm – asta era un mod de a-şi manifesta mulţumirea – Inclusiv depozitul bancar, nu? Dar tu cât ai în stoc?

— Stocul numără şase sute treizeci şi două de mii de lire.

— O să-ţi spun de ce te-am chemat! – începu Lyne, după care i se adresă deodată cu suspiciune.

— Deschide uşa şi vezi dacă trage cu urechea.

Vizitatorul se ridică, deschise uşa şi o închise la loc.

— Nu-i nimeni! – spuse el.

Pe de-o parte se amuza, deşi bătrânul n-avea cum să-l vadă.

— Nimeni, zici! Ei, Moran, o să-ţi spun sincer! Mă consider un om extraordinar. Asta nu este o laudă, ci un fapt pe care poţi să-l constaţi şi singur. N-am încredere în nimeni. Nici măcar în bancheri. Mi-a slăbit vederea şi mi-e greu să mă uit într-un bilanţ, dar am o memorie de elefant. Sunt obişnuit să ţin minte cifre şi ţi-aş putea repeta exact ce mi-ai comunicat.

Se opri şi se zgâi prin ochelarii săi cu lentile fumurii în direcţia omului aflat de cealaltă parte a mesei.

— Sper că nu joci la Bursă sau la curse!

— Nu, domnule Lyne.

Se opri din nou.

— Hm! Prostul ăla de Binny îmi citea acum câteva zile despre un bancher, care a excrocat o mare sumă de bani. Mărturisesc că nu prea m-am simţit în largul meu. Am mai fost jefuit şi altă dată…

— Nu prea sunteţi politicos, domnule Lyne!

— Nici nu încerc! – i-o tăie bătrânul. Îţi povestesc doar ce mi s-a întâmplat. Am avut un ticălos de servitor, numit Tickler – tipul care a fost omorât

Şi uite aşa îndruga verzi şi uscate despre micile furtişaguri ale servitorului său, iar Moran fu nevoit să-l asculte răbdător. Se simţi destul de uşurat când bătrânul îi întinse mâna sa uscăţivă şi mai ales după ce uşa casei cu nr. 17 de pe strada Naylors Crescent se închise în urma sa.

— Doamne Sfinte! – îşi spuse bancherul, care avea din când în când obiceiul să vorbească singur. N-aş mai trece prin aşa ceva! Nici pentru toţi banii din lume!

Binny, chemat la sunetul ascuţit al clopoţelului observă ca vizitatorul plecase deja.

— Ce zici, Binny? Crezi că mutra lui inspira încredere?

Binny se gândi adânc.

— E o fată ca oricare alta! – îi replică el indiferent.

Bătrânul pufni de ciudă.

— Hai, strânge masa! Cine mai trebuie să vină?

Binny încercă să-şi amintească. După un timp, îi spuse:

— Un om pe nume Dornford, domnule!

— Un gentleman pe nume Dornford! – îl corectă Lyne. Îmi datorează bani, deci este un gentleman. La ce oră?

— Pe la opt, domnule!

Lyne îi făcu semn cu mâna să plece.

Pe la ora 3 după-amiază s-a urnit din sufragerie, înfăşurat în paltonul său gros, cu pălăria de fetru pe cap. Se văicări în timp ce era aşezat în scaunul cu rotile, care fu împins cu greu pe stradă, şi de aici, încă şi mai greu pe poteca lină care duce din parc în grădinile rezervate locatarilor străzii Naylors. Aici se aşează sub un copac, în timp ce Binny

ghemuit incomod pe un scaun pliant îi citea pe un ton monoton evenimentele zilei. Bătrânul îl întrerupse o singură dată.

— La ce oră vine domnul Dornford?

— La opt, domnule! – îi răspunse Binny.

Lyne încuviinţă din cap, îşi împinse ochelarii cenuşii pe nas şi îşi încrucişă mâinile pe pătura care-i acoperea genunchii.

— Să stai şi tu în cameră când vine, ai auzit?! E un tip periculos! Ai priceput, Binny?!

— Da, domnule!

— Şi de ce dracu n-ai spus aşa de la început? Hai, citeşte porcăriile astea.

Binny se supuse şi continuă cu multă vervă povestea celei mai recente crime londoneze.

Îl pasiona foarte mult să studieze crimele din punct de vedere teoretic.

CAPITOLUL VI.

Arthur Jules joacă un rol minor în toată această istorie şi n-ar prea merita să-l luăm în seamă. Deşi nu-i un personaj important, a reuşit, să pună un om în umbra eşafodului. De aceea, hai să spunem câteva cuvinte şi despre el. Era un bărbat tânăr, plinuţ, palid la faţă, cu monoclu şi păr lins, pieptănat cu grijă, cu o ţinută impecabilă. Am mai putea adăuga că era ataşat diplomatic pc lângă o ambasadă sud-americană. Un fel de diplomat liber profesionist. În alte ţări, mai circumspecte, i s-ar fi înmânat politicos paşaportul, cu recomandarea să se suie în primul avion. În acest caz, i-ar fi lăsat cu buza umflată pe toţi detectivii însărcinaţi cu supravegherea sa.

Dădea întotdeauna impresia unei persoane importante şi subtile, mai ales atunci când privea prin fereastra arcuită mângâindu-şi absent mustăcioara neagră şi discutând fără nici o urmă de accent cu Jerry Dornford.

Toată lumea îl îndrăgea pe Jerry, pe care îl mai chema şi Gerald. Avea toate atuurile să fie pe placul oamenilor înstăriţi. Era, desigur, ca şi Jules de altfel, membru al

clubului Snell. Era membru al tuturor cluburilor importante. Îşi plătea cu conştiinciozitate taxele, nu dădea cecuri fără acoperire, nu fusese niciodată în situaţii dificile, sau, doamne fereşte, falit. Era un bărbat înalt, care şchiopăta un pic. Avea păr castaniu, cu început de chelie în creştet, ochi adânci, pătrunzători care dădeau un oarecare farmec feţei sale boţite. Jerry ducea o viaţă foarte trepidantă.

Puţini din creditorii săi reuşeau să ţină pasul cu el. Fusese corespondent şi din nou corespondent; era burlac şi locuia într-un mic apartament din Hall Moon Street, unde dădea mici petreceri, chiar foarte mici. Era mentorul unor cluburi exclusiviste de curse de cai. Agenţii de pariuri sperau că într-o zi se va stabili definitiv în această afacere. Avea câteva rude foarte bogate şi foarte în vârstă, dar nu se ştia dacă îşi vor lăsa averile pe mâna lui sir George Dornford. În realitate n-ar fi avut nici un motiv să n-o facă.

În prezent era în mare criză de bani. Jules ştia prea bine acest lucru, fiindcă între ei nu existau secrete. Chiar dacă la petrecerile din Hall Moon Street erau doar patru invitaţi, Jules era sigur unul dintre ei.

— Cum îl chema pe tipul ăla?

— Hervey Lyne!

— Hervey Lyne? Păi, îl cunosc. Ce tip ciudat! Când scumpul meu tată era secretarul consulatului, asta cam prin 193… împrumutase bani de la Lyne. Dar credeam că s-a retras din afaceri. Era cămătar, nu-i aşa?

Jerry schiţă un zâmbet vădit stânjenit.

— Da, om de afaceri! – îi răspunse laconic. Da, s-a retras! Îi datorez 3000 de lire de mult timp: de vreo patru ani. Există desigur şansa să moştenesc ceva, dar acum toate speranţele s-au spulberat.

— Şi te presează, nu?

Jerry îi răspunse printre dinţi.

— Da! Mai bine zis vrea să mă dea în judecată şi n-am cum să-l împiedic. Toată viaţa am evitat strada Carey. Câteodată

lucrurile au mers prost dar se ivea întotdeauna câte ceva.

Între ei se aşternu o linişte grea, apăsătoare. Jules mai avea şi el un alt nume dar nimeni nu-l ţinea minte – se trăgea de mustaţă cu mişcări din ce în ce mai rapide.

— Două mii… asta te-ar putea salva, nu? M-da! Şi de ce nu? Uite două mii, voila! Nu-ţi fă probleme! Nu-ţi cer nimic deosebit. Aş vrea totuşi să ajuţi un om pe care-l interesează afacerile unui bun amic de-al tău. Consider că ţi-am oferit o sumă destul de mare pentru un lucru atât de neînsemnat. Desigur că n-o să-i spun asta persoanei. În fond, dacă îi dă mâna, de ce să nu profiţi şi tu un pic? Ei ce zici?

Jerry Dornford se uită scârbit pe fereastră. Ori de câte ori i se cerea să muncească pentru bani îşi amintea că el era un gentleman – iar ceea ce i se cerea acum să facă, era un lucru dezgustător, dar se aşteptase şi la mai rău. În realitate nu excludea nici o posibilitate de a ieşi din impas, cu excepţia sinuciderii.

— Nu ştiu dacă am să pot…

Doi oameni intrară în cameră. Se uită pe furiş la ei şi-i recunoscu de amândoi, deşi era interesat doar de unul singur.

— Uite-l pe Fate! – zise el.

— Cine sunt? îl întrebă Jules.

Îl cunoştea doar pe unul dintre ei, care era membru al clubului, pe celălalt însă, de vârstă mijlocie, blond, nu-l mai văzuse în viaţa lui.

— Este bancherul meu! Întâmplător este şi bancherul lui Lyne, îl cheamă Moran – Îi place să i se spună „maiorul Moran”. Este un ochitor excelent. L-am remarcat la Bisley. Mă aflam acolo cu unul dintre generali şi ne uitam la trageri.

Jules îl privi întrebător pe Jerry, cu ochii lui negri, pătrunzători.

— Ei, ce zici, prietene?

Jerry pufni pe nas ca un armăsar şi dădu nehotărât din cap.

— Trebuie să mă mai gândesc. Ceea ce-mi ceri, este un lucru îngrozitor.

— Dar nu-i mai îngrozitor să fii falit? Să te retragi din toate chefurile şi să ţi se spună „bietul Jerry”, ca lui Mike Henuessey?

— De ce mi l-ai dat de exemplu tocmai pe Mike Henuessey? – îl întrebă imediat Jerry.

Prietenul său zâmbi maliţios.

— Ah, nimic, a fost doar o asociaţie de idei. Ştiu că frecventezi teatrul Sheridon, nu? Te înţeleg… Este o fată foarte drăguţă.

Îşi ţuguie buzele, ca şi când ar fi vrut să înceapă să fluiere.

— Şi, apropo de asociaţie de idei. Allenby o place şi el pe fată. Ce interesant! Cum se leagă toate ca într-un careu de cuvinte încrucişate. Mai gândeşte-te, dragul meu Jerry; şi… sună-mă la Grosvenor.

Îi făcu semn unui chelner, îşi înscrise iniţialele pe nota de plată şi se îndreptă spre ieşire, însoţit de Jerry. Trebuiau să treacă pe lângă Moran şi prietenul său. Bancherul, zglobiu şi aprins la faţă dădu din cap plin de voie bună şi-l trase de mânecă pe Jerry.

— Jerry, aş vrea să ne vedem săptămâna asta, dacă se poate.

Jerry nu uita niciodată că era membru al clubului Snell şi un gentleman înnăscut. Nu uita de asemenea, că domnul Leo Moran era un funcţionăraş de bancă parvenit, care-şi desăvârşise probabil educaţia pe cheltuiala statului; ştiind toate acestea, îl scoase din sărite familialul „Jerry”, cu atât mai mult cu cât se simţea cu musca pe căciulă. Era inadmisibil să fie acostat în felul ăsta într-un club privat.

Îşi trase dispreţuitor mâneca şi i se adresă tăios:

— Bine! E-n ordine!

Ar fi reacţionat mult mai violent dacă n-ar fi fost vorba de un oaspete al clubului şi mai ales dacă Moran n-ar fi ţinut în mână soarta domnului Gerald Dornford.

El şi Jules coborau acum scările.

Porcul! Cine l-o fi aciuat pe aici? Ce o fi fost în capul lui Snell când l-a acceptat?!

Jules, mare amator de operă italiană, fredona o arie din Puccini. Zâmbi apoi înţelegător şi clătină din cap:

— Dragul meu – îi spuse acesta pe un ton grav – lumea e plină de tot soiul de indivizi…

Îşi scutură tacticos mânecile imaculate ale paltonului, îl bătu pe Jerry pe umăr ca şi când ar fi fost un copil şi se îndreptă spre strada Saint James, către sediul misteriosului său consulat.

Jerry Dornford se opri o clipă, şovăind, apoi o luă spre Palat. Se afla într-o mare încurcătură şi n-o să fie prea uşor s-o scoată la capăt. Ascultând de primul impuls, chemă un taxi care-l duse până la Queen's Gate.

Dick Allenby locuia într-o casă mare, împărţită în mai multe apartamente. Nu se afla nici un portar la intrare, iar ascensorul care-l duse la etajul patru era automat. Bătu la uşa atelierului lui Dick – pentru că ăsta şi fusese înainte ca Allenby să-l fi transformat în cameră de lucru. Nu-i răspunse nimeni, aşa că apăsă pe clanţă şi intră. Camera era goală. Era clar că avusese invitaţi, fiindcă bancheta era plină de sticle goale de bere. Dacă ar fi ştiut că fusese Surefoot Smith, ar mai fi scăzut din sumarul invitaţilor.

— Eşti aici, Allenby? – strigă el.

Nu primi însă nici un răspuns. Se uită la cutia lunguiaţă de metal, aşezată pe partea cealaltă a banchetei şi o ridică. Spre surprinderea sa, constată că o putea duce cu uşurinţă. O aşează la loc şi se duse la uşă. Cheia era pe dinăuntru; o scoase şi o examină atent. Dacă ar fi fost de meserie, ar fi venit cu ceară şi ar fi făcut o copie. Totuşi pregătirea sa tehnică îi veni în ajutor. Mai demult se hotărâse să devină inginer.

Se opri şi ascultă. Nu se auzea nici un zgomot dinspre lift. Din câte ştia, dormitorul lui Dick era la celălalt etaj, şi probabil că acesta nu era acasă. Dornford desenă repede o schiţă pe dosul unui plic – deşi făcută în grabă era foarte

exactă. Luă în considerare lăţimea cheii, îşi însemnă ceva şi o puse repede la loc, în momentul când auzi pe cineva coborând scările.

Stătea în picioare, uitându-se la sticlele goale de bere, când Dick intră în cameră.

— Bună, Dornford!

După ton nu părea încântat de vizită.

— Doreai să ne vedem?

Jerry zâmbi.

— Mă plictiseam. M-am gândit să trec pe la tine să văd cum arată atelierul unui inventator. Apropo, v-am văzut la teatru, seara trecută. Drăguţă fată! Am discutat o singură dată cu ea şi a fost foarte nepoliticoasă.

Dick îl privi duşmănos:

— Şi o să-ţi vorbesc la fel de nepoliticos dacă i te mai adresezi.

Jerry Dornford îi făcu cu ochiul.

— Ia te uită! Ah, dar uitasem! Ştii, diseară trec pe la bătrân. Vrei cumva să-i transmit complimentele tale?

— Cred că ar prefera să-i dai ceva mai substanţial – îi replică Dick.

Cu această vorbă aruncată în vânt îl atinse din plin pe Gerald.

Ce ciudat! Până în acel moment, Dick Allenby nu-şi dăduse seama cât de mult îl dispreţuia pe acest om. Avea oricum un motiv foarte important, dar asta urmează să aflăm mai târziu.

— De ce eşti atât de pornit împotriva mea, aşa din senin? De fapt, nici nu mă interesează fata asta a ta! E încântătoare micuţa: e o actriţă proastă, dar ca femeie…; astea n-ajung prea departe cu teatrul!

— Dacă continui să vorbeşti aşa despre domnişoara Lane, să ştii că nu mai avem ce discuta. Ce cauţi aici? Ai avut dreptate când mi-ai spus că nu te înghit. Dar asta nu mi-a venit aşa din senin, după cum bine ştii! Din câte îmi amintesc, nu ne-am iubit niciodată prea mult.

— Dar am fost în acelaşi regiment, bătrâne! Am fost camarazi de arme. Doamne, ce repede au zburat ăştia 12 ani!

Dick deschise uşa şi se propti în prag.

— Nu vreau să mai calci pe aici. De fapt, nici nu vreau să te mai văd. Să nu uiţi să-i spui asta unchiului meu, diseară. O să-i facă plăcere.

Jerry Dornford zâmbi. Era gros de obraz, deşi în anumite împrejurări era foarte sensibil.

— Presupun că îl cunoşti pe tipul ăla, Tickler, care a fost omorât noaptea trecută! continuă el.

— Nu discut eu cu tine despre crime! – îl repezi Dick.

Ieşi din cameră şi deschise uşa ascensorului, dând la o parte grilajul de fier. Îi era ciudă că se enervase, dar, de la Jerry Dornford te puteai aştepta la orice. Îi era scârbă de viaţa pe care o ducea Jerry, de concepţiile sale, de… toate porcăriile în care era amestecat. Îşi amintea ce bine se pricepea tipul ăsta să trişeze la cărţi. Aşa de bine încât unul din subalternii săi preferase să se sinucidă, decât să facă faţă consecinţelor dezastruoase după o noapte de joc. După ce liftul ajunse la parter, deschise ferestrele atelierului, să se mai aerisească – gestul ar fi putut trece drept exagerat, deşi exprima foarte exact părerea lui despre vizitatori.

CAPITOLUL VII.

Banca se închisese de mult, iar domnul Moran plecase acasă, când Surefoot Smith îşi făcu apariţia.

Surefoot îi cunoştea aproape pe toţi oamenii importanţi din Londra.

Într-adevăr, mulţi dintre ei ar fi fost şocaţi să afle cât de multe lucruri ştia detectivul despre viaţa lor particulară. Este însă la fel de adevărat, că nu există bărbat sau femeie în orice ţară civilizată, care să nu aibă ceva pe conştiinţă, chiar dacă nu ar fi încălcat legea, au întotdeauna ceva de ascuns şi tocmai acest ceva este deosebit de important pentru poliţist.

Drumul cel mai scurt până la Parkview Terrace trecea pe lângă Naylors Crescent. Uitându-se atent, zări un om care se îndrepta către el şi se opri brusc. Binny avea faima unui mare bârfitor şi amator de cancanuri, care se dovedeau de cele mai multe ori nefondate. Oricum, în subconştientul său, domnul Lyne îl asociase întotdeauna pe servitorul său cu bancherul Moran. Cu ani în urmă, Surefoot Smith se ocupase de lumea financiară, iar memoria sa nu dădea niciodată greş.

— Bună ziua, domnule Smith! – spuse Binny, ducându-şi mâna la borul pălăriei. Iar apoi, după o clipă de ezitare:

— Pot îndrăzni să vă întreb dacă mai aveţi vreo veste?

— Parcă mi-ai spus că îl cunoşteai pe Tickler.

Binny încuviinţă din cap.

— Da, a fost predecesorul meu.

— Asta-i chiar foarte interesant! – îi zise Surefoot Smith – Vrei să spui că tipul ăsta a lucrat pentru Lyne înaintea ta?

După ce Binny recunoscu, i se adresă supărat:

— De ce nu mi-ai spus până acum? N-ai lucrat şi pentru Moran?

Binny zâmbi.

— Am fost angajat la diverse persoane. De exemplu, am fost valetul lordului Finley…

— Nu mă interesează povestea vieţii tale! Spune-mi mai bine ce fel de om este Moran. E un tip simpatic, generos, e mână spartă, cum e?

— A fost foarte drăguţ cu mine; oricum n-am stat decât şase luni. Locuieşte după colţ, vis-a-vis de parc. De fapt, apartamentul său se poate zări din grădină.

— Este un tip liniştit! – se interesă Surefoot.

— Da, nu era prea zgomotos!

— Când am spus „liniştit” – îi explică Surefoot exasperat – mă refeream la petreceri, băutură, femei – înţelegi ce vreau să spun… Maică-ta nu ţi-a explicat nimic despre astea, când erai tânăr?

— Mama a murit când eram mic, domnule! – îi zise Binny – Nu, domnule, v-aş putea spune că domnul Moran era un chefliu. Dădea mici petreceri cu domni şi doamne de la teatru, dar a renunţat la ele după ce şi-a pierdut banii!

Lui Surefoot nu-i veni să creadă:

— Şi-a pierdut banii? Păi nu-i bancher? Cum putea să-i piardă?

— Mă refer la proprii lui bani, domnule – se corectă Binny – De asta am şi plecat de la dânsul. Avea nişte acţiuni la o altă bancă… şi… s-au evaporat… Ştiţi cum e…

— Nu încerca să-mi explici! N-are rost! Ştiu foarte bine ce înseamnă a „se evapora”! – îi explică Surefoot. Deci dădea petreceri cu artişti, la fel ca şi tipul ăla, cum îl chema?… Cu băutură… şi tot tacâmul?!

Binny nu-i mai răspunse. Se uita neliniştit în jur, de parcă nu ştia cum să scape.

— Te grăbeşti? – îl întrebă detectivul.

— Filmul începe peste zece minute. N-aş vrea să-l pierd! E cu Mary Pickford…

— Ah, da? – zise Surefoot, total insensibil la auzul numelui celei mai mari vedete a ecranului – Dar, ia zi, cu tipul ăsta Tickler, ce mai e? A lucrat vreodată pentru Moran?

Binny se gândi, iar apoi dădu din cap:

— Nu, domnule! Cred că a lucrat pentru domnul Lyne, în perioada în care eu eram la domnul Moran, dar nu sunt sigur… Astă seară vorbeşte la radio!

— Cine?

— Domnul Moran. O să vorbească despre probleme sau ceva de genul ăsta. L-am auzit mereu. Ţine cuvântări despre operaţiuni bancare şi mai ştiu eu ce…

Pe Surefoot Smith nu-l prea interesa subiectul. Îi mai puse câteva întrebări despre nefericitul Tickler şi îşi văzu apoi de drum.

Parkview Terrace era o clădire elegantă, cu etaje, care în timpul războiului fusese transformată în apartamente, ca

multe altele. Domnul Moran locuia la ultimul etaj, iar servitorul său îi spuse lui Surefoot că era acasă.

De fapt, se îmbracă pentru cină. Smith fu condus într-un living-room spaţios şi cochet, mobilat cu gust. Cele două ferestre înalte ofereau o splendidă panoramă a parcului Regent şi a Tamisei, dar pe Surefoot îl interesa îndeosebi aspectul luxos al încăperii. Cunoştea foarte bine cam cât câştigă un bancher obişnuit. De aceea, constată cu multă uimire că la un venit de o mie două sute de lire pe an, domnul Moran îşi permitea să trăiască într-un apartament care valora cel puţin patru sute, afişând un lux şi un rafinament care nu erau la îndemâna celorlalţi, de aceeaşi teapă cu el.

Podeaua era acoperită cu un covor persan. Lămpile păreau a fi din argint şi erau în orice caz unicate. Se mai afla de asemenea şi o canapea stil. Asta face sute de lire, socoti Smith; într-o casetă de cristal străluceau diverse podoabe din jad, care valorau probabil o avere.

Surefoot nu se pricepea la picturi; cu toate astea, constată că toate tablourile de pe pereţi aparţineau unor maeştri clasici ai genului.

Tocmai examina biroul, când auzind foşnetul unor paşi, se întoarse şi dădu nas în nas cu proprietarul. Domnul Leo Moran era pe jumătate îmbrăcat şi purta un halat de mătase peste cămaşă şi vestă.

— Bună, Smith! Nu am plăcerea să te văd prea des la faţă! Ia loc şi hai să bem ceva!

— Sună din clopoţel! Bere nu-i aşa?

— Da, bere! – încuviinţă Smith încântat. Aveţi un apartament pe cinste, domnule Moran.

— Da, e destul de frumos! – recunoscu acesta nepăsător.

Apoi, arătând către un tablou:

— Asta e un Carot autentic.

— Tatăl meu a dat trei sute de lire pe el, iar azi valorează probabil trei mii.

— Tatăl dumneavoastră era înstărit, nu-i aşa, domnule Moran?

Moran îi aruncă o privire:

— Da, avea ceva bani. Dar de ce te interesează? Nu înţelegi probabil cum am reuşit să-mi aranjez un apartament ca ăsta cu numai o mie de lire pe an, nu? – clipi din ochi – Sau ţi-a trecut prin minte că îl datorez veniturilor mele ilicite – bani ciupiţi de la bancă, nu?

— Sper – îi zise Surefoot Smith – să nu-mi treacă niciodată prin cap aşa ceva.

— Bere! – spuse Leo Moran valetului. Ştiu c-ai venit c-un anumit scop! Sunt convins de asta, aşa că dă-i drumul! Surefoot îşi ţuguie buzele gânditor.

— Fac investigaţii în legătură cu moartea lui Tickler.

— Aha, tipul ăla care a fost ucis! Şi te întrebi dacă îl cunosc. Da! Omul ăsta era o adevărată pacoste! Nu puteam ieşi din casă fără să-l găsesc stând în uşa mea, ca să-mi spună sau să-mi vândă un nu ştiu ce. În orice caz, n-am reuşit să descopăr despre ce era vorba!

Avea un fel tranşant de a vorbi. Tonul lui nu prea era cel al unei persoane educate, căci, într-adevăr, Leo Moran era mai mult un om din popor. Viaţa sa fusese plină de aventuri. Se angajase matelot, lucrase ca turnător în atelierele Midlands. Ce mai… avusese o mie de slujbe, până să intre în lumea afacerilor. Era un diamant neşlefuit, cu o voce pe măsură; câteodată adopta un ton mieros, impus de împrejurări. Însă, în anumite situaţii, redevenea brusc omul de altă dată. La fel se întâmplă şi acum:

— Crezi că eu l-am omorât? – se răsti el.

Surefoot zâmbi cu indulgenţă, fie la auzul întrebării, fie la apariţia halbei de bere mult aşteptate.

— Din câte ştiu o cunoaşteţi pe domnişoara Lane, nu?

— Din vedere! – răspunse Moran glacial.

— Drăguţă fată! Şi… norocoasă!

Surefoot dădu halba peste cap, încercând să scurgă tot ce mai rămăsese.

— Buuu-nă! Aproape ca înainte de război! Doamne, când mă gândesc că numai cu câteva parale cumpărai o bere pe cinste!…

Oftă din tot sufletul, încercă să soarbă ultimele picături, dar nu reuşi.

Moran chemă din nou servitorul.

— De ce m-ai întrebat de domnişoara Lane?

— Ştiu că vă interesează lumea teatrului, dar… uite că a venit valetul!

— Încă o bere pentru domnul Smith! – zise Moran, fără măcar să-l privească.

— Ce vrei să spui cu lumea teatrului?

— Mai demult dădeaţi petreceri, nu-i aşa?

— Da, cu ani în urmă, când eram mai tânăr. Şi ce-i cu asta?

— Mă întrebam şi eu aşa…

Moran începu să se plimbe în sus şi-n jos, cu mâinile vârâte în buzunarul halatului de mătase.

— De fapt, ce dracu cauţi aici, Smith? Nu eşti tu genul care să facă vizite inutile şi să pună întrebări aiurea. Vrei să mă implici în povestea asta absurdă cu ticălosul ăla pe care de-abia îl cunosc?

Surefoot dădu din umeri.

— Crezi oare c-aş putea s-o fac?

Apoi sosi berea şi spiritele se mai liniştiră.

— Cel puţin ai putea să-mi spui despre ce este vorba, sau nici măcar nu mă chestionezi în legătură cu crima. Haide, nu mai fă pe misteriosul!

Smith îşi şterse mustaţa, se ridică încet de pe scaun şi-şi aranjă oribila cravată roz în faţa unei oglinzi veneţiene.

— O să vă spun adevărul, ca de la bărbat la bărbat. Am primit o scrisoare anonimă. Am aflat foarte uşor cine ne-o trimisese – proprietăreasa lui Tickler. Se pare că acesta, când se îmbăta – iar asta se întâmpla de două sau de trei ori pe zi – vorbea cu această femeie despre dumneavoastră.

— Despre mine? – sări Moran. Dar, nici măcar nu mă cunoştea prea bine!

— Există o mulţime de oameni care vorbesc despre alţii, pe care nu-i cunosc – începu Smith – ştiţi, publicitatea…

— Prostii! Eu nu sunt o personalitate. Sunt un amărât de bancher care urăşte băncile din tot sufletul şi care şi-ar da ani din viaţă (dacă ar şti câţi i-au mai rămas) să poată pune pe foc în parcul Regent toate hârţoagele, să-i îmbete pe funcţionari, să arunce depozitele de valori pe mâna hoţilor din Londra şi să facă din toată hardughia aia nenorocită un bar de noapte!

Smith rămase cu gura căscată, profund şocat de o asemenea mărturisire neaşteptată. Intui în tonul său vibraţiile ascunse ale unei uri mocnite.

— Erau cât pe-aci să mă dea afară pentru că am jucat la bursă! – continuă Moran – Da, joc la bursă; întotdeauna am făcut-o. Dacă m-ar fi concediat atunci, aş fi fost ruinat. Am fost nevoit să mă târăsc în patru labe; să mă umilesc şi să mă milogesc pe la toţi directorii. Pe vremea aceea lucram la o filială din Chalk Farm şi a trebuit să aduc osanale băncii Southern şi Northern, să mă închin la şefii mei de parcă erau nişte dumnezei. Iar ori de câte ori încercam să fac rost de bani, fie că nu reuşeam, fie se alegea praful de afacere. Aşa că îţi repet, nu ştiu nimic despre Tickler şi habar n-am ce-o fi avut de vorbit despre mine!

Surefoot Smith îşi freca liniştit pălăria în mână:

— Îl cunoaşteţi pe domnul Hervey Lyne? – se interesă el.

— Da, este clientul nostru.

— V-aţi întâlnit cu el în ultima vreme?

Se gândi, apoi răspunse:

— Nu l-am mai văzut de doi ani.

— Hm! – se miră Surefoot Smith, încercând să-şi ascundă nedumerirea.

— Ei, eu trebuie să plec. Mă scuzaţi că v-am deranjat, dar ştiţi cum suntem noi ăştia de la Scotland Yard.

Îi întinse bancherului mâna sa uriaşă, dar domnul Moran era mult prea absorbit de propriile sale gânduri.

După ce Moran închise uşa în urma vizitatorului său, se îndreptă încet către camera lui şi se aşeză pe marginea patului. Rămase acolo mult timp, după care se ridică, se duse în partea cealaltă a camerei şi deschise un safe îngropat în perete, ascuns în spatele unui tablou şi extrase câteva documente pe care le examină cu grijă. Le puse apoi la loc, şi, bâjbâind cu mâna, găsi o geantă de piele care conţinea nişte documente foarte ciudat colorate… Era vorba de bilete de tren şi de vapor; paşaportul îl avea de asemenea la îndemână şi, înăuntrul său erau prinse cu bandă elastică douăzeci de bancnote de câte o sută de lire.

Încuie safe-ul, puse la loc tabloul şi continuă cu îmbrăcatul. Era mai mult decât îngrijorat. Aluzia întâmplătoare la Hervey Lyne îl zguduise puternic.

CAPITOLUL VIII.

La ora zece, în seara aceasta mulţi ascultători îşi vor închide aparatele la emisiunea „Politica economică a sistemului nostru bancar” şi le vor deschide din nou, după zece şi un sfert, când se va transmite Jubileul Orchestrei de Jazz din Manchester.

Binny citi programul până la capăt revenind la transmisiunea programată pentru ora zece.

— Moran! Ăsta-i tipul care m-a vizitat ieri, nu-i aşa? – întrebă Lyne.

— Da, domnule! – îi răspunse Binny.

— Sisteme bancare, pfiu, nici nu vreau să aud despre aşa ceva, ai înţeles Binny?! Nici nu vreau să aud?!

— Cum doriţi, domnule!

Căută pe masă cu mâinile sale albe şi uscate şi găsi ceasul.

— Este şase! Adu-mi salata!

— Astăzi l-am întâlnit pe detectivul acela, pe Surefoot Smith, domnule!

— Adu-mi salata, n-auzi?

Seara mânca întotdeauna pui cu salată, Binny îl servea, dar tot ce făcea nu era pe placul stăpânului său. Dacă

vorbea, îi spunea să tacă din gură, iar dacă nu vorbea, îi reproşa că-i îmbufnat.

Tocmai strânsese masa şi-i pusese în faţă o ceaşcă cu ceai slab, pregătindu-se să-l lase să moţăie, când Lyne îl chemă înapoi.

— Ce-i cu Cassari Oils? – se interesă bătrânul.

Trecuse multă vreme de când Binny nu mai citise fluctuaţiile cursului petrolului, aşa că nu era în măsură să-i ofere vreo explicaţie.

— Du-te şi cumpără un ziar, tâmpitule! – îl apostrofă bătrânul.

Binny făcu întocmai. Obişnuia să i se citească în fiecare dimineaţă şi seară cursul acţiunilor de la bursă. Lucru destul de plicticos, ce-i drept! Banii domnului Lyne erau investiţi în acţiuni sigure. Cassari Oils fusese o eroare neobişnuită. Acţiunile proveneau dintr-un stoc asupra căruia ezitase multă vreme până să se hotărască să renunţe la el şi să-l transforme într-un capital mult mai sigur. Oricum, această idee fusese un adevărat blestem pentru el, fiindcă acţiunile astea scădeau şi creşteau cu repeziciune, nereuşind să-şi menţină valoarea nici măcar o săptămână.

Binny se întoarse cu ziarul şi citi ce-l interesa pe Lyne.

— Hm, m-da! Dacă cursul lor ar fi crescut aş fi dat în judecată banca. Bestia aia de Moran m-a sfătuit să vând!

— Şi… au crescut… domnule? – se interesă Binny.

— Vezi-ţi de treburile tale, îl repezi celălalt.

Hervey Lyne îşi făcea adesea probleme în legătură cu acţiunile Cassari. Erau acţiuni la purtător şi era foarte greu să te dispensezi de ele sau să încerci să mai cumperi ceva. Ideea că s-ar fi putut să piardă o avere în urma sfatului unui bancher conservator şi că s-ar fi putut să fie pus în dificultate – ceea ce era totuşi foarte probabil – la înapoierea stocului domnişoarei Mary Lane, reprezenta pentru el un adevărat coşmar. Se nelinişti şi mai şi în acea zi, după ce Binny îi citi un articol din ziarul de dimineaţă,

referitor la descoperirea unor rezerve de petrol în Asia Mică.

În decursul anilor, strânsese destule informaţii în legătură cu câmpurile petrolifere Cassari, care erau în general destul de alarmante pentru toţi acei care aveau bani investiţi în acest concern. Îl puse apoi pe Binny să-i citească pamfletele şi celelalte anunţuri, fiind încredinţat că o să aibă parte de o seară îngrozitoare.

Ora opt îi aduse bătrânului un vizitator posomorât, care-şi pregătise în minte o mulţime de scuze plauzibile. Acesta avea sentimentul că, fiind ultimul din datornicii bătrânului se afla în postura unui şoarece prins în ghearele unei pisici bătrâne, care voia să se mai joace un pic cu el înainte să-l omoare; şi… într-o oarecare măsură cam aşa şi era… Hervey Lyne îl întâmpină cu un rânjet fals, exersat în tot atâţia ani plini de situaţii de acest gen.

— Ia loc, domnule Dornford! – i se adresă înţepat bătrânul – Iar tu Binny, ieşi afară!

— Dar Binny nu-i aici, domnule Lyne!

— Lasă că ştiu eu! E la uşă! Trage cu urechea ca de obicei. Ia du-te să vezi!

Dornford deschise uşa; nu era bineînţeles nici urmă de bietul servitor.

— Ei, ş-acum să trecem la treabă!

Lyne redeveni deodată cămătarul bine-cunoscut, repetând aceleaşi vorbe; ca şi când ar fi făcut parte dintr-o formulă.

— În legătură cu banii… 3 700 de lire, nu? Rezolvăm în seara asta?

— Din păcate nu pot acum şi nici prea curând, în nici un caz! – spuse Jerry – De fapt, nu întrevăd nici o posibilitate imediată de a-mi achita datoria. Am aranjat să primiţi înapoi vreo 400 -500 de lire din contul meu…

— Adică de la Isaac şi Solomon, nu-i aşa?

Jerry se blestemă în gând pentru prostia sa. Ştia foarte bine că toţi cămătarii ţineau legătura unul cu altul şi îşi pasau listele cu ofertele primite.

— Deci ia-ţi gândul de la banii ăştia, băiete! N-o să-i mai obţii! Ori îţi plăteşti datoria până mâine, ori te dau pe mâna justiţiei.

Jerry se aşteptase la asta.

— Să presupunem că vă dau 2 000 până la sfârşitul săptămânii! – îi spuse el – Puteţi să mă mai păsuiţi o perioadă până vă restitui diferenţa?

Spre surprinderea sa, vorbea foarte agitat. El, imperturbabilul Jerry, pus de atâtea ori în asemenea situaţii, devenise brusc foarte agitat şi nervos, în cel mai decisiv moment al vieţii sale.

— Aşa cum faci rost de 2 000 poţi să faci rost şi de 3 700! – bombăni bătrânul – Şi ce, îţi trebuie o săptămână? Nu-ţi dau nici măcar o zi! Şi… de la cine ai de gând să iei 2000?

Jerry îşi drese glasul.

— De la un prieten…

— Asta-i o minciună sfruntată, domnule Gerald Dornford! – se răsti moşul cu răutate – Nu mai ai nici un prieten! Te-ai folosit de toţi, fără nici un pic de obraz! O să-ţi spun eu ce am de gând să fac cu dumneata…

Îşi întinse coatele pe masă, sprijinindu-se de suprafaţa lucioasă, de mahon. Savura din plin acest moment de triumf, amintindu-şi de toţi acei ani, care nu mai rămăseseră acum decât o amintire.

— Dacă până mâine seara la ora şase nu vii cu banii, te-am nenorocit!

Dacă n-ar fi fost atât de miop, Lyne s-ar fi îngrozit să vadă ura care se întipărise pe faţa lui Jerry. El însă, fără să-şi dea seama de efectul vorbelor sale, continuă:

— Sper că ai priceput!

— Da, am înţeles! – răspunse Jerry pe un ton grav.

— Mâine aduci banii şi-ţi dau chitanţa. Ai grijă să nu întârzii nici un minut în plus după ora şase, că altfel te trezeşti cu portăreii la uşă.

— Totuşi, gândiţi-vă, domnule Lyne, 2000 de lire sunt totuşi ceva…

— Nici nu vreau să aud! Am încheiat discuţia! Ne vedem mâine seara, sau…

Jerry se ridică tremurând de furie.

— Mai am eu însă ceva de spus, bestie bătrână şi nenorocită! – urlă el – Vampir afurisit, zici că vrei să mă aduci în pragul falimentului, nu?

Hervey Lyne se ridică în picioare, arătând cu degetul către uşă:

— Ieşi! – îi zise el de-abia şoptit – va să zică aşa… bestie, vampir… asta sunt eu! Binny!…

Acesta apăru, venind în grabă din bucătărie.

— Dă-l pe uşă afară, aruncă-l pe scări, sparge-i capul! – urlă bătrânul.

Binny se uită la bărbatul care era cu un cap şi jumătate mai înalt decât el şi-i zâmbi rece:

— Ar fi mai bine să plecaţi, domnule! Şi… nu luaţi în seamă ce o să fac în continuare! – îl sfătui servitorul, vorbind în şoaptă.

Apoi, începu să se răstească pe un ton prefăcut:

— N-auzi să ieşi afară?! – trânti uşa zgomotos de perete. Ieşi odată! Plezni din palme, implorându-l din ochi pe vizitator să-l scuze.

Când se întoarse în cameră îl găsi pe cămătar zăcând în fotoliul său, epuizat.

— L-ai pocnit? – îl întrebă acesta c-o voce tremurată.

— Dacă l-am lovit, domnule?! Păi, era cât pe ce să-mi rup mâna!

— Dar el, el a păţit ceva? – rânji bătrânul, fără să-i pese câtuşi de puţin de servitorul său.

— O să aibă nevoie de doi doctori să-l pună pe picioare! – îi răspunse Binny triumfător.

Bătrânul îl maimuţări răutăcios:

— Cred că nici nu l-ai atins măcar, vierme nenorocit ce eşti!

— Dar nu m-aţi auzit, domnule? – începu Binny întristat.

— Ba da! Ai bătut din palme, mincinosule şi tâmpitule! Oi fi eu orb, dar am urechi foarte bune. Ce… noaptea trecută, de ce nu te-ai bătut cu hoţul sau ce dracu o mai fi fost? Nici măcar nu l-ai auzit!

Binny îşi plecă fruntea, neajutorat. Acum două nopţi cineva spărsese un geam în spatele casei şi deschisese o fereastră. Bătrânul Hervey care dormea iepureşte auzi zgomotul şi apăru în capătul scărilor, urlând după Binny, care locuia la subsol, lângă bucătărie.

— Ei, ia zi? L-ai atins cumva? L-ai auzit? Hai, spune, de ce taci acum?

— Păi… mă gândeam să chem poliţia! – începu Binny. În cazuri de-astea e mai bine să se aplice legea…

— Ieşi afară! – strigă bătrânul. Auzi… legea?!… Crezi că aveam chef să mă trezesc pe cap c-o mulţime de neisprăviţi?! Hai, ieşi, că mi-e scârbă de tine!

Binny se retrase în grabă.

Timp de două ore bătrânul rămase adâncit în propriile sale gânduri, tot sucindu-şi şi răsucindu-şi degetele în poală. Apoi, după ce ceasul bătu la ora zece, deschise radioul aflat în dreapta lui. Vocea lui Moran se făcu auzită imediat: „Înainte de a lua în discuţie sistemul bancar al ţării noastre, aş vrea să spun câteva cuvinte despre istoria băncilor, din cele mai vechi timpuri şi…”

Hervey Lyne se propti în fotoliu şi asculta cu atenţie. Avea, după câte am putut constata, un auz foarte fin.

CAPITOLUL IX.

Dick Allenby nu se considerase niciodată logodit, cât despre Mary Lane, aceasta nu purta pe deget nici un inel care ar fi putut da vreun indiciu oarecare. Încerca să discute despre acest lucru în timp ce se afla în cabina fetei, între ultimele două acte ale piesei „Stâncile destinului”. Îi vorbea în spatele unei perdeluţe înflorate, aşteptând-o să termine de îmbrăcat.

— O să-mi fac o proastă reputaţie. Nimic nu dăunează mai mult unui inventator decât să fie văzut în culisele teatrelor.

Văd că am ajuns să mă cunoască toţi trepăduşii de pe aici.
— Atunci de ce vii atât de des? – îl întrebă Mary, ieşind de după paravan şi aşezându-se în faţa oglinzii.
— Pentru că, zise Dick, deşi n-aş putea spune că nu pot trăi fără tine, reprezinţi pentru mine cel mai important lucru din lume.
— Mai important chiar decât puşca Allenby?
— Ah, apropo de asta! Ieri m-am întâlnit cu un inginer german, care mi-a oferit 10.000 de lire pentru patent, din partea firmei Eckstein – are cei mai buni ingineri din Germania,
— Atunci, ce le-o fi venit? – zise ea înţepat.
— Asta mă întreb şi eu! – replică Dick, aprinzându-şi pe furiş o ţigară. Nu părea să fie beat, ci, dimpotrivă, vorbea chiar serios, când mi-a spus că mă consideră unul dintre cei mai mari inventatori ai secolului!
— Dragul meu, dar asta şi eşti!
— Ştiu că sunt! – răspunse Dick plin de el – Dar sună frumos când vine din partea unui neamţ.
Zău, Mary nu mi-am dat seama până acum că lucru ăsta-i atât de valoros.
— Ai de gând s-o vinzi?
— Nu ştiu încă, însă prospectul acestor bani neaşteptaţi m-a făcut să mă gândesc că inelarul tău este gol…
Fata se privi în oglindă, îşi netezi părul cu mâinile şi dădu din cap.
— Nu, nici prin cap nu-mi trece! Eu vreau să ajung o actriţă renumită!
— Bine, dar eşti deja, protestă Dick. Tocmai ai fost cerută în căsătorie de un mare geniu…
Mary îl privi drept în ochi:
— Ştii de ce mă tem cel mai mult? – îl întrebă ea.
— Cred că de nimic în afară de căsătorie.
— Ba nu, mai este ceva care mă îngrozeşte! – continuă fata pe un ton serios. Mă gândesc adesea că unchiul tău e în stare să-mi lase mie toţi banii!

Dick râse din toată inima.

— Ha, ha… măcar să am eu atâta grijă. Dar de ce crezi asta?

— Odată – începu Mary muşcându-şi buzele – mi-a spus ceva din care mi-am dat seama că te urăşte atât de mult încât ar prefera să-mi lase mie totul, numai ca să-ţi facă în necaz. Crede-mă, ar fi groaznic pentru mine!

— Şi de ce mă rog? – se interesă tiranul destul de uimit.

— Fiindcă ar trebui să mă căsătoresc cu tine! – îi răspunse ea.

— De ce? Din milă, din obligaţie, sau doar aşa, de ciudă?

— Cred că-ţi faci griji degeaba! – îi spuse el pe un ton sec. Este foarte puţin probabil, în orice caz! Te-ai mai văzut cu bătrânul în ultima vreme?

Îi povesti despre ultima ei vizită la Naylors Crescent, dar asta nu era nici o noutate pentru Dick.

Continuară discuţia, când se auzi o bătaie în uşă. Se ridică pe jumătate, crezând că e timpul să intre pe scenă, dar se aşeză la loc, deoarece îşi făcu apariţia figura rotofeie a lui Leo Moran. Acesta îl salută din cap pe Dick şi i se adresă glumeţ:

— Decât să-ţi pierzi vremea pe aici, mai bine stăteai acasă şi-mi ascultai prelegerea la radio.

— Ah, deci acolo erai? – zâmbi Dick. De asta te-ai îmbrăcat atât de elegant!

— Nu, iau masa în oraş!

Se auzi din nou o bătaie în uşă, dar, de data asta, era unul din trepăduşii care o anunţa pe Mary să se prezinte pe scenă.

Fata fu bucuroasă să scape; nu ştia prea bine de ce, dar nu se simţea niciodată în largul ei în prezenţa lui Moran.

— Ai văzut spectacolul? – se interesă Dick.

Moran încuviinţă din cap.

— Da, m-a făcut să mă gândesc la propriile mele păcate. Este cea mai uluitoare piesă care se joacă la Londra. Mă

întreb cum de-i dă mâna lui Mike s-o finanţeze. Cred că îl susţine cineva cu bani.

— N-ai auzit niciodată de Washington Wirth?

Leo Moran se uită nedumerit.

— Nu, n-am auzit în viaţa mea. Ce este… american?

— Este un tip foarte ciudat! – zise Dick. Tocmai mă gândeam ieri că a pierdut deja în jur de 10.000 de lire cu piesa asta, şi din câte ştiu n-are nici un motiv deosebit s-o mai finanţeze. Singura care arată bine este Mary, iar ea n-are nici o legătură cu Wirth.

— Washington Wirth? Parcă-mi amintesc… spuse Moran privind în gol. Cred că am auzit de undeva sau am citit ceva despre el! Apropo, astă seară m-am întâlnit c-un vechi prieten de-al tău, Surefoot Smith. Ai fost de faţă când s-a descoperit cadavrul amărâtului ăluia de Tickler, nu-i aşa?

Dick încuviinţă din cap.

— Nebunul m-a tratat ca şi când aş fi fost complice.

— Dacă te referi la Surefoot Smith, să ştii că pe mine m-a tratat de parcă aş fi fost criminalul – replică Dick. L-ai servit cu bere?

Leo Moran deschise uşa şi, după ce aruncă o privire pe holul pustiu, se întoarse şi închise uşa încet.

— Speram să te găsesc aici, Dick. Aş vrea să-mi faci un serviciu!

Dick râânji!

— Nimic nu m-ar bucura mai mult să pot refuza un bancher – zise el.

— Nu te prosti! Nu-i vorba de bani! Se opri încercând să-şi măsoare cu grijă vorbele.

— S-ar putea să fiu plecat din Londra o săptămână sau două. Totul este aranjat şi vreau să ajung cât mai repede în provincie. Mă întreb dacă ai putea să-mi aduni corespondenţa pe care o s-o primesc acasă în perioada asta şi s-o păstrezi până mă întorc.

— De ce nu aranjezi s-o primeşti acolo unde pleci? – se miră Dick.

Leo Moran dădu din cap, nerăbdător să-i explice mai departe:

— Mi-e imposibil! Nu iau nimic cu mine! Servitorului meu i-am dat liber, iar apartamentul o să fie complet nelocuit. Dacă-ţi trimit cheia, poţi să mai treci din când în când pe acolo?

— Unde pleci? – se interesă Dick.

Moran nu-i răspunse exact; nu era încă sigur dacă poate lipsi de la bancă. Afacerile erau greu de aranjat, deşi avea un subaltern foarte capabil, care se putea descurca foarte bine şi singur.

— Eu aş pleca imediat, dar bestiile alea de la Banca Centrală se cred adevăraţi dumnezei. Nici nu-ţi închipui câte plecăciuni trebuie să faci, şi, cu toate astea, de-abia te bagă în seamă. Deci, ce zici, eşti de acord?

— Da, sigur! – îi spuse Dick. Îmi ştii adresa, aşa că poţi trimite cheia, când doreşti. Şi, dacă tot eşti aici, aş vrea să-mi dai şi mie un sfat.

Îi povesti despre oferta primită pentru puşcă. Nu era nevoie să-i explice ce fel de armă era, pentru că Leo o văzuse şi o încercase deja.

— Eu n-aş accepta să vând brevetul în întregime. Aş prefera să-mi dea o cotă parte din vânzări – îl sfătui bancherul.

— Mai rămâi pe aici?

— Nu, plec acasă! – răspunse tânărul – Mary este invitată la cină.

— Cine a invitat-o? Domnul Washington Wirth? – întrebă Moran zâmbind.

— Am înţeles că nu-l cunoşti! – zise Dick nedumerit.

— Mi-am adus aminte în timp ce discutam. Este tipul ăla care dă petreceri pentru artişti. Aşa făceam şi eu odată, dar s-au dovedit complet fără rost. Dacă mergi acasă, pot să te însoţesc dacă vrei, şi, cu ocazia asta o să mă uit din nou la invenţia ta nemaipomenită.

Leo Moran ar fi fost mult mai simpatizat dacă ar fi renunţat la ironiile sale pe care le plasa la fiecare vorbă. Dick era înclinat să creadă câteodată că bancherul avea ceva pe suflet; prea era acru uneori. Acum, de exemplu, îi căşunase pe Jerry Dornford.

— E un ticălos! – zise Moran.

— N-aş putea să-ţi spun exact de ce… în orice caz, mâine o să am o discuţie cu el, în probleme financiare.

Deşi era o seară caldă, se lăsa o ceaţă din ce în ce mai deasă, pe măsură ce taxiul în care se aflau se apropia de parc. După ce trecuseră de Kingsbridge, începu să se mai risipească.

— De fapt – îi spuse Dick – m-ai determinat să fac un lucru care m-a frământat toată seara – şi anume să mă întorc acasă şi să verific puşca. De prost ce-am fost, am încărcat-o ieri, înainte să plec. Voiam să experimentez ceva – să văd dacă un glonte de nichel pătrunde printr-o placă de oţel… am uitat-o încărcată. Parcă e şi mai ceaţă aici!

Într-adevăr, şoferul de-abia mai zărea drumul, iar cei doi răsuflară uşuraţi când maşina se opri în faţa lui Dick Allenby.

Ascensorul era cufundat în întuneric şi Dick încercă fără nici un rezultat să aprindă lumina. Păşind înăuntru, călcă pe ceva care se zdrobi sub piciorul său. Imediat după asta auzi o pocnitură răsunătoare.

— Ce dracu mai e şi asta? – se enervă Moran.

Dick aprinse un chibrit. Zări pe podea cioburile becului care fusese deşurubat din lift.

— Curios! Portarul nostru e cam neglijent! – constată el, apăsând pe ultimul buton.

Când ajunseră în faţa atelierului său, avu o altă surpriză. Scoase cheia din buzunar şi constată cu uimire că… mai era una… înţepenită atât de tare în broască, încât nu se răsucea în nici o direcţie. Apăsă pe mâner şi deschise uşa.

— Cineva se ţine de poante! – răspunse el.

Aprinse lumina şi rămase mut de uimire. Locul unde se afla puşca era gol! Arma dispăruse fără urme!

CAPITOLUL X.

În cele din urmă îşi veni în fire:

— Să fiu al!…

Cine s-o fi furat? Era atât de uluit încât nici măcar nu părea nervos. Deschise din nou uşa, examină cu atenţie cheia şi reuşi s-o scoată, cu ajutorul unui cleşte. Era o copie ordinară, nefinisată, care fusese însă de ajutor, pentru că reuşise să deblocheze broasca. Dăduse greş doar la plecare, când proprietarul ei încercase probabil s-o închidă la loc.

Dick se îndreptă către banchetă, uitându-se fix la locul unde fusese odată puşca. Apoi, izbucni în râs:

— Bestia!

— E o pierdere foarte importantă pentru tine, nu? – îl întrebă Moran.

Dick dădu din cap.

— Nu chiar! Am dat toate planurile şi specificaţiile unui meşter şi, din fericire, acum trei zile am depus o cerere pentru brevetul lui de invenţie.

Se uită fix la Moran.

— Întrebarea e cine a făcut-o?! Oricum, este foarte grav. Aşa că ori se răneşte, ori accidentează vreo persoană nevinovată. Mă întreb dacă o să-i dea prin cap s-o descarce.

Îşi trase scaunul şi se aşează, invitându-l pe bancher să ia loc.

— Cred c-ar trebui s-anunţăm poliţia!

Numai de l-aş găsi pe Surefoot ăsta…

Se uită în agendă şi formă un număr. După ce-i dădu câteva lămuriri ofiţerului de la centrală, i se dădu imediat legătura cu Smith. Îi explică pe scurt ce se întâmplase.

— Vin imediat! Mai lipseşte ceva?

— Nu! Berea e intactă, nici o grijă! – glumi Dick. După ce închise telefonul se duse în cămară şi scoase o ladă din lemn, aşa cum îi promisese detectivului.

— Surefoot o să fie încântat. Urăşte ştiinţa. Nu fă mutra asta, dragul meu! Surefoot este un tip deştept. Am crezut până acum că berea moleşeşte, dar la el are un efect exact opus. Văd că nu prea îl înghiţi…

— Da, nu mă omor după el! – recunoscu Moran. Se uită la ceas.

— Dacă nu te superi, o să te părăsesc! Ce ghinion! Măcar era asigurată?

— Ai vorbit ca un adevărat bancher! – îi zise Dick.

— Nu, nu era! N-am ştiut până acum că sunt un geniu. S-a întâmplat ca-n romanele poliţiste. Tipul a venit pe ceaţă, ca să se asigure că n-o să fie văzut când umbla la becul din lift. L-a deşurubat ca nu cumva să fie zărit când cobora. În cazul în care s-ar fi aflat cineva pe hol. Cred că afară îl aştepta o maşină, aşa că a băgat puşca înăuntru şi a şters-o. Probabil că am trecut pe lângă el.

— Cine mai ştia de ea?

— Mary, Jerry Dornford… ah, fir-ar să fie…

Leo Moran zâmbi şi clătină neîncrezător din cap.

— Jerry n-ar fi în stare de aşa ceva; şi, oricum, n-ar şti unde s-o plaseze…

Se opri brusc.

— Ia stai? L-am văzut ieri la clubul Snell cu otrava aia de Jules – tipul despre care se spune că a şterpelit planurile de mobilizare ale francezilor.

Dick ezita. Căută în agendă, găsi numărul şi-l comunică centralistei. Era ocupat. Cinci minute mai târziu, telefonul începu să sune. Era Jerry.

— Buna Dornford! Ai pus mâna pe puşcă? – îi întrebă Dick.

— Ce să fac? – se miră Jerry.

— Mi-a spus cineva că te-a văzut în seara asta ieşind de la mine cu ceva sub braţ.

— Nu m-am apropiat de casa ta afurisită şi nici nu mai am de gând, după ce mi-ai vorbit în halul ăla azi după-amiază.

Zdrang!

Jerry Dornford îi trânti telefonul în nas.

— Nu ştiu… spuse Dick, încreţind din sprâncene – Nu prea-mi vine să cred că el a făcut-o, deşi îl cred capabil de orice.

— Crezi că ar putea fi neamţul ăla? – îl întrebă Leo.

— Prostu! Ce rost mai avea atunci să-mi ofere bani. Era gata să-mi dea un aconto chiar azi după-amiază dacă aş fi acceptat. Nu, mai bine s-o lăsăm în seama lui Surefoot!

— Bine! Eu oricum trebuie să plec! – se grăbi Leo, închizându-şi paltonul.

Se îndreptă spre uşă, dar îşi aminti ceva şi se întoarse.

— Sper că nu te răzgândeşti în legătură cu ce te-am rugat. Mâine o să ştii sigur dacă mai plec sau nu, iar tu o să afli când o să primeşti cheia.

— Unde pleci? – întrebă Dick.

Leo dădu din cap.

— Asta este singurul lucru pe care nu ţi-l pot spune.

Rămas singur, Dick se uită la locul gol, unde se aflase odată puşca şi-şi dădu seama de gravitatea faptului. Asta însă nu reuşi să-l întristeze.

Încercă s-o sune şi pe Mary, dar renunţă până la urmă. Ce rost avea să-i strice şi ei seara? Mai bine s-o ia de la început. Surefoot Smith îl găsi lucrând la planşetă, la o nouă schiţă. Reuşise deja să aducă o îmbunătăţire noului său model.

După ce Dick îi povesti circumstanţele în care descoperise furtul, examină indiferent cheia şi păru deosebit de preocupat de urmele lăsate de cutie pe mobilă.

— Este extraordinar! Zeci de invenţii sunt furate… vreau să spun şterpelite, în decursul unui an. Cunosc un director de firmă care se ocupa de aparate de fotografiat şi căruia i s-a furat invenţia cu o lună înainte să apară pe piaţă. Alţii, sunt păziţi zi şi noapte de poliţie.

Se plimba prin cameră şi rezumă în câteva cuvinte rezultatele cercetărilor sale.

— Omul care a furat-o era mai înalt decât tine.

— Arătă cu degetul una din băncile de lângă uşă. A pus puşca aici, în timp ce încerca să manevreze cheia, iar banca asta e mai înaltă decât cealaltă. Purta mănuşi. N-am găsit nici o amprentă. Cine a fost pe aici în ultima vreme?

Dick îi mărturisi.

— Ah, Gerald Dornford! N-aş crede să fie în stare de aşa ceva. Am avut o dată nişte probleme cu el; se ocupa de jocuri de noroc în West End. Aş putea să-l pun sub urmărire, dar nu cred că merită. Ai de gând să chemi ziariştii? O să scoată o poveste pe cinste.

— Furtul unei senzaţionale invenţii!

— Nici prin cap nu mi-a trecut să fac o asemenea prostie!

— Ai judecat înţelept! – aprecie Surefoot.

Se uită neajutorat în jur. Dick făcu semn către lada de bere de sub banchetă.

— Într-un fel, fără să am însă intenţia să te jignesc, domnule Allenby, îmi pare bine, că s-a întâmplat aşa. Toate invenţiile astea apar din senin, de nici nu le poţi ţine în evidenţă.

— Ceea ce-mi aminteşte – preciză Dick – că arma era încărcată.

Surefoot nu părea prea îngrijorat.

— Dacă o să fie împuşcat cineva – zise el calm – o să aflăm noi cine a făcut-o.

Pe poliţist îl interesa mai mult moartea lui Tickler decât furtul armei pneumatice.

— Stau mereu şi mă întreb. Nu pot pricepe ce era cu taxiul ăla. Ceea ce mă îngrijorează pe mine este americanizarea crimei tipice englezeşti. Americanii ăştia au pus mâna pe maşinile noastre, pe negoţul nostru cu produse, pe tot; dacă-şi mai bagă nasul şi-n crime, o să iasă bucluc.

Se opri brusc, se aplecă şi ridică ceva de pe podea. Era un nasture de la o vestă.

— Asta se întâmplă doar în romane – spuse el.

— Tipul era îmbrăcat în ţinută de seară şi cred că butonul ăsta perlat s-a desprins în timp ce căra puşca. Oricum asta

nu ne ajută cu nimic.
Se uită atent la nasture.
— Se găsesc la orice magazin din Londra. Nici nu trebuie să-i cumperi. Îi primeşti oricum ca rezervă.
Mai privi o dată cu luare aminte pe jos, dar nu mai descoperi nimic;
— Îl iau totuşi cu mine! – hotărî el.
— Cred că-i aparţine lui Leo Moran – îşi aminti Dick – era îmbrăcat într-o vestă albă. Am sosit împreună aici.
Surefoot strâmbă din nas.
— Ah! Dacă era al lui trebuia să fie din diamante sau safire. Doar e bancher! Nu, cred că este vorba despre o persoană modestă. Nu m-ar mira să fie chiar un falit. Ce părere ai despre domnul Moran?
— E un tip simpatic; îmi place! mărturisi sincer Dick.
— Mie nu-mi place întotdeauna, dar în general este agreabil. Cine este Carot?
Îl pronunţa de parcă s-ar fi numit Carrot.
— Carot? – se miră Dick.
— Te referi la Carot pictorul?
Smith încuviinţă din cap.
— Ah, da, este un faimos peisagist.
— Valorează mult? – se interesă Surefoot.
— Chiar foarte! Picturile lui valorează mii de lire!
— Surefoot îşi frecă nervos nasul.
— Aşa bănuiam şi eu! De fapt, nu mi-a spus-o chiar el. I-ai văzut apartamentul? Arată de parcă ar fi ai reginei din Saba: covor persan, lămpi cu sclipiri de diamant…
Dick râse.
— Te referi la apartamentul lui Moran! Da, este destul de frumos! Dar are propriile sale venituri.
— Vrei să spui avea… – replică Smith misterios.
Plecase de la Scotland Yard cu părere de rău, deoarece se afla acolo John Kelly, inspector şef la departamentul Poliţiei din Chicago şi, în acelaşi timp, cel mai vestit detectiv din America. „Marele John” ţinea o conferinţă cu ofiţerii

superiori, în care le povestea câte ceva despre isprăvile bandelor de hoţi şi de criminali din Chicago. Cu puţin înainte de asta, Surefoot Smith discutase cu el cazul din strada Regent.

— Cred că a fost luat cu maşina special ca să-l asasineze – zise Kelly clătinând neîncrezător din cap – astfel de crime nu prea se obişnuiesc în ţara asta. Mai întâi, nu aveţi ucigaşi de elită şi chiar dacă ar fi, n-ar rezista prea mult până să fie prinşi. Mi se pare mai mult o crimă prin „imitare”. Presupun că aveţi şi voi delincvenţi înrăiţi… eu nu cunosc decât pe unul. I se spune Len Londonezul. E mare canalie! A făcut de petrecanie la vreo 20 de oameni până acum, până când una din bandele rivale l-a scos din circulaţie. Este englez de origine, dar, din câte ştiu, a plecat de vreo cinci ani din ţară.

Len Londonezul era un bandit care acţiona „din interior” – se plasa în poziţii cheie, în casele bogătaşilor şi, cu prima ocazie golea safe-ul şi o ştergea.

— Rapid şi nemilos! – îl caracteriza Kelly. Dar nu este genul care să-i fi dat victimei o bancnotă de o sută de lire, şi apoi să uite de ea.

Şi, dacă tot trebuie să iasă pe ceaţa asta, Surefoot se hotărî să asculte mărturisirile unui sergent de stradă cam uituc. Înainte de a pleca de la Surefoot Smith află cu această ocazie, că victima fusese văzută în noaptea crimei, în pragul unui apartament din preajma grajdurilor Baynes, vădit preocupat de cântecul unui beţivan.

— Ştiţi, nu mi-aş fi amintit despre întâmplarea asta – începu poliţistul – dar, în timp ce mă bărbieream azi dimineaţă, am crezut…

— Nu găsesc nimic de râs! Dacă ar fi ceva nostim, m-aş distra şi eu! Mă vezi că mă hlizesc?

— Nu, domnule! – răspunse stânjenit jandarmul.

— Nu e de râs, ci de plâns! Până şi un dobitoc ar fi raportat asta şefului său! Tu, de ce n-ai făcut-o?

Întrebarea rămase fără răspuns.

— Şi deci, azi dimineaţă, îl pisa Surefoot – în timp ce te bărbiereai, te mai întrebai încă dacă merită sau nu să povesteşti cuiva cele întâmplate. Te razi cu briciul, băiete?

— Nu, domnule, cu aparatul de ras!

— Păcat! Altfel poate ţi-ai fi tăiat gâtul! – îi zise Surefoot – Acum, du-mă până acolo, şi să nu mai scoţi nici o vorbă până nu te întreb eu. Ar trebui să fii suspendat, dar te iert! Mai demult am fost şi eu sergent de stradă… Dar pe atunci, poliţaii aveau mai multă minte!

CAPITOLUL XI.

Îl conduse pe Smith până la grajdurile Baynes şi-i arătă uşa unde-l văzuse pe Tickler. Surefoot încercă s-o deschidă, dar nu reuşi. Scoase atunci din buzunar o pereche de chei şi le încercă pe rând în broască. Până la urmă, reuşi să o deblocheze. Împinse uşa de perete, lumină scările prăfuite şi începu să urce, respirând şuierător, până la ultimul etaj. Acolo dădu peste o altă uşă şi repetă procedeul de mai înainte.

Fără mandat de percheziţie n-avea nici un drept să tulbure liniştea unui cămin englezesc, dar Surefoot nu se dăduse niciodată în lături să încalce legea când era în interesul justiţiei sau numai pentru a-şi satisface propria curiozitate.

Se trezi într-o cameră spaţioasă, goală, aproape nemobilată, cu excepţia unui şifonier încăpător de proastă calitate, un scaun, o masă, o oglindă mare şi o carpetă. În spate, după un paravan de scândură, era amenajat un loc de spălat. Era destul de ciudat că nu exista nici un pat, sau măcar o canapea. Pe perete atârna strâmb o pictură veche, înfăţişând căsătoria reginei Victoria. Rama era plină de praf şi mâncată pe la colţuri. Domnul Smith, care avea un foarte dezvoltat simţ al ordinii încerca să îndrepte tabloul, când… căzu ceva pe podea.

Era o mănuşă albă, care conţinea ceva foarte greu, pentru că în cădere izbise duşumeaua cu zgomot. O luă de pe jos şi o aşează pe masă. Mănuşa era din piele de ied, cu trei dungi de dantelă neagră pe partea interioară şi… conţinea o

cheie. Da, o cheie mare, demodată, de tipul acelora folosite foarte des înainte de apariţia yalei.

Ceea ce era deosebit la această cheie, era culoarea…; fusese vopsită în argintiu.

Surefoot o privi gânditor. Era opera unui amator – vopseaua nu prinsese bine pe partea interioară; oţelul era strălucitor, semn că fusese adesea întrebuinţată. Se uită la ea la lumina singurului bec chior, care servea la iluminatul camerei, dar nu mai descoperi nimic nou. O puse în buzunar, fără să se mai gândească la alte posibilităţi, când… se apropie de dulap, uşa părea să fie din acelaşi lemn care îmbrăca şi pereţii camerei. N-avea mâner, iar broasca era atât de bine ascunsă, încât putea trece uşor neobservată. Surefoot Smith era însă un tip perseverent. Crezu la început că era o încuietoare cu yală, dar, după ce o încercă, văzu că avea de-a face cu o broască obişnuită. În dulap se afla un costum de haine complet, inclusiv pălăria de mătase şi paltonul. Pe unul din rafturi erau câteva batiste, ciorapi, cravate şi alte mărunţişuri nu prea grozave, însă frumos lucrate.

Căută în buzunare, dar nu găsi nici un indiciu referitor la proprietarul costumului. Hainele n-aveau nici o etichetă, nici pe căptuşeală, nici în buzunarul de la piept. Nici măcar nasturii de la pantaloni nu aveau imprimat numele croitorului.

Se uită şi la cămăşi; erau la fel de neutre. Nu mai găsi nimic altceva, cu excepţia unei sticle de parfum fin, un monoclu legat de o bandă lată de mătase şi o cutie. Surefoot o deschise şi găsi înăuntru trei peruci frumos executate. Una dintre ele era învelită într-o foiţă argintie, fie pentru că era cea mai nouă, sau pentru că fusese proaspăt coafată.

— Cam ciudat, nu-i aşa? – zise el cu voce tare.

— Da, domnule! – încuviinţă, poliţaiul, care tăcuse până acum.

— Să ştii că vorbeam de unul singur! – îl repezi Surefoot cu răceală.

Mai făcu un tur prin cameră, însă fără rezultat.

Puse totul la loc, aşa cum le găsise, cu excepţia cheii şi a mănuşii. De fapt, explicaţia era foarte simplă. Omul era probabil actor. Faptul că Tickler se aşezase în pragul casei lui şi-i asculta cântecul de beţiv, nu însemna mare lucru, iar din punct de vedere juridic nu avea nici o valoare.

Pe de altă parte, dacă explicaţia era atât de simplă, Surefoot Smith se vedea pus într-o situaţie incomodă. Oricum, dacă se află, avea destule reclamaţii, deja, pentru că mai intrase şi altă dată fără mandat în casele oamenilor.

Ieşi, încuie uşa, coborî scările şi se îndreptă tăcut către Portland, urmat de sergentul de stradă. Îşi dădea seama că jandarmul ar putea fi un martor în cazul în care comisarul ar fi mirosit ceva!

— Cred că asta-i tot! – i se adresă el sergentului. N-o să-ţi fac raport! Se mai întâmplă să uiţi câteodată. Uite, de exemplu şi eu… Ieri, când am plecat de-acasă, am uitat să-mi iau pipa.

Jandarmul bălmăji nişte scuze, vădit surprins. Cu toate astea, era suficient de inteligent ca să-şi dea seama de motivul acestei bruşte schimbări de atitudine.

— Sper că n-o să se întâmple nimic, domnule!… că aţi intrat acolo fără mandat?… Ştiţi, vă întreb pentru că eu sunt la începutul carierei, de-abia am intrat în poliţie, şi… Surefoot Smith îl măsură atent cu privirea.

— Am intrat în casă fără nici o problemă, pentru că tu mi-ai raportat că se întâmplă ceva suspect. Mi-ai spus că aveai toate motivele să crezi că ucigaşul se ascunde în podul ăsta.

Sergentul rămase cu gura căscată.

— Deci, dacă iese ceva, – îi precizează Surefoot, suntem implicaţi amândoi. Şi… al cui cuvânt crezi că o să cântărească mai greu? Acum du-te acasă şi ţine-ţi gura! O să-ţi vină destul de uşor. Din câte am constatat, nu eşti prea vorbăreţ, – îi replică Smith, luându-l peste picior.

Încuie cheia şi mănuşa albă într-unul din sertarele biroului său de la Scotland Yard. Nu era nimic deosebit, cu niciunul dintre obiecte. Surefoot Smith le-ar fi schimbat bucuros pe un încărcător cu cartuşe, de genul celor găsite în corpul bietului Tickler. Oricum, în sinea sa era mulţumit că reuşise să facă o legătură între apartamentul din Baynes Mews şi crimă. În ceea ce priveşte costumul, nu era mare lucru: însemna cel mult că un filfizon – din motive pe care numai el putea să le ştie – voia să aibă un loc ascuns unde să se schimbe, fără să mai fie nevoit să mai treacă pe acasă. Astfel de lucruri erau destul de obişnuite în cartierul estic londonez, ca dealtfel, în orice cartier estic dintr-un mare oraş.

Se mira totuşi că nu există nici un pat, deşi asta era o altă dovadă că apartamentul era nelocuit.

Cu toate acestea, dacă detectivul ar fi fost înzestrat cu un anume simţ care să-i permită să prevadă viitorul, ar fi ştiut un fir important, care va dezlega până la urmă tot acest mister.

CAPITOLUL XII.

Petrecerea la care fusese invitată Mary Lane era foarte plicticoasă, deşi majoritatea invitaţilor erau tineri şi tinere cam de vârsta ei. Trei dintre fete se hliziseră toată seara pe înfundate, pretinzând că aveau ele un secret al lor, iar băieţii erau lăudăroşi şi insipizi. Fata fu bucuroasă să scape, pretextând că a doua zi are matineu.

Mary locuia într-un bloc elegant în Marylebone Road. Cele trei camere mici şi o bucătărioară o făceau să se simtă independentă şi stăpână pe propriul ei cămin. Primea rar vizite şi aproape niciodată vizite masculine. Oaspeţii ei nu întârziau niciodată până pe-nserate. De aceea fu foarte mirată când liftierul o anunţă că „un domn” tocmai urcase până la apartamentul ei.

— Nu, domnişoară, nu l-am mai văzut până acum. Nu este domnul Allenby, dar a spus că vă cunoaşte.

Îi deschise uşa de la lift şi o însoţi de-a lungul coridorului. Spre surprinderea sa, îl zări pe Leo Moran care sunase probabil la sonerie de mai multe ori, iar acum se întorcea la ascensor.

— Mă scuzaţi că vă deranjez la o oră atât de târzie, domnişoară Lane; dar, sper că mă veţi înţelege după ce vă voi povesti că este vorba de o problemă de viaţă şi de moarte. Am insistat să sun, dar camerista cred că a adormit.

Mary zâmbi.

— Nu am aşa ceva! – îi spuse ea.

Situaţia era destul de stânjenitoare: pe de-o parte nu putea să-l invite în casă, iar pe de altă parte nu-l putea lua pe liftier drept damă de companie; aşa că recurse la un compromis, invitându-l pe bancher în apartament, dar lăsând uşa deschisă.

Moran era nervos; avea o voce răguşită iar mâna în care ţinea un plic mare îi tremura vizibil.

— Nu v-aş fi deranjat, dar am primit o scrisoare îngrijorătoare din partea unui agent de-al meu.

Îl cunoştea pe Moran, deşi nu-l considerase niciodată prieten şi ori de câte ori îl găsea în cabină îi strica cheful. Tocmai intrase în posesia rentei anuale pe care o depuse la banca lui Leo Moran.

— O să fiu cât se poate de sincer cu Dv, domnişoară Lane! – spuse el vorbind precipitat şi nervos – Este o problemă care mă priveşte în întregime, în sensul că sunt singurul responsabil. Doar un singur om mă poate scoate din încurcătură, iar aceasta este tocmai persoana pe care am dorit s-o evit cel mai mult – tutorele Dv, Hervey Lyne.

Fata rămase mai mult decât uimită. Aproape că nu-i venea să creadă că aceste vorbe fuseseră rostite de calmul şi imperturbabilul Moran

— Da, sigur, dacă vă pot ajuta cu ceva – îi răspunse, întrebându-se ce va urma mai departe.

— Este vorba de nişte acţiuni pe care le-am achiziţionat în numele unui client al băncii. Domnul Lyne a semnat acordul de transfer. S-a constatat însă că trebuie să semnaţi şi Dv., deoarece reprezentau iniţial o parte a stocului lăsat în custodia Dv. Aş putea adăuga că valoarea stocului este exact aceeaşi sau aproape aceeaşi cu cea care o avusese atunci când a fost preluat.

— N-aveţi nevoie decât de-o semnătură? Ah, dar am crezut că este vorba de ceva cu mult mai valoros! – râse fata.

Puse hârtia pe masă; era fără îndoială un transfer de stoc; mai văzuse până acum şi alte documente de acest fel. Îi arătă unde trebuia să semneze, iar Mary observă că şi bătrânul Lyne semnase cu o căsuţă mai sus.

— Ei, asta a fost tot! – răsuflă Moran uşurat – veţi crede că sunt poate un necioplit să dau buzna la ora asta… Nici nu vă puteţi închipui ce mult m-aţi ajutat. Altfel ar fi însemnat că scosesem bani din bancă fără să am acordul necesar. Iar dacă bătrânul Lyne ar muri mâine, acest transfer ar fi putut deveni nul.

Fata strâmbă din nas:

— Chiar s-ar putea să moară mâine?

— Cine ştie? Este destul de în vârstă! – zise Moran – fără alte comentarii, îi întinse mâna.

— Noapte bună şi încă o dată mii de mulţumiri.

Închise uşa după el şi se duse în bucătărie să-şi prepare o ciocolată înainte de culcare. Întârzie mult lângă ceaşca fierbinte, sorbind din când în când şi încercând să descopere ceva sinistru în această vizită nocturnă. Până la urmă renunţă. Şi dacă Hervey Lyne o să moară mâine? După cât era de agitat Moran ai fi zis că bătrânul era deja în comă. Deşi, ultima oară când îl văzuse era în deplinătatea facultăţilor sale mintale.

Tocmai îşi lua micul dejun a doua zi de dimineaţă, când primi un telefon de la Dick Allenby care-i povesti ce i se întâmplase. Îl ascultă neîncrezătoare, fiind convinsă că glumeşte, până ce îi pomeni de vizita lui Surefoot Smith.

— Vai, dragul meu, este groaznic! – îl compătimi fata.

— Surefoot mi-a spus că-i mai bine că s-a întâmplat aşa iar Moran n-a zis nimic.

— Era şi el acolo? – se interesă ea.

— Da, dar de ce mă întrebi?

Ezită o clipă înainte să-i răspundă. Era clar că Moran n-ar fi vrut să se afle despre vizita lui de la miez de noapte.

— Ah, nu, nimic… te-am întrebat doar aşa… Dar, ştii ce, n-ai vrea să treci pe la mine să mai discutăm?

Într-o jumătate de oră se înfiinţă la uşă, stăpân pe el şi bine-dispus, după cum observă fata.

— Nu e chiar atât de grav pe cât pare! – spuse el – Dacă ar fi furat-o ca să pună mâna pe patent, aşa cum crede Surefoot, o să aibă o mare dezamăgire. Am obţinut deja brevetul de invenţie. Am primit azi dimineaţă un telefon de confirmare din Germania.

Se întrerupse deoarece auzi o bătaie în uşă. Mary se scuză faţă de Dick, explicându-i că nu primeşte oaspeţi atât de matinal, dar Mike Hennessey telefonase mai-nainte şi-i ceruse permisiunea s-o viziteze.

Mike era foarte stânjenit să dea ochii cu Dick Allenby. Era evident că nu se aşteptase să-l găsească acolo. Mike Hennessey avea o faţă lătăreaţă, cu trăsături greoaie, ochi somnoroşi şi mişcări lascive, ca de pisică. Nu avusese niciodată o mână prea sănătoasă, dar, de data asta – observă fata – era complet terminat. Mike dădu din cap:

— Am avut o noapte grea! – zise el – Bună dimineaţa, domnule Allenby, vă rog să nu plecaţi! N-am nimic personal de discutat; am vrut să vorbesc cu domnişoara în legătură cu piesa noastră. S-a terminat!… N-o să se mai joace!

— Slavă Domnului! – se bucură Mary – Este cea mai bună veste pe care am aflat-o de luni de zile!

— Pentru mine este cea mai proastă! – mormăi el.

— Nu te mai finanţează domnul Wirth?

Nici nu ştia cât era de aproape de adevăr. Cecul săptămânal al domnului Wirth, care trebuia să sosească cu

o zi înainte se lăsa aşteptat, iar Mike nu voia să rişte.

— Diseară o să-i anunţ pe toţi că sâmbătă este ultimul spectacol. Oricum, am avut norocul să… Mi-aş fi dorit o ofertă mai bună decât cea de săptămâna trecută…

Era foarte nervos. De-abia mai putea să se stăpânească. Tremura din cap până-n picioare, parcă mai rău ca Moran. Se ridică de pe scaun, se duse la fereastră, se întoarse, se aşeză şi se ridică din nou peste puţin timp.

— Cine-i tipul ăsta, Wirth? Cu ce se ocupă? – întrebă Dick.

— Nu ştiu! Învârteşte afaceri la Coventry. Mă gândeam să mă duc azi pe-acolo. De fapt – începu el brusc – mâine trebuie să plătesc artiştii şi n-am destui bani în bancă. Poate fac rost azi de ceva, şi atunci s-a rezolvat totul. Mary, tu trebuie să iei cel mai mult dintre toţi, aşa că te-aş ruga să mă păsuieşti până săptămâna viitoare dacă lucrurile ies prost.

Fetei nu-i venea să creadă.

Întotdeauna piesele lui Mike erau un mare semn de întrebare în privinţa banilor, dar „Stâncile destinului” se afla sub auspiciile celui mai distins patronaj şi toată lumea ştia că indiferent ce-ar fi, banii erau asiguraţi.

— Da, sigur, Mike! – îi răspunse ea – Dar sper că domnul Wirth n-a… dat faliment? Nu, n-aş crede! E un om foarte ciudat – zise Mike vag.

Nu preciză în ce consta această ciudăţenie. Se ridică de pe scaun şi plecă în grabă.

— Tipul ăsta are ceva! – constată Dick.

— Vrei să spui că-i bolnav?!

— Nu, are ceva pe suflet. Cred că a dat de bucluc; una din cauze ar putea să fie domnul Wirth şi cecul său mult aşteptat, dar… mai este ceva!…

Se ridică!

— Hai să luăm prânzul în oraş! – o invită el dar Mary îl refuză.

Prefera să stea acasă; plecase de la petrecere, spunând că avea matineu şi n-avea chef să fie văzută în public.

Dick se duse la Scotland Yard şi-l aşteptă o jumătate de oră pe Surefoot Smith. N-avea veşti importante. Se transmisese o descriere a puştii furate şi atâta tot.

— Asta n-o să-ţi fie de nici un folos. Nu cred c-o să încerce s-o vândă sau s-o amaneteze în caledonian Market! – îi zise Surefoot.

Apoi, îl întrebă ca din senin:

— Îl cunoşti pe domnul Washigton Wirth?

— Am auzit de el.

— L-ai întâlnit? Ştiu că dă multe petreceri.

Dick zâmbi.

— Eu n-am fost invitat la niciuna. Cheamă doar anumite persoane, din câte ştiu.

Surefoot încuviinţă din cap.

— M-am interesat la hotelul Kellner. Nu ştiu nimic despre el decât că plăteşte întotdeauna cu bani gheaţă. Frecventează hotelul de trei ani, comandă câte un apartament ori de câte ori are chef şi lasă pregătirea mesei şi alegerea orchestrei pe seama şefului de salon; asta-i tot ce ştiu despre el. Ah… şi că în privinţa banilor nu sunt niciodată probleme. De fapt, pe ei asta-i interesează!

— Dar pe tine, ce te interesează? – îl întrebă Dick şi-i povesti despre agitaţia lui Mike Hennessey.

Surefoot Smith ciuli urechile!

— Deci are cont în bancă! Probabil în Midlands! N-o să înţeleg niciodată de ce negustorii cu venituri sigure investesc în teatru! Asta-i o nebunie care a devenit foarte la modă, mai ales după război!

— Lasă, o să-ţi explice Mike, dacă vrei! – îi sugeră Dick Allenby.

Domnul Smith îşi ţuguie buzele:

— Ţi-ai şi găsit să ne spună Mike ceva! Tipul ăsta n-ar recunoaşte nici că are cinci degete la mână! Îl ştiu eu cum e!

— Oricum, este în legătură cu Washington Wirth! – adăugă Dick – îi finanţează piesa!

Cum nu găsi pe nimeni cu care să ia prânzul, se hotărî să meargă la Snell care era un club select şi distins. Acolo te puteai aştepta numai la lucruri bune, cu excepţia a doi sau trei membri pe care Dick Allenby nu-i prea avea la stomac. Gerald Dornford şi Jules stăteau la o măsuţă, lângă fereastră. Jules îl salută, înclinând din cap, dar Jerry se feri pe cât posibil să dea ochii cu el.

Tocmai se aşezaseră la masă când sosise Allenby, iar Jules evita cu multă abilitate să discute despre subiectul care-l interesa aşa de mult pe prietenul său. Vorbea despre trecătorii de pe stradă, comenta asupra maşinilor, aminti apoi de conferinţa militară care era în curs, de petrecerea la care fuseseră noaptea trecută, de orice, în afară de…

— Ei, ia spune, ce-i cu puşca? – întrebă nerăbdător Jerry.

— Puşca? La ce puşcă te referi?

Jules îşi luă o figură cât mai nedumerită, apoi se rezemă de spătarul scaunului şi chicoti:

— Ce bine că ai venit azi! Voiam să te văd neapărat! Afacerea despre care am vorbit nu mai este de actualitate.

— Ce vrei să spui? – îl întreba Jerry, albindu-se la faţă.

— Vreau să spun că patronii mei, mai bine zis patronii patronilor mei s-au hotărât să renunţe. Ştii, am aflat că toate părţile cheie ale puştii erau protejate prin brevet tocmai în acele ţări unde invenţia ar fi fost cea mai rentabilă.

Jerry îl privi mut de mânie.

— Vrei să spui că nu mai ai ce face cu ea?

Jules încuviinţă din cap.

— Vreau să spun că nu mai este nevoie să-ţi mai asumi nici un risc. Şi acum, să ne gândim la alte posibilităţi de a face rost de bani.

— Dracu, s-o ia de posibilitate! – se repezi Dick înfuriat – Am luat deja puşca! Am luat-o azi noapte!

Jules îşi mângâia bărbia proaspăt bărbierită, privindu-l gânditor pe însoţitorul său.

— Asta-i cam neplăcut! – recunoscu el – Ai luat-o din atelier, nu-i aşa? E clar că nu mai poţi s-o pui la loc! Te sfătuiesc să te duci cu maşina undeva, în afara Londrei şi s-o arunci într-o mlaştină cât mai adâncă. Sau mai bine în râu, undeva între Temple Lock şi Hambleden.

— Vrei să spui… – Jerry aproape că răguşise de indignare – că am riscat atâta pe degeaba?

Jules dădu neputincios din umeri.

— Îmi pare rău, ştii… patronii mei…

— La dracu, cu patronii tăi! Mi-ai garantat că dacă iau puşca îmi dai câteva mii!

Jules zâmbi.

— Iar acum, dragul meu îţi garantez că nu mai pot să-ţi dau nici un ban pe puşcă. Ai avut ghinion, îmi pare rău! Dacă ai fi făcut-o de la început, de când ţi-am spus, totul ar fi fost rezolvat iar tu ţi-ai fi văzut banii în buzunar. Acum este din păcate prea târziu!

Se aplecă spre Jerry şi-l bătu pe umăr ca pe un copil.

— N-are rost să reacţionezi prosteşte! Hai să ne gândim şi la alte căi, să vedem ce-am mai putea face.

Jerry Dornford era terminat. Îl cunoştea prea bine pe Hervey Lyne. Ştia că dacă i-ar fi dat 2.000 de lire, bătrânul ar fi înhăţat banii şi l-ar mai fi păsuit un timp pentru restul. Hervey nu rezista niciodată când era vorba despre bani gheaţă.

Îi venea să-l apuce de guler pe ticălosul din faţa sa şi să-l arunce pe fereastră. Avea o privire criminală când se uită în ochii rotunzi şi căprui ai lui Jules. Dar Jerry Dornford nu uita niciodată că este un gentleman, şi, prin urmare, trebuia să ştie să se stăpânească şi să-şi păstreze sângele rece.

— Ei, asta este! – declară el – Comandă-mi ceva de băut: sunt puţin cam răvăşit.

Jules bătea nervos cu degetele în masă.

— Prietenul nostru Allenby este la a treia masă, pe dreapta. N-ar fi o idee bună – sugeră el – să te duci acolo şi

să-i spui: „Ştii, ha, ha, am vrut să-ţi fac o glumă!”

— Ce, eşti nebun? – îl întrerupse Jerry – Azi noapte m-a sunat şi m-a întrebat dacă puşca e la mine. A chemat şi poliţia. Azi dimineaţă m-a vizitat Smith.

— Aşa deci! – zise Jules înţepat. Păcat! Uite-ţi friptura!

Au întârziat mult timp în salon, continuând discuţia la o cafea. După un timp îl văzură pe Dick părăsind clubul şi traversând strada St. James.

— Deştept, tipul! – spuse Jules entuziasmat – Ştiu că nu mă-nghite. Am uitat cum m-a făcut după ultima noastră discuţie, dar ţin minte că era un cuvânt insultător. Cu toate astea, îmi place! Îi admir foarte mult pe tipii deştepţi, nu-i nimic mai amuzant ca inteligenţa.

În timp ce Dick de-abia ieşise de la club. Mary îl căuta disperată la telefon. Sună şi la unul din cluburile pe care le frecventa după-amiază, dar fără succes. Avea mare nevoie de sfatul lui.

În timp ce completa mici cecuri care acopereau cheltuielile zilnice, primi un mesaj foarte ciudat. Fu adus de un băiat jegos care-şi lăsase amprentele slinoase pe plic.

— Un domn în vârstă mi-a zis să-l aduc aici! – îi spuse acesta în accentul lui de mahala.

— Un domn în vârstă? Se uită pe plic; numele şi adresa ei erau scrise de o mână tremurată; deşi nu cunoştea scrisul lui Hervey Lyne îşi dădu seama, sau mai bine-zis ghici despre ce era vorba.

Băiatul îi explicase că dusese un pachet la numărul 19 şi-l văzuse pe bătrân în uşă, sprijinit într-un baston. Era îmbrăcat în halat şi ţinea scrisoarea în mână. Îl chemase pe băiat, îi dăduse o jumătate de coroană (ceea ce era de necrezut pentru Hervey) şi-i spusese să ducă imediat scrisoarea.

În cele din urmă o deschise. Era scrisă cu creionul, pe spatele unei foi de hârtie acoperită cu cifre bătute la maşină: „Adu-mi-l imediat pe Moran la ora trei, în după-

amiaza asta. M-am întâlnit cu el acum două zile şi nu-s mulţumit. Adu şi un ofiţer de poliţie.”

Aici era scris pe deasupra un cuvânt pe care fata de-abia putu să-l descifreze: „Smith.” „Nu trebuie să mai afle nimeni de asta. Este foarte urgent!”

Era semnată: „H. L.”.

Băiatul nu mai ştia nimic altceva. Ar fi fost simplu să-l sune pe domnul Lyne, dar bătrânul nu putea suferi telefonul şi nici nu-şi instalase aşa ceva. Se uită la ceas; era trecut de ora două şi, de zece minute încerca înnebunită să dea de Dick.

Pe Surefoot Smith nu-l prea cunoştea, şi, ca orice femeie nu era prea încântată să ia legătura direct cu poliţia. Îl căută pe Moran la Bancă dar i se spuse că plecase acasă. Nu era nicăieri: nici la club… Acasă anunţase că lipseşte două sau trei săptămâni. Obţinuse permisiunea pentru concediu, probabil. Era însă curios că de la Bancă i se spusese cu totul altceva: şi anume că domnul Moran plecase acasă mai devreme, ceea ce constatase că nu era adevărat, pentru că funcţionarul cu care vorbea fu întrerupt de o voce autoritară:

— La telefon este contabilul şef, domnişoară Lane! Doriţi să vorbiţi cu domnul Moran? Azi nu a venit la servici!

— A obţinut permisiunea să plece în concediu, nu-i aşa? – se interesă fata.

— Nu ştiu nimic, domnişoară!… Doar că a cerut permisiunea să plece, dar nu cred c-a plecat… De fapt, sunt sigur! Am deschis toate scrisorile azi dimineaţă.

Puse la loc receptorul uimită. Stătea la fereastră, gândindu-se ce avea de făcut, când, spre bucuria ei sună telefonul. Era Dick Allenby, care se întorsese acasă de la clubul Snell şi aflase că fusese căutat.

— E chiar foarte ciudat! – remarcă el după ce îi citi scrisoarea – O să încerc să-l găsesc pe Smith. Scumpa mea, cel mai bun lucru este să ne întâlnim într-un sfert de oră, în

staţia de metrou Baker Street. Poate reuşesc să-l aduc şi pe Smith.

Fata ajunse acolo puţin mai devreme şi aştepta de vreo zece minute când Dick sosi vijelios într-un taxi. Zări pe bancheta din spate statura impunătoare a lui Smith; se urcă şi se aşeză lângă detectiv. Dick îl lămuri pe şofer unde voiau să ajungă, după care se aşeză în faţa lor.

— Totul devine din ce în ce mai misterios! – zise el – Daţi-mi scrisoarea!

Fata îl ascultă şi Smith întoarse hârtia pe toate părţile.

— Ehe… ei bine, ăsta-i un extras de cont! – fluieră el – Phu… ce sume!… Cred că bătrânul a luat-o razna.

Mary nu dăduse atenţie la cifrele alea bătute la maşină.

— Peste 200.000 lire bani gheaţă şi nu ştiu câte sute de mii în acţiuni.

— Ce rost avea să trimită scrisoarea asta? Presupun că nu l-aţi găsit pe Moran?!

Fata încuviinţă din cap.

Smith examină cu atenţie hârtia.

— E orb? – întrebă el.

— Aproape! – răspunse Dick – Deşi nu recunoaşte, adevărul e că nu poate deosebi un om de altul. Ăsta-i este scrisul lui. Am primit o notiţă foarte dură de la el săptămâna trecută. L-ai găsit pe Moran?

Mary îi făcu senin că nu.

— Nu ştie nimeni unde este. Azi n-a fost la bancă şi nu este nici la el acasă – preciza ea.

Surefoot împături scrisoarea şi i-o dădu înapoi.

— După câte îmi dau sama, nu are neapărat nevoie de mine, ba chiar, cred că nu are nevoie de loc, dacă nu-l aducem pe Moran! – se gândi detectivul.

Ajunseră la Naylors Crescent şi căzură de acord ca Surefoot să rămână în taxi, în timp ce ei vor discuta cu bătrânul. Lyne nu era acasă. Un servitor din vecini deschise uşa şi le spuse:

— Bateţi degeaba! Nu-i nimeni! Domnul Lyne a plecat cu căruciorul acum o oră.

— Unde? – întrebă Dick.

Nu primi nici un răspuns. Noroc cu Mary, care cunoştea mai bine obiceiurile casei.

— Se duc mereu în acelaşi loc, în grădinile rezervate din parc. Sunt la numai cinci minute de aici.

Nu mai aveau nevoie de taxi, aşa că Dick îi plăti şoferului. Tocmai când traversau strada, o maşină greoaie trecu pe lângă ei şi Dick reuşi să-l zărească cu coada ochiului pe cel de la volan. Era Jerry Dornford. Maşina era foarte veche şi zgomotoasă, iar ţeava de eşapament umplu întreaga stradă de fum şi scântei. Încetini un moment, apoi prinse viteză şi se îndepărtă.

— Precis o să-l amendeze. Este imposibil să nu atragă atenţia vreunui poliţai cu zgomotul ăsta – remarcă Smith.

Iată că se zărea scaunul cu rotile. Binny stătea pe taburetul lui pliant, cu un ziar desfăşurat pe genunchi şi cu o pereche de ochelari cu rame aurite pe nas. Poarta grădinii era încuiată, iar servitorul nu-i zări imediat.

— Cred că doarme, domnule! – spuse el – Şi asta-i cam neobişnuit pentru domnul Lyne. Dacă încerc să mişc scăunelul din loc după ce-a aţipit, este vai de capul meu! Şi la trei trebuie să fie acasă.

Bătrânul Hervey Lyne stătea impasibil, cu bărbia sprijinită în piept, cu ochelarii săi cu lentile groase fumurii proptiţi pe nasul lui coroiat. Avea mănuşi, iar mâinile sale împreunate se odihneau pe pătura care-i acoperea genunchii. Binny îşi plie scaunul şi-l atârnă într-un cui, în spatele căruciorului cu rotile.

— Nu credeţi că ar trebui să-l trezim?

— Mary se apropie de el.

— Domnule Lyne! – îl striga ea.

Îl strigă din nou, dar nu primi nici un răspuns.

Surefoot Smith, care stătea la distanţă, veni lângă ea. Se învârti în jurul scaunului, iar apoi se propti în faţa

bătrânului şi-i deschise paltonul la gât. Apoi, îl închise la loc, şi spre surprinderea lui Mary, o lua uşor de braţ.

— Cred că este mai bine să plecaţi! O să trec eu pe la Dv. peste o jumătate de oră – îi spuse el.

Îi vorbea pe un ton neobişnuit de blând.

Fata se uită la el şi-l simţi că-i vine rău.

— E mort? – întrebă de-abia şoptit.

Surefoot Smith încuviinţă din cap şi o conduse spre poartă. După ce se îndepărtă, i se adresă lui Dick:

— A fost împuşcat în ceafă, uite! – spuse el, deschizând haina bătrânului.

Dick asistă încă o dată la un spectacol oribil.

CAPITOLUL XIII.

Ambulanţa tocmai plecase. În biroul bătrânului se aflau patru bărbaţi. Binny era unul dintre ei, celălalt, în afară de Surefoot Smith şi Dick Allenby, era inspectorul de cartier.

Smith se întoarse către servitor, care era verde la faţă:

— Hai, băiete! Spune-ne ce s-a întâmplat? – îl îndemnă el.

— Nu ştiu, este îngrozitor, nu mă aşteptam…

— L-a vizitat cineva?

— Nimeni, din câte ştiu.

— Unde se afla la ora unu?

— În camera lui, domnule, chiar pe scaunul unde staţi acum – răspunse Binny – Scria ceva; a astupat cu mâna când am intrat. N-am văzut ce era.

— Era probabil scrisoarea către domnişoara Lyne – spuse detectivul – Scria mereu notiţe de felul asta?

Binny dădu negativ din cap.

— Bine, dar când scria vreo depeşă, tu i-o duceai la destinaţie?

— Nu, domnule, nu întotdeauna! Domnul Lyne, bietul de el era un om foarte suspicios. Nu prea vedea bine şi avea impresia că oamenii trag cu urechea pe la uşi şi-i citesc scrisorile. Când avea nevoie să trimită corespondenţă, chema de obicei pe cineva de pe stradă. Oricum, asta nu se întâmpla prea des.

— Cine l-a vizitat în ultima vreme?

— Ieri seară a venit domnul Dornford. S-au certat rău de tot; cred că din cauza banilor.

— Cum adică „rău de tot”? – se interesa Smith.

— Domnul Lyne m-a pus să-l dau pe uşa afară.

Surefoot îşi notă.

— Şi mai cine?

Binny se gândi.

— Domnul Moran a trecut pe aici acum două zile. Da, aşa este! a venit să-l vadă în legătură cu nişte probleme financiare. Ah, da, a fost şi domnişoara Lane. În general, nu prea primim atâtea vizite.

Smith îşi notă din nou. Notiţele lui erau pline de prescurtări indescifrabile pentru Dick Allenby, care încerca degeaba să priceapă ceva.

— Spune-ne ce s-a întâmplat azi! Ieşeaţi de obicei după-amiază?

— Da, domnule, dar, pe la prânz, domnul Lyne a spus că nu mai vrea să iasă. De fapt, mi-a spus să-mi văd de treabă pentru că aşteaptă nişte persoane pe la trei. În jur de două s-a răzgândit şi a spus că vrea să ieşim. L-am dus cu scaunul pe rotile până-n grădină şi i-am citit un proces…

— Vrei să spui un proces, ca la tribunal?

— Da, domnule. Îi plăcea să i se citească despre cămătari care-şi dau datornicii în judecată. Azi dimineaţă, era vorba de…

— Ah, te referi la orice fel de proces penal?

Binny încuviinţa.

— A spus ceva când eraţi în parc? A făcut vreo aluzie?

— Nu, nimic important. După un sfert de oră mi-a spus să-i ridic gulerul, fiindcă era curent. M-am aşezat şi am început să-i citesc, până când am crezut c-a adormit.

— N-ai auzit nici un zgomot?

Se gândi o clipă.

— Ba da! Am auzit o maşină care a trecut prin apropiere.

Pentru moment, atât Smith, cât şi Dick uitaseră de maşina lui Gerald Dornford.

— N-ai auzit nimic asemănător unei împuşcături?

Binny dădu negativ din cap.

— Nimic, doar uruitul maşinii.

— Dar domnul Lyne nu s-a mişcat, n-a vorbit, n-a scos nici un sunet?

— Nu, domnule!

Surefoot îşi sprijini coatele de masă.

— Şi acum, aş vrea să fii atent, Binny! Cam cât timp a trecut de când i-ai vorbit ultima dată domnului Lyne şi până l-am descoperit noi?

— Cam zece minute, domnule – zise Binny, preocupat – unul din paznicii parcului i-a dat bună-ziua, dar n-a răspuns. Atunci am crezut c-a adormit şi nu i-am mai citit.

— Şi acum, aş vrea să-mi arăţi casa! – îi zise Smith, ridicându-se.

Binny îl conduse mai întâi în bucătărie, care dădea într-un dormitor, îi explica lui Surefoot că soţia lui era la ţară, la nişte rude, dar asta n-avea nici o importanţă pentru Lyne, deoarece Binny se ocupa oricum de toate.

— Ca să vă spun drept, domnule, soţia mea este cam beţivă – se scuză el – şi mă bucur că nu stă aici.

În bucătărie era cam dezordine. Surefoot Smith văzu ceva pe podea, se aplecă şi luă o bucată triunghiulară de sticlă de sub masa de lângă fereastră. Se uită atent şi observă că geamul fusese înlocuit de curând.

— Ce s-a întâmplat aici? – întrebă el.

Binny ezita:

— Ştiţi, domnul Lyne nu voia să se afle despre asta. Acum câteva nopţi, cineva a spart geamul şi a deschis fereastra.

— Un hoţ?

— Domnul Lyne credea că a încercat să pătrundă înăuntru. N-am chemat poliţia pentru că nu m-a lăsat – se grăbi el să adauge —- Apoi, au urcat la etaj, în camera din faţă. Era o singură cameră mare, la fiecare etaj, deşi fiecare

se putea împărţi în două, pliind nişte uşi. Camera de sus fusese dormitorul lui Lyne, dar nu descoperi nimic deosebit acolo. Inspectorul de cartier, cu alţi doi oameni ai săi vor face o percheziţie prin lucrurile bătrânului – Surefoot luase cheile din buzunarul victimei. Se uitase deja în safe, fără să găsească ceva interesant.

Reveniră în birou. Surefoot Smith căzu pe gânduri, uitându-se fix pe fereastră şi bătând cu degetele în masă. Apoi, spuse că pentru sine:

— Americanul ăla care pleca mâine la New York ne-ar putea ajuta. Ar fi bine să mă consult cu el.

— Despre cine-i vorba? – se interesă Dick curios.

— Despre John Kelly! Este şeful brigăzii de detectivi din Chicago. S-ar putea să ne dea un indiciu. Oricum, merită să încercăm!

Se uită la ceas.

— Mă întreb dacă mai avem vreo veste referitoare la Moran. Mă duc la el acasă. Sper că o să găsesc cel puţin un servitor care să mă lămurească.

— Eu nu cred! – îi zise Dick – Mi-a spus că pleacă şi m-a rugat să am grijă de scrisorile lui. A zis că o să-mi trimită cheia de la apartament. Dacă vrei, te conduc.

Îngrijitorul lui Moran le dădu însă o informaţie foarte preţioasă. Bancherul plecase cu o oră înainte.

— Eşti sigur – întrebă Dick neîncrezător – N-a plecat cumva azi-dimineaţă?

Omul era foarte bine informat:

— Nu, domnule. A lipsit toată dimineaţa, dar practic n-a plecat până în jur de trei şi jumătate. Dv. sunteţi domnul Allenby? – i se adresă lui Dick – Trebuia să vă trimit o scrisoare.

Intră în birou, deschise cutia şi scoase un plic ştampilat pe care-l înmâna tânărului.

Conţinea câteva rânduri, scrise probabil în grabă, şi… cheia: „Am plecat. Bestiile m-au refuzat.”

— Cine sunt bestiile? – se întrebă Surefoot.

— Cred că se referă la şefii lui. Mi-a spus că pleacă în vacanţă cu sau fără acordul lor, Din câte se putea constata, Moran plecase în grabă. În casă era mare dezordine. Pe marginea patului atârna o vestă în care se afla ceasul său, o tabacheră de aur şi aproximativ zece lire bani gheaţă. Îşi schimbase hainele în fugă şi uitase probabil să-şi golească buzunarele. Un alt fapt deosebit era că fereastra care dădea spre parc rămăsese deschisă.

— Nu observi nimic? – îl întrebă Surefoot.

— Ba, da! – răspunse acesta, cuprins de un fior de gheaţă pe şira spinării.

De la fereastră se vedea perfect nu numai parcul, ci şi locul exact în care fusese ucis Hervey Lyne.

Surefoot examină atent podeaua de lângă fereastră, fără să descopere nimic. Trecu apoi în elegantul dormitor al lui Moran şi începu să cotrobăie. Când deschise uşa de la dulap, căzu ceva. Noroc că întinse mâna înainte să ajungă la podea. Era o puşcă marca Lee-Enfield: mai avea una în sertarul de jos, alături de o jumătate de duzină de cutii cilindrice negre şi lungi.

Surefoot deschise percutorul şi trase pe nas. Nu se simţea nimic. Chiar dacă fusese întrebuinţată de curând, arma era curăţată perfect. Procedă la fel şi cu a doua, dar cu acelaşi rezultat. Se uită apoi la cutii.

— Ce-i cu ăştia? spuse el.

Dick îl privi cu atenţie.

— Sunt amortizori! – explică el – Ştii că Moran este foarte pasionat de puşti şi lucruri de-astea. Mi-a cerut sfatul o dată sau de două ori şi m-a îndemnat să mă apuc şi eu să fabric aşa ceva. Nu uita, Smith! Domnul Moran ştie să ochească foarte bine. A candidat şi pentru marele premiu la Bisley iar tirul este pentru el cea mai mare distracţie!

— Da, grozav, n-am ce zice! – comentă Smith pe un ton sec.

Căută în dulap şi-n sertare după cartuşe, dar nu găsi nimic. Încărcătoarele erau goale. În apartament nu găsi nici

urmă de cartuş folosit.

Smith se întoarse la fereastră şi calculă distanţa care separa camera de locul crimei.

— Mai puţin de 200 de yarzi! – îşi dădu cu părerea.

— Da, cam aşa! încuviinţă Dick.

Moran nu-şi luase valetul cu el. Surefoot obţinu adresa acestuia de la îngrijitor şi-i telegrafie să se prezinte imediat la poliţie.

— Mai bine te-ai duce la domnişoara Lane. Cred că au apucat-o istericalele până acum!

— Mă îndoiesc! – îl repezi Dick pe un ton tăios – O să trec totuşi pe la ea. Tu unde te duci?

Surefoot zâmbi cu subînţeles. Oare de ce voia să facă pe misteriosul?

CAPITOLUL XIV.

Banca se închisese pentru public.

Sună la sonerie şi fu admis înăuntru. Contabilul, şeful de personal şi alţi doi-trei funcţionari erau de serviciu. Discută cu contabilul, în biroul acestuia.

— Nu ştiu nimic altceva despre Moran decât că a cerut permisiunea să plece şi a fost refuzat. Am aflat asta, pentru că scrisoarea de la Banca Centrală nu-i era adresată personal, aşa că mi-am permis s-o deschid. I-am comunicat la telefon, dar n-a făcut nici un comentariu. A anunţat doar că o să lipsească azi.

— Aţi înştiinţat Banca Centrală?

Nu, nu se întreprinsese nimic în acest sens. Nu era un lucru prea neobişnuit. Directorii de bancă îşi mai iau câteodată liber. Şi… oricum, nu se interesase nici un şef.

— Sigur, o să menţionez în raportul meu zilnic – zise contabilul – Ca să vă spun cinstit, eu am avut impresia că domnul Moran s-a dus în oraş şi a discutat cu directorul Băncii Centrale; am presupus că a reuşit probabil să-l convingă. Dar, s-a întâmplat ceva cu domnul Moran? – întrebă el vădit îngrijorat.

— Sper că nu! – adăugă Smith – Are şi el cont la această bancă?

— Da, dar destul de mic – explică funcţionarul.

— Acum câţiva ani au ieşit nişte discuţii în legătură cu unele speculaţii la bursă, aşa ca bănuiesc că domnul Moran nu-şi mai depozitează banii la noi, ca să nu se afle ce afaceri are. Pot să vă spun confidenţial că îşi ţine valorile şi acţiunile la banca Southern Provincial. Am aflat asta întâmplător, pentru că, odată, când contul său de la noi din bancă era prea mic, a trimis o scrisoare la Southern Provincial să-i vireze o anumită sumă. Aş putea totuşi să vă întreb domnule Smith, care este motivul acestei anchete?

În câteva cuvinte, Surefoot îi povesti despre crimă.

— Da, domnul Lyne este clientul nostru. Are un cont destul de însemnat; nu chiar ca la început, dar, aşa cum ştiţi, este cămătar şi are mulţi bani împrumutaţi.

Smith se uită la ceas.

— Credeţi că aş putea să aranjez o întâlnire cu unul din directorii de la Banca Centrală?

Contabilul nu ştia precis. Sună să se intereseze, dar află că toţi directorii plecaseră acasă.

— Dacă domnul Moran nu apare până mâine dimineaţă…

— N-o să apară! – îi spuse Surefoot Smith.

— În acest caz ar fi bine să discutaţi cu unul din directori. Cred că n-ar fi trebuit să fi spus nimic, nici despre domnul Moran, nici despre clienţii noştri. Mă scuzaţi un moment, vă rog!

Se ridică şi schimbă câteva cuvinte cu unul dintre funcţionari, după care reveni.

— Am să vă mai spun totuşi, chiar dacă s-ar putea să am neplăceri, că răposatul domn Lyne a scos ieri din bancă 60.000 de lire – cecul ne-a parvenit azi noapte. Operaţiunea s-a efectuat prin banca Midlans. Nu cunosc prea multe detalii, dar sunt sigur că Banca Centrală o să vă pună la dispoziţie toate datele.

Când se întoarse la Scotland Yard, Surefoot găsi un grup de ofiţeri în biroul său. Îşi luau rămas bun de la John Kelley, care se întorcea în SUA, cu avionul de la miezul nopţii.

— Îmi pare rău! – spuse acesta, aflând de ideea lui Surefoot. Nimic nu m-ar încânta mai mult decât să lucrez la un caz ca ăsta. Am citit în ziarele de seară. Aţi mai aflat ceva?

Surefoot îi povesti de vizita la bancă, iar americanul clătină gânditor din cap.

— Ar fi bine să dai de urma lui Arthur Ryan – îl sfătui el – ştiu că este în Anglia. O să-ţi trimit nişte fotografii de-ale lui când ajung la Chicago. Treburile astea erau cam stilul lui: delapidări de conturi, excrocherii – nici n-ai fi zis că-i în stare de aşa ceva.

Surefoot refuză cu părere de rău invitaţia la cina de adio. Comisarul şef îl aştepta nerăbdător şi grăbit să ajungă acasă.

— Trebuie să trimitem o descriere a lui Moran – hotărî acesta după ce termină de discutat – dar trebuie s-o facem cât mai discret, să n-avem necazuri. Faptul că ţine două puşti în dulap nu înseamnă mare lucru. Până şi eu ştiam că este un bun trăgător. Din câte îmi dau seama, la bancă sunt toate în ordine şi singurul fapt care l-ar implica în această crimă este scrisoarea bătrânului. O ai la tine?

Mary dăduse scrisoarea înapoi detectivului. Şeful lui Surefoot o examină cu atenţie.

— De ce spune că vrea să-l vadă din nou pe Moran? Se mai întâlnise cu el? – se întrebă acesta.

— Da, acum două zile, dacă e să ne luăm după spusele lui Binny, servitorul din casă, sau… cu doi ani în urmă, conform declaraţiei lui Moran – explică Surefoot.

— Cum… Moran a afirmat că… Surefoot aprobă din cap.

— Da, exact aşa a spus. Cu o noapte înainte de crimă, Allenby l-a întrebat întâmplător de când nu-l mai văzuse pe Lyne. I-a răspuns că de doi ani, Allenby este absolut sigur. Ce motiv a avut oare să spună asta şi de ce bătrânul Lyne a

specificat în scrisoare că Mary Lane să aducă un poliţist? Ar fi o singură explicaţie: şi anume că bătrânul a descoperit ceva în legătură cu bancherul şi a vrut să-l confrunte, fie să-l ameninţe cu poliţia. Aşa se explică plecarea grăbită a lui Moran, fără acordul şefilor săi. O să discut cu directorii Băncii Centrale, deşi sunt mai mult ca sigur că habar n-au că tipul a şters-o. Moran se ocupa de contul bătrânului, şi, dacă s-ar fi întâmplat ceva, ar fi intrat la închisoare; probabil că singura persoană care ne-ar fi putut lămuri era însuşi Lyne. Deci moşul este împuşcat cu o jumătate de oră înainte ca Moran să părăsească Londra. Ce vreţi mai clar?

Surefoot Smith îşi continuă investigaţiile toată seara, şi, cu un sfert de oră înaintea penultimului spectacol cu piesa „Stâncile destinului” se înfiinţă la teatru. Mike Hennessey plecase distrus acasă – după cum încerca să-i explice regizorul:

— Îşi pusese tot sufletul pentru piesa asta, domnule Smith! – continuă el, dar Surefoot îl întrerupse:

— Nimeni nu poate să se ataşeze de o asemenea porcărie! – declară detectivul – Nu era pe gustul nimănui!

Se îndreptă spre culise, către cabina lui Mary. Dick Allenby se afla acolo, după cum era de aşteptat. Arăta obosită; era clar că moartea bătrânului fusese un mare şoc pentru ea.

— Da, piesa n-o să se mai joace, dar lucrurile nu sunt chiar aşa de dezastruoase pe cât se aştepta bietul Mike. A primit cecul până la urmă, aşa că a plătit toţi artiştii şi sper că i-a rămas şi lui ceva – povesti fata.

Nu ştia nimic în plus despre Hervey Lyne, în schimb, când veni vorba despre Leo Moran, deveni brusc foarte vorbăreaţă. Aminti despre vizita nocturnă a bancherului, ceea ce era o noutate şi pentru Dick.

— Bine, draga mea, nu înţeleg! Te-a pus să semnezi un transfer de…

— Aţi observat cum se numeau acţiunile? – îl întrerupse Surefoot.

Din păcate nu ştia. Surefoot auzise destule despre afacerile bancare, pentru că avusese de-a face cu multe cazuri de acest fel. De aceea, bănuia că aparţin unui stoc al unei bănci din străinătate, care, în cazul unui transfer, solicita semnăturile tuturor acţionarilor.

— Nu-i nimic neobişnuit! zise Surefoot gânditor – Chiar dacă ar fi fost un posibil cumpărător, bătrânul Lyne n-ar fi iscălit transferul dacă n-ar fi fost convins că merita.

În noaptea aceea, toate documentele şi actele lui Lyne au fost verificate şi inventariate, iar locul crimei a fost încercuit şi s-a pus un jandarm de pază. Măsura luată s-a dovedit a fi justă, după ce, la miezul nopţii, s-a primit raportul medicului legist.

Hervey Lyne fusese ucis de un glonte care i-a perforat inima venind din spate. Glontele nu se găsise în cadavru, iar Surefoot ordonă să se verifice grădina metru cu metru. La ora nouă, se prezentă la Banca Centrală, aşteptând să fie primit de unul din directori. După cum îşi imaginase, Leo Moran nu primise acordul să plece, iar numele său nu prezenta prea multă încredere pentru şefii săi.

— E un director foarte capabil şi foarte apreciat de clienţii săi. Asta-i motivul pentru care nu l-am concediat după scandalul cu speculaţiile la bursă. N-avem nimic să-i reproşăm în afară de acest act de indisciplină.

— Deci a şters-o franţuzeşte, nu? – întrebă Surefoot.

— Exact! – confirmă directorul – Asta-i o abatere foarte gravă. Din câte ştiu este la Devonshire – cel puţin aşa a spus…

Surefoot zâmbi.

— Nu-i acolo, credeţi-mă! a decolat de la Croydon, ieri după-amiază la patru şi douăzeci, cu un avion închiriat, în direcţia Cologne. Acolo îl aştepta alt avion care l-a dus la Berlin, şi, de aici, i-am pierdut urma.

Directorul rămase mut de uimire, şi din câte observă Surefoot; se cam albi la faţă:

— La Berlin?

Nu-i venea să creadă. Detectivul bănuia la ce se gândea bancherul. Sucursala lui Leo Moran manipula fonduri importante, iar atunci când un director o şterge pe furiş, în circumstanţe nu prea clare, e greu de crezut c-a plecat cu mâna goală.

— Nu cred că vor fi probleme! – spuse acesta tulburat – în afară de faptul că a jucat la bursă şi… sigur, nu se poate şti, până unde a mers… era un om foarte cinstit, cu principii foarte solide. Visa să facă avere, dar numai pe căi legale.

Apăsă pe sonerie.

— În orice caz o să trimit doi dintre cei mai buni inspectori ai noştri să-i facă o verificare. Trebuie să-l înlocuim imediat pe domnul Moran.

Deşi Surefoot deţinea o descriere exactă a bancherului, nu reuşise să facă rost de o fotografie. În orice caz, tipul nu era greu de recunoscut: era aproape chel – deşi ar fi putut să-şi pună perucă, dacă ar fi avut vreun interes s-o facă. Detectivul rămase ca trăsnit! Da, o perucă, exact! Îşi aminti de cele trei peruci găsite în cămăruţa din Baynes Mews şi de domnul Washington Wirth care locuia în Midlands. Iar… cele 60.000 de lire fuseseră extrase cu o zi înainte din contul lui Lyne, printr-o filială a băncii Midland… Ceru şi obţinu aprobarea să solicite informaţii exacte referitor la orice cont de la filiala lui Moran şi, înarmat cu aceasta, se prezentă la bancă, la contabilul şef.

— Întâmplător cunosc situaţia contului domnului Lyne – îi spuse Surefoot – pentru că, din greşeală, acum câteva zile, bătrânul a scris câteva rânduri pupilei sale pe partea cealaltă a foii care conţinea extrasul de cont.

Scoase hârtia din buzunar şi o arătă contabilului.

— O să verific imediat! zise acesta – Nu cred însă că sunt trecute şi cele 60.000 de lire extrase alaltăieri.

Lipsi câtva timp, după care se întoarse în birou şi puse hârtia pe masă. Detectivul observă că mai ataşase o foaie pe care-şi notase nişte cifre.

— Ceea ce scrie aici este foarte inexact. Se pare că este datată acum trei zile, dar nu reprezintă în nici un caz situaţia reală a domnului Lyne. Din asta rezultă, de exemplu că are 200.000 de lire ca depozit bancar, când în realitate, suma se ridică numai la 48.700 lire. Din acest total s-a transferat foarte mult în contul curent, şi nu au mai rămas în prezent decât 5.000 de lire, bani gheaţă.

Surefoot fluieră uluit!

— Înseamnă că diferenţa dintre contul real şi cel notat pe această foaie este de aproximativ 200.000 lire.

Contabilul îl aprobă.

— De când am văzut-o mi-am dat seama că nu-i în ordine. Am dat întotdeauna cea mai mare atenţie acestui cont, şi i-am sugerat de două ori până acum domnului Moran să-i scrie lui Hervey Lyne, în legătură cu balanţa financiară nefavorabilă. După cum vă spuneam, nu ne prea facem probleme cu banii cămătarilor pentru că-şi investesc de obicei sumele lichide în împrumuturi.

— Dar, ce-i cu aceste conturi?

— Sunt în ordine, cu excepţia acţiunilor Steel Prefeored, în valoare de 30.000 de lire, care au fost vândute acum patru luni, conform instrucţiunilor domnului Lyne. Banii rezultaţi din tranzacţie se află într-un alt cont.

— Lyne v-a trimis cumva o scrisoare de confirmare?

— Nu mie trebuia să-mi transmită, ci directorului nostru. Dacă s-a primit, o veţi găsi în dosarul domnului Moran.

Smith continuă.

— Domnul Moran l-a văzut cumva pe Lyne marţea trecută, pe la zece dimineaţa?

— Chiar dacă l-o fi văzut, nu mi-a spus nimic. Marţea trecută… spuneţi? Da, îmi amintesc! A venit pe la ora prânzului, pretextând că a fost o întrunire de afaceri.

Apoi, spuse pe un ton foarte serios.

— Domnul Moran este implicat într-o afacere foarte urâtă, nu-i aşa? În ceea ce mă priveşte, eu nu ştiu nimic şi vreau să vă ajut pe cât pot. Vreţi să vă prezint contul domnului

Lyne? În ultimele luni a extras sume foarte mari, în special pe librete de cec la purtător. Cămătarii procedează adesea în felul ăsta, deşi este destul de ciudat, pentru că domnul Lyne nu obişnuia asta.

Se întoarse cu un catalog pe care îl puse la dispoziţia lui Smith. Detectivul îl cercetă cu un ochi de expert. Era vorba de sume de 10, 15, 20 de mii de lire, operate printr-o bancă din Birmingham.

— Doar unul singur dintre toate aceste cecuri valoroase a fost trecut pe numele altei persoane – zise funcţionarul întorcând pagina şi indicând cu degetul pe beneficiar. Asta s-a întâmplat când domnul Moran a fost plecat în concediu…

Smith se uită la foaie şi îngălbeni. Era vorba de… Washington Wirth.

CAPITOLUL XV.

Pur şi simplu nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Puteţi să-mi faceţi legătura cu această bancă din Birmingham? – se interesă detectivul.

Se pare că există o convenţie în reţeaua bancară referitor la apelurile telefonice între filiale. Smith reuşi să vorbească după câteva momente cu directorul băncii respective, care-i confirmă ce ştia. Nu-l cunoştea pe domnul Washington Wirth. Îl vizitase o dată la hotel, dar până atunci pretextase că se simţea rău şi trebuia să stea în pat, cu draperiile trase. Contabilul şef care discutase cu el îi obţinuse semnătura şi asta era tot. Făcuse un angajament prin care putea să scoată bani lichizi de la trei sucursale ale băncii, una cu sediul la Londra, alta la Bristol şi a treia, la care nu fusese niciodată, la Sheffield. Anunţa întotdeauna banca din Birmingham, cu 24 de ore înainte să se prezinte cu cecul, şi, cu toate că prin contul său se rulaseră sume foarte mari, nu dispunea de prea mult în acest moment.

Indiferent cine ar fi fost cel care dădea aceste petreceri nocturne, era una şi aceeaşi persoană cu omul care beneficiase de mari sume de bani, scurse din contul lui

Hervey Lyne – nu era exclus să fie chiar ucigaşul acestuia. Trecu pe la Dick pe care-l găsi lucrând la noul său model şi-i povesti atât cât considera necesar din recentele sale descoperiri.

— Eşti ruda cea mai apropiată şi cred c-ar trebui să fii informat – îi zise el.

Dick rămase înmărmurit când auzi de uriaşa sumă de bani care dispăruse.

— N-ai exclus posibilitatea ca domnul Wirth să fie chiar Hervey Lyne, nu-i aşa?

— M-am gândit şi la asta! – recunoscu Surefoot. Faptul că se deplasează într-un scaun pe rotile e un vechi truc, foarte des folosit până acum. Cecurile erau fără îndoială semnate de el. L-am văzut pe ultimul: de fapt îl am chiar aici.

Îl scoase din buzunar şi… întorcându-l pe partea cealaltă observă ce văzuse şi mai-nainte: o mâzgălitură în creion; era clar că fusese scrisă de mână. Cineva încercase s-o şteargă. Cu ajutorul unei lupe, detectivul examina inscripţia şi descoperi ce spunea: „Nu mai trimite alte… chinezeşti…”

— Ce dracu o mai fi şi asta? – se enervă Smith – E clar că-i scrisul bătrânului! Ce-o fi vrut să spună prin „chinezeşti” şi la ce anume se referea… şi… mai ales cine-i persoana care a încercat să şteargă?…

— Trebuia să-l fi întrebat pe funcţionar dacă avea acţiuni chinezeşti.

Dick lua prânzul cu Mary Lane şi-i povesti tot ce aflase de la Surefoot. Tocmai îi spunea despre mâzgăleala de pe spatele cecului, când fata scoase un strigăt de uimire.

Dick zâmbi.

— Ştii ceva despre nişte acţiuni chinezeşti?

Fata dădu din cap:

— Mai spune o dată rar, ca să pricep mai bine.

Tânărul îi repetă toată povestea în legătură cu contul falsificat şi sumele mari de bani de pe cecuri, care-i intraseră probabil în buzunarul lui Washington Wirth. Ori de câte ori avea vreo nelămurire, îi cerea fel de fel de

explicaţii, pe care Dick nu i le putea da, oricum. Când termină ce avea de spus, fata oftă şi se sprijini de spătarul scaunului. Ochii îi străluceau ciudat şi era foarte agitată.

— Ai o figură tare misterioasă.

— Da, aşa este! – recunoscu fata.

— Crezi că ştie cine l-a ucis pe bietul bătrân?

— Da! Nu îndrăznesc să-i pronunţ numele, dar cred că am dat de un fir, cum ar spune poliţia. Vezi, când eram mică, am locuit în casa domnului Lyne şi sunt unele lucruri pe care nu le-am putut uita niciodată.

— O să-l anunţ pe Surefoot… începu el.

— Nu, nu! – protestă fata! Dacă o să mă faci de râs în faţa lui n-o să ţi-o iert niciodată. Probabil că ce cred eu este o prostie. Mai întâi aş vrea să fac cercetări pe cont propriu.

— Aha, deci vrei să faci pe detectivul! – zise Dick. Apropo! s-a descoperit testamentul bătrânului. Eu sunt moştenitorul lui, dar mi-a impus o mulţime de restricţii. De exemplu, dacă mă căsătoresc cu o persoană de altă naţionalitate sau de religie pierd o parte din bani, sau dacă mă stabilesc în altă ţară, dacă nu am grijă de câinele lui – care a murit de 16 ani – dar, în general a fost foarte generos. Ţie ţi-a lăsat aproape 40.000 de mii! fără obligaţia de a achita taxa de succesiune.

— Da?…

Era într-adevăr uimită şi bucuroasă în acelaşi timp că nu-l dezmoştenise pe Dick.

Surefoot Smith află de testament când ajunse la servici şi-l caută pe Dick după-amiază ca să-l felicite.

— Deoarece eşti acum parte interesată, ar fi bine să vii la Scotland Yard cât de repede poţi. Este aici şi contabilul de la bancă şi cred că o să-ţi spună lucruri foarte interesante.

Dick sosi şi-l găsi pe contabil cam plictisit de decorul neospitalier al încăperilor de poliţie. Stătea incomod pe scaunul tare care-i fusese pus la dispoziţie. Pe biroul lui Surefoot erau câteva foi de hârtie bătute la maşină.

Surefoot le strânse şi le oferi lui Dick, arătând cu degetul spre contabil!

— Aici se află domnul…

— Smith! – completă funcţionarul.

— Hm, nu mai aveţi alt nume, cum ar fi Huxley sau Montefiore?

— Nu, doar Smith! – zâmbi contabilul.

— Da, asta este! Mă rog!… – se resemnă Surefoot – Majoritatea celor pe care-i cheamă Smith îşi mai iau un al doilea nume – explică el – Deci, prietenul nostru (evita special să-i spună „Smith”) spune că scrisoarea trimisă domnişoarei Lane ştii… cea care avea bătut la maşină extrasul de cont, n-a fost dactilografiată pe o maşină de scris de tipul celor folosite la bănci. De altfel, dânsul a fost foarte amabil şi mi-a adus specimene de la toate maşinile de scris folosite de bănci. Nu este totuşi mare lucru, fiindcă acum ştim foarte bine că Moran este cel care a delapidat fondurile, deci a dactilografiat probabil extrasul de cont pe maşina de la el de acasă.

— Susţineţi că nu-i nici o îndoială în legătură cu dactilografierea hârtiei? – îl întrebă în final pe contabil.

— Nu, nici nu poate fi vorba – susţinu funcţionarul – Băncile nu folosesc decât o anumită marcă de maşini de scris (menţionă o firmă americană) şi întrebuinţează întotdeauna acelaşi fel de bandă tuşată, care trebuie să fie obligatoriu neagră. Cea folosită pe pagina trimisă domnişoarei Lane este roşie.

Surefoot nu-şi amintea să fi văzut vreo maşină de scris în apartamentul bancherului. După plecarea contabilului, îl însoţi pe Dick la locuinţa lui Moran din Parkview Terrace. Descoperiră în cele din urmă o maşină de scris portabilă, de mult scoasă din uz. Dar Smith îşi aminti de cămăruţa din Baynes Smith şi, luând în considerare faptul că ar fi putut aparţine lui Moran, nu era exclus ca acesta să fi avut la dispoziţie şi alte ascunzători secrete. Putea însă, la fel de bine, să nu fie vorba de Moran.

— Ai vreo îndoială în privinţa asta? – îl întrebă Dick.

— Am o mulţime de îndoieli! – răspunse Surefoot – O să mă mai lămuresc după ce o să-l găsesc pe Jerry Dornford. Îţi aminteşti? Când am plecat de la Naylors Crescent şi ne îndreptam spre parc să discutăm cu bătrânul Lyne, Dornford a trecut pe lângă noi, la volanul unei maşini care făcea un zgomot infernal, şi, dacă ţi-aduci aminte, a încetinit când a ajuns vis-a-vis de locul unde stătea bătrânul!

— Ei… şi? – spuse Dick.

— Şi… după cum ştii… Jerry era în posesia puştii pe care o furase de la tine.

— Doamne sfinte! Doar nu crezi că Dornford este ucigaşul?!

— Şi de ce nu? Avea toate motivele s-o facă! Îi datora bani lui Lyne, iar bătrânul îl ameninţase că-l dă în judecată dacă nu vine cu banii chiar în ziua în care… s-a produs crima! Dacă-l cunoşti pe Dornford la fel de bine ca mine, atunci trebuie să ştii că-i este groază să nu dea faliment. Se mândreşte că ar fi de neam mare, deşi taică-su a fost vânzător de cai, iar maică-sa… ce să mai discutăm!… Falimentul ar implica excluderea sa din toate cluburile pe care le frecventează. Un tip ca ăsta ar face orice să păstreze aparenţele.

— Acum, unde-o fi? – se interesă Dick…

— Asta as vrea să aflu şi eu! – spuse Surefoot – Noi am fost ultimii care l-am văzut.

CAPITOLUL XVI.

Domnul Surefoot Smith era unul dintre acei indivizi despre care te puteai întreba când mai avea timp să şi muncească. Putea fi văzut la diverse ore, câteodată în locuri foarte ciudate, prin West End. Se părea că n-avea nevoie de somn, pentru că puteai foarte bine să-l întâlneşti la patru dimineaţa sau la patru după-amiaza.

Locuia într-o vilă, în Streatham.

— Este tipul de om – îl caracterizase odată Dick Allenby – care a fost predestinat să trăiască alături de o soră măritată.

În plus, mai avea o cameră modestă în Panton Hay. Cunoscuţii săi erau convinşi că asta era adevărata lui casă, deşi, nici vila din Streatham nu era chiar un blestem pe capul lui.

Era cunoscut şi respectat printre hoţi; capii lor neîncoronaţi îl evitau cu multă grijă, deşi… nu reuşeau întotdeauna… era teroarea micilor cartofori, tăinuitori de bunuri furate. Îl urau pentru că aruncase pe mulţi dintre ei în închisoare, mai mult decât oricare ofiţer de poliţie din Scotland Yard. Trimisese la spânzurătoare trei oameni, şi regreta din suflet că al patrulea scăpase graţie prostiei unui juriu sentimental.

Îşi permitea puţine lucruri. Berea era pentru el mai mult o necesitate decât o risipă.

În singurătatea camerei sale de pe strada Panton, judeca în linişte problemele. Scria numai pe sugativă albă şi numai cu creionul, abătându-se de la acest obicei doar când întocmea vreun raport către superiorii săi. Acoperea întotdeauna sugativa şi pe-o parte şi pe alta cu nişte hieroglife pe care numai el le putea descifra. Era un fel de stenografie inventată acum 30 de ani de un profesor cam ciudat şi, singurul care a reuşit s-o înveţe ca lumea a fost Surefoot Smith. Ba mai mult, i-a adus şi unele îmbunătăţiri pe parcurs. Se lăuda adesea că nici o fiinţă omenească nu era în stare să descifreze ce scria, mulţi încercaseră, însă fără succes, fiindcă, după ce nu mai avea nevoie de însemnări, dădea sugativa colegilor săi mai tineri, s-o folosească conform destinaţiei sale.

Îşi schiţa cronologia mişcărilor lui Leo Moran, adunând informaţiile pe care le deţinea. Marcase foarte clar o porţiune din pre-ziua crimei, şi anume prelegerea de la radio, ţinuta de bancher, Surefoot Smith zâmbi la gândul că

i se oferea ocazia să ducă la ştreang pentru prima oară o vedetă radiofonică.

Deci după ce şi-a ţinut discursul, s-a dus la teatrul Sheridon, apoi la apartamentul lui Dick Allenby, apoi s-a întors acasă, unde, mai mult ca sigur, a găsit o scrisoare de la Surefoot Smith. Asta l-a făcut s-o caute urgent pe domnişoara Lane.

Ce făcuse însă în dimineaţa crimei?

Probabil că vorbise la telefon cu contabilul şi aflase că nu primise aprobarea pentru concediu. Domnul contabil şef Smith n-a declarat asta, dar, de… e o zicală… „corb la corb nu scoate ochii”.

Surefoot Smith nu excluse posibilitatea autoapărării în ceea ce-l privea pe contabil. Poate că nici el nu era complet nevinovat; poate că frauda se datorează şi neglijenţei sale… Toate persoanele implicate în acest caz aveau ceva de ascuns şi mai mult ca sigur, nici contabilul nu făcea excepţie.

Un singur lucru era cert: avionul fusese comandat pe moment, iar Moran nu intenţionase să plece în felul ăsta din ţară.

Ce nume avea stocul pentru al cărui transfer se agitase atât să obţină semnătura lui Mary Lane?

Era greu de răspuns la această întrebare fără a face mai întâi o cercetare minuţioasă.

Dispoziţia lui Jerry Dornford era o altă problemă. Valetul lui din Half Moon Street nu era deloc îngrijorat, pentru că domnul Dornford dispărea adesea zile întregi de-acasă; nu ştia însă unde se ducea pentru că nu obişnuia să-i spună. Iată un om fără bani, şi aproape fără prieteni! Mai avea unul sau doi, cu case la ţară, dar nu era nici acolo. Servitorul îşi aminti de adresele câtorva doamne, dar şi cercetările întreprinse în această direcţie se dovediră fără rezultat.

Dornford avea o proprietate în Berkshire. O parte era teren arabil, care producea atât cât să acopere dobânda pe

ipotecă; singura explicaţie că nu vânduse tot până acum, era că suma rezultată n-ar fi acoperit valoarea ipotecii. Mai exista şi o casă pe proprietatea sa, dar fusese vândută unui club local de golf. Deci, Gerald Dornford mai rămăsese stăpân doar pe 300 de acrii de pădure de conifere şi teren arid.

În mod sigur nu putea fi omul care să-şi permită două sau trei adrese (deduse Surefoot, gândindu-se la cămăruţa din Baynes Mews).

Glonţul nu fusese găsit încă, deşi întorseseră pe dos tot parcul, spre disperarea îngrijitorilor. Exista posibilitatea să fi ricoşat în canal, sau pe malul celălalt. Totul era în funcţie de unghiul din care fusese tras. Dacă ar trebui să se ia în considerare prima teorie a lui Surefoot Smith, conform căreia bătrânul fusese împuşcat cu un glonte tras din zonă mai înaltă a terasei Parkview glontele ar fi fost găsit, în mod normal, la câţiva metri de scaunul cu rotile. Dacă ar fi fost tras din maşina lui Dornford, ar fi fost puţin probabil să-l fi atins pe Lyne şi să fi nimerit în canal.

Deşi ţinea permanent legătura cu Binny, servitorul nu prea avea ce să-i spună. Nu auzise şuieratul glontelui şi oferea o scuză foarte plauzibilă: zgomotul infernal al maşinii lui Dornford, suficient să acopere orice altceva.

Era după-amiaza, pe la ora patru, iar Surefoot Smith, care stătuse în picioare toată noaptea, aţipi în scaun, lucru inadmisibil, pe care-l considera drept semn de senilitate, se ridică, îşi dădu cu apă rece pe faţă şi ieşi în Haymarket, nehotărât încotro s-o apuce. Traversa Piccadilly Circus şi se uita aiurea la blocada de circulaţie de la colţul străzii Shaftesburg, când… dădu cineva peste el. Agresorul său fără voie încerca să bâlbâie nişte scuze, dar Surefoot îl apucă uimit de guler.

— Ce-i cu tine, Mike?

Avea într-adevăr motive de mirare. În 24 de ore de când nu-l mai văzuse, înfăţişarea lui se schimbase complet. Faţa lui mare şi lătăreaţă se pleoştise de tot, iar sub ochi îi

apăruseră două pungi roşiatice; era nebărbierit, iar pielea era ca de pergament. Şi… dacă Surefoot nu se înşela, se cam albise la faţă când dădu ochii cu el.

— Bună!… se bâlbâi el… eh… să vezi… Ce ciudat să ne întâlnim…

— Ce-i cu tine Mike? – îl întrebă Surefoot.

Îi intrase în sânge să suspecteze şi pe cei mai nevinovaţi oameni de intenţii criminale. De aceea, întrebarea sa sunase acuzator.

— Ah, nimic! Mi se pare mereu că visez… Nu-mi vine să cred… Piesa asta… să se termine aşa… deodată…

— Am sunat la tine toată dimineaţa. Unde-ai fost?

Mike tresări.

— Mi-ai telefonat? Cum aşa?… De ce domnule Smith?… Adică să vezi, Surefoot, băiete, am fost plecat din oraş. Ce voiai de la mine?

— N-ai fost nici acasă, nici la teatru. De ce te-ai ascuns?

Mike încerca să spună ceva, înghiţi în sec, apoi se adresă pe un ton răguşit:

— Hai să mergem să bem ceva. Am o mulţime de lucruri în cap… O mulţime… Crede-mă, Surefoot.

Era o braserie pe o stradă laterală, lingă Circ, unde oficial nu se servea bere până la ora şase. Se duseră acolo, unde îi întâmpină zâmbitor şeful de sală.

— Cred că doriţi să discutaţi în linişte, domnule Smith! Vă rog să poftiţi în biroul şefului!

Biroul şefului nu era ceea ce te puteai aştepta să fie. Consta dintr-o cameră mică şi retrasă.

— O să vă aduc nişte ceai, domnule Smith!

— Dumneavoastră serviţi cafea, nu-i aşa domnule Hennessey?

Hennessey, care stătea cu ochii închişi, încuviinţă din cap.

— Ce te preocupă? – îl întrebă Smith cu răutate – Washington Wirth?

— Ce?… Ah, da! – clipi el – Cred… de fapt, ştii… nu mai investeşte în teatru şi asta mă îngrijorează, desigur pentru

că am fost buni prieteni.
Se părea că întâmpina dificultate nu numai în vorbire, ci şi la respiraţie.
— De-asta ai vrut să mă vezi? – se interesă el, pufnind pe nas.
— Da, de-asta. Deci, spui că ţi-e prieten?!
— Mai mult patron! – se grăbi să adauge domnul Hennessey – Mă ocupam de el când era în oraş. Nu ştiam prea multe decât că era plin de bani.
— Şi nu l-ai întrebat de unde-i are, Mike?
— Ba da! – răspunse Mike, evitând să-l privească în ochi.
Chelnerul şef intra tocmai atunci cu o tavă cu două sticle voluminoase de bere, o sticlă de gin, cuburi de gheaţă şi sifon.
— V-am adus „ceaiul”! – zise el, aşezând băuturile pe masă.
Surefoot Smith nu-şi făcea probleme că încălca legea.
— Şi-acum Mike, aş vrea să aud ce este cu acest domn Wirth?
Mike îşi umezi buzele.
— Mai întâi aş vrea să ştiu cum stau. Nu pot să-ţi spun nimic sigur, Surefoot, chiar nimic. Care-i poziţia mea? Să zicem că ştiam că se dădea drept altcineva şi l-am ameninţat: „Hei… sau mă ajuţi… sau”…
— Da, să presupunem că l-ai şantajat!- îl întrerupse brusc Smith.
Mike clipi.
— N-a fost vorba de şantaj. Nu eram sigur… încercam să văd ce iese… Am vrut să-mi dau seama până unde are de gând să meargă.
Apoi, deodată, îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să suspine.
— Oh, Doamne, Doamne Dumnezeule, este îngrozitor! – gemu el.
Alţi bărbaţi ar fi fost stânjeniţi. Surefoot Smith era doar curios. Îi puse mâna pe braţ.

— Întrebarea este dacă eşti sau nu implicat în crimă?

Mike era zdrobit. Faţa lui udată de lacrimi era imaginea întruchipată a uimirii.

— Crimă? Care crimă?

— Mă refer la asasinarea lui Hervey Lyne! Ce, n-ai aflat până acum?!

Omul rămase mut de uimire şi împietrit de groază.

— Cum… Lyne asasinat! – spuse el de-abia şoptit.

Era probabil singurul om din Londra care nu auzise de misterioasa crimă comisă în Hyde Park. Se afla pe prima pagină a tuturor ziarelor. Totuşi, Surefoot Smith simţea că spune adevărul.

— Sfinte Sisoie! Cine şi-ar fi închipuit? Bătrânul Lyne… chiar vorbeşti serios?

— Da, ce, crezi că vreau să te acuz?

De data asta, Mike Hennessey amuţi definitiv, îşi pironise ochii lipsiţi de expresie asupra detectivului. Reuşi în cele din urmă să-şi recapete stăpânirea de sine, printr-un uriaş efort de voinţă. Când deschise gura să se adreseze detectivului, vocea lui era cea a unui om normal:

— Asta-i o veste groaznică! N-am citit ziarele de azi dimineaţă.

— A fost şi-n ziarele de aseară! – îi zise Surefoot.

— Degeaba, n-am mai citit nici un ziar de nu ştiu când… – spuse el – ca să vezi… bătrânul Lyne! Era tutorele domnişoarei Lane, nu-i aşa?

Trăgea de timp, încercând să-şi revină complet.

— Nu, n-am citit chiar nimic despre asta. Ca să vezi cum pot să-ţi scape lucruri importante… Am fost atât de îngrijorat cu piesa, încât practic nu m-a mai interesat nimic altceva.

— Ce anume făceai pentru Wirth?

— Surefoot i se adresa brusc, pe un ton ca de gheaţă, renunţând la atitudinea sa prietenească de până acum. Uita chiar să-şi mai desfacă o sticlă de bere.

— Scoteai bani din bancă în numele lui? – continuă el.

Mike dădu afirmativ din cap.

— Da, sume mari. Mă duceam la bancă şi după aceea mă întâlneam cu el conform înţelegerii stabilite mai-nainte.

— Unde vă întâlneaţi? – se interesă tăios detectivul.

— În diverse locuri – de obicei în gări; cel mai adesea la hotelul Kellner. De obicei scoteam o sumă mare de bani când dădea petreceri şi i-o dădeam la sfârşit, după ce plecau toţi invitaţii. Spunea că se ocupa de negoţ. În Midland, dar, să-ţi spun drept, Surefoot, am avut întotdeauna dubii în legătură cu asta. Oricum, nu părea excroc, cel mult excentric. Nu mi-am pus prea multe întrebări la vremea aia. În fond, dispunea de bani şi avea chef să investească în teatru. Ce era aşa de curios în asta?

— De la ce bancă extrăgeai bani?

Mike îi mărturisi. Corespundea exact cu informaţiile pe care le deţinea Surefoot.

— De obicei îmi dădea o scrisoare către directorul băncii, prin care-i cerea să onoreze cecul. Am fost la Birmingham, la Bristol…

— Bine e în ordine… îi zise Smith sprijinindu-se cu coatele de masă.

— Acum aş vrea să-mi spui cine este de fapt Washington Wirth!

Mike clătina din cap.

— Pe cuvânt dacă ştiu ceva. Am intrat în legătură cu el după ce ultimul meu faliment a apărut în ziare. Mi-a scris şi mi-a spus că-i părea foarte rău că un om atât de inteligent ca mine să aibe atâtea necazuri şi s-a oferit să mă finanţeze.

— Scrisoarea era scrisă de mână?

— Nu, era dactilografiată. Cred c-o mai am pe acasă, pe undeva. A fixat o întâlnire la hotelul Kellner. Asta s-a întâmplat înainte să înceapă să dea petreceri: pe vremea când avea un apartament mai mic. Singurul lucru pe care-l ştiam precis este că purta perucă şi nu era ce voia să pară, dar nu mi-am băgat nasul niciodată în treburile altora.

— Minţi! – interveni Surefoot. Mai-nainte ai spus că l-ai şantajat!

— Ei, nu chiar! Am încercat să-i fac o poantă. Ştiam că în realitate nu era persoana drept care voia să treacă şi… am încercat să ghicesc.

Minţea. Surefoot Smith era sigur de asta.

— Te-ai gândit vreodată că o să fii pus într-o situaţie foarte delicată dacă omul ăsta o să fie arestat? Am motive întemeiate să cred că a excrocat fonduri băneşti care aparţineau răposatului Hervey Lyne şi, de asemenea sunt încredinţat că l-a ucis pe bătrân. Deci, este vorba de crimă! Sper că nu vrei să fii şi tu implicat, Mike!

Pe faţa lui Mike Hennessey se putea citi o mare frământare. Când i se adresa lui Surefoot era aproape incoerent:

— Dacă aş putea, v-aş ajuta cu plăcere, domnule Smith – dar cum? Nu ştiu nimic despre omul ăsta, vă jur!

Smith îl privi drept în ochi:

— Nici despre Moran nu ştii nimic?

Se albi la faţă:

— Adică… bancherul? – se bâlbâi el.

— Nu ştii nimic despre balanţa falsificată trimisă din greşeală domnişoarei Lane?

La un moment dat, Surefoot crezu că Mike Henuessey o să leşine.

— Nu… nimic: îl cunosc pe Moran – îl cunosc şi pe Wirth.

Se opri pentru o clipă, iar apoi continuă:

— Să zicem că-l găsesc – vreau să spun pe Wirth – atunci care-i situaţia mea?

Surefoot se ridica:

— Aceeaşi, indiferent dacă dai sau nu de el – îi răspunse brutal – Cred că nu-ţi dai seama în ce te-ai băgat. Doi oameni au fost omorâţi, probabil de aceeaşi mână criminală. Tickler a păţit-o pentru că ştia prea mult. Poate ar fi mai sigur pentru tine dacă te-aş băga la închisoare.

Mike zâmbi.

— Da, ce, crezi că sunt copil? – spuse el revenind la vechiul său ton arogant.

— Cum crezi că m am ridicat din şanţ? Sunt obişnuit cu ameninţări, nici o grijă, Surefoot!

— Un moment, că n-am terminat! îl întrerupse detectivul – aşteaptă-mă aici să dau un telefon.

Îngrijorarea se întipări din nou pe faţa omului.

— Stai liniştit: n-am de gând să te arestez încă: şi… oricum, pentru asta n-am nevoie de ajutor.

În salon era o cabină telefonică, iar Surefoot sună la Scotland Yard.

— La telefon, inspector şef Smith. Vreau doi dintre cei mai buni oameni la Bellini. Mă aflu acolo cu Mike Hennessey – tipul ăla care se ocupa de teatru. Trebuie să fie supravegheat zi şi noapte, de aici înainte. N-aş vrea să se mai comită vreo greşeală! E clar?!

Un sfert de oră mai târziu, în timp ce se îndreptau spre Picadilly Circus, Surefoot observă cu satisfacţie că erau urmăriţi de doi oameni, iar când Mike se urcă într-un taxi, urmăritorii lui procedară la fel.

Mike Hennessey nu era la teatru când se lăsa cortina după ultimul act al piesei „Stâncile destinului” şi, cu toate că asta însemna căutarea unui nou loc de muncă, toţi artiştii răsuflară uşuraţi.

Dick citea ziarul de seara când Mary intră în cabină. Povestea asasinării lui Lyne se afla pe prima pagină, însoţită de un interviu cu Binny şi o discuţie cu îngrijitorul parcului: „Îl cunoşteam bine din vedere pe domnul Lyne” – declară James Hawkins, îngrijitorul parcului de peste 23 de ani. „Îşi petrecea întotdeauna după-amiezile în grădină, unde aţipea din când în când. Mai schimbam câteodată câte o vorbă sau două cu dânsul, deşi nu era o persoană care să încurajeze conversaţia. Domnul Binny, îngrijitorul său, îi citea de obicei până adormea. L-am văzut citindu-i şi-n după-amiaza crimei şi chiar i-am spus:

— Ce rost are să te oboseşti? Nu vezi că l-a luat somnul?! Nici prin cap nu mi-a trecut că s-ar fi putut să fie mort. Asta este a doua crimă petrecută în parc în 35 de ani.”

Dick puse ziarul de-o parte când intră fata, şi se pregăti de plecare:

— Stai jos! Nu mă schimb încă: sunt obosită.

— Ei! Ai găsit până la urmă ce căutai? – o întrebă el în glumă.

Dar fata nu zâmbi.

— Cred că da! – îi răspunse.

— Ai citit ziarul?

— Da, cuvânt cu cuvânt.

— Şi… ia spune! Cine l-a omorât, Binny sau grădinarul?

Dându-şi seama apoi că orice glumă merge până la un anumit punct, îşi ceru scuze.

— Nu ştiu ce-i cu mine, dar văd că pot discuta despre crima asta, ca şi când ar fi vorba de un străin. Bietul bătrân, mă ura aşa de mult, încât, dacă ar fi avut cui să-i lase banii ar fi făcut-o fără să se mai gândească. Apropo, Binny are şi el o teorie. Am discutat azi cu el. Îl bănuieşte pe Jerry Dornford; mai ales, cred eu, pentru că nu-l prea înghite pe Jerry.

— Domnul Smith nu ţi-a dat nici o sugestie? – se interesă ea, complet nepăsătoare faţă de părerea lui Binny.

— Nu, nu prea! E cam secretos când e vorba de meseria lui.

— Crezi că mie o să-mi spună?

O privi uimit.

— Dar, bine draga mea Mary… – începu el.

— Nu-mi mai spune de atâtea ori „dragă”, că mă şi enervezi. Răspunde-mi te rog la ce te-am întrebat.

Vorbea foarte serios, aşa că Dick îşi schimbă tonul.

— Dacă consideră că i-ai putea fi de ajutor, cred că ţi-ar spune. Mi-a promis că mă sună diseară să mă ţină la curent cu ce-a mai aflat. Vrei să vorbesc despre asta?

— O s-o fac chiar eu! – zise ea.

Surefoot ajunse foarte târziu şi părea destul de răvăşit. Avea toate motivele să fie aşa, pentru că, pe la şapte şi jumătate seara, unul din detectivi îl sunase spăşit, să-l anunţe că dăduseră greş.

— L-aţi pierdut, nu-i aşa? – tuna el, şi doar eraţi doi! Unde v-a fost capul?

— Îmi pare rău, domnule, dar tipul ştia probabil că este urmărit aşa că a coborât în staţia de metrou Piccadilly. Nici n-am întors bine capul… că a şi dispărut.

— Zău?… se răsti Surefoot.

— Bine, bine! Acum să răscoliţi toată Londra până daţi de el. Îi ştiţi adresa, aşa că trebuie neapărat să daţi de el.

Sosi la Sheridan, foarte dezamăgit de noua generaţie de detectivi.

— Aşteaptă să le dai totul de-a gata – se plânse el.

— Se bazează doar pe blestemata aia de ştiinţă în loc să caşte ochii mai bine.

— Lasă, uite, ţi-am găsit eu alt detectiv! – zise Dick arătând spre Mary.

Spre surprinderea sa însă, Surefoot nu părea deloc mirat.

— Cred că domnişoara are mai multă minte în degetul mic decât au idioţii ăia în capetele lor seci!

O privi cu interes…

— Aş vrea să vă rog ceva, domnule Smith! – spuse fata.

— Aţi putea să-mi povestiţi tot ce ştiţi până acum despre acest caz? Cred că aş putea să vă fiu de ajutor.

Dick Allenby constată cu mânie că detectivul nu făcu nici un gest. O privi doar gânditor, deschise gura, o închise la loc, îşi trecu mâinile prin păr, şi-n sfârşit i se adresă:

— Şi, în fond, de ce nu? – se hotărî el până la urmă – vrei să afle şi el? – o întrebă detectivul, făcând semn cu capul spre Dick.

Fata ezita o clipă.

— Dacă nu vă deranjează… cum doriţi dumneavoastră.

Se schimbase înainte să sosească detectivul, iar acum, le propuse să meargă cu toţii la ea acasă. Se suiră împreună

în ascensor. Apartamentul ei era în capătul coridorului. O luă înaintea lor, dar când ajunse, se opri în loc, întorcându-şi îngrozită faţa către cei doi.

Uşa era deschisă de perete.

— Oare a lăsat-o aşa servitoarea? – se interesă Smith.

Apoi, tot el arată cu degetul spre încuietoare – fusese forţată în aşa hal încât de-abia se mai ţinea în două cuie.

Intră şi aprinse lumina. Nimic! Camera rămase cufundată în întuneric.

— S-a umblat la panoul electric. Unde naiba o mai fi şi asta?

Fata indică unde se afla şi în câteva minute se făcu lumină.

— A reuşit să deschidă uşa când a intrat, dar n-a mai reuşit s-o şi închidă la loc – constată Smith, ridicând două bucăţi de lemn de pe podea.

Ieşi din nou pe coridor care se termina cu o uşă, jumătate din lemn, jumătate din sticlă, folosită în caz de incendiu. O încercă, şi, după cum se aştepta, se deschise. Nişte trepte de metal duceau undeva la parter. Chemă liftierul, dar acesta nu ştia nimic.

— Sâmbătă seara – spunea el – mai toţi locatarii sunt plecaţi la ţară să-şi petreacă week-end-ul şi, din câte îşi amintea, nu observase nici un străin.

Surefoot se întoarse în apartamentul lui Mary şi intră în dormitor, unde dădu cu ochii de o harababură de nedescris. Toate sertarele erau răsturnate în pat, hârtiile din birou fuseseră răvăşite peste tot, iar canapeaua era plină de mărunţişuri. Găsiră aceeaşi dezordine şi în sufragerie, unde micuţa masă de scris, pe care fata o încuiase înainte de plecare, fusese forţată, iar conţinutul ei era deşertat pe jos.

Mary privea uimită la tot balamucul ăsta, deşi se mai linişti un pic, după ce observă că mica ei cutie cu bijuterii din sertarul scrinului era intactă.

— Oricum, valorau vreo 200 de lire – îi explică ea detectivului.

— Atunci, după ce Dumnezeu a venit? – întreba ea.

Smith descoperi că până şi coşul de gunoi din bucătărie fusese răsturnat şi împrăştiat pe jos. Observă însă un indiciu foarte important. Ceasul de pe masă căzuse de pe dulap şi se oprise la 11: 15.

— Mai puţin de-o jumătate de oră în urmă – fluieră Smith.

— S-a grăbit, nu glumă! Ei, şi-acum ia spune-mi cine ştia unde locuieşti – mă refer la bărbaţi.

Fata îi enumeră foarte atent.

— Mike Hennessey venea şi el pe aici, nu? Sper că am controlat toate camerele!

— A mai rămas baia! – spuse ea.

Aici era aceeaşi debandadă ca peste tot. Cada era jumătate umplută cu apă.

— Ehe, ia te uită! Ce-i asta?! – se miră Smith.

Lângă cadă, puţin mai la dreapta; pe peretele vopsit în ulei se vedea clar o urmă roşie. Detectivul o pipăi cu mâna. Era încă umedă. Mai observă încă una, pe marginea albă a căzii.

În spatele uşii era un cuier de haine, care fusese mâzgălit cu aceeaşi pată roşie.

— A intrat mai întâi aici! – zise Surefoot ca pentru sine – S-a spălat pe mâini, a deschis robinetul şi s-a atins cu mâneca de perete. Era pătată de sânge, dar tipul nu ştia. Şi-a scos haina şi a pus-o pe mărginea căzii. Apoi s-a răzgândit şi a agăţat-o în cuier.

— Sânge? – întrebă Mary uimită.

— Crezi că s-a lovit când a încercat să intre?

— Nu, aş fi găsit sânge pe coridor; de altfel, geamul de la ieşirea de incendiu este intact. Mă întreb ce-a păţit…

Surefoot trecu repede în revistă toate posibilităţile.

— Nu-mi dau seama! – recunoscu el.

Intră apoi în bucătărie şi se mai uită o dată la ceas. Nu credea în coincidenţe. Era puţin probabil să fi fost oprit înadins. După ce-l examină atent, constată că, de fapt, mai ticăia încă. În şocul căderii îi sărise arcul, care conecta limbile de mecanism. Deci era clar că nu umblase nimeni la el.

Mary stătea în spatele lui şi-l urmărea cu atenţie.

— N-ai de gând să-mi spui nimic? – îl întrebă ea pe un ton calm.

Surefoot Smith o privi neîncrezător:

— Despre ce?

— Mi-ai promis că-mi povesteşti tot ce ştii în legătură cu crima.

Se aşează pe colţul mesei din bucătărie şi-i spuse pe scurt ce ştia până acum.

Lui Dick Allenby nu-i venea să creadă. Toţi detectivii pe care-i cunoştea erau de o discreţie rară, iar, în ceea ce-l priveşte pe Surefoot Smith era de-a dreptul „mut” în astfel de cazuri. Când colo iată-l trăncănind în voie cu fata. Părea un pic stânjenit doar de prezenţa lui Dick.

Mary Lane îl asculta cu mâinile în poale şi sprâncenele încruntate.

— Acum spune-mi ce ştii! – i se adresă Surefoot nerăbdător.

Îl văzu însă pe Dick Allenby, monument de uimire, holbându-se la el mirat, aşa că îl lua la rost:

— Crezi c-am înnebunit, domnule Allenby, nu-i aşa? N-ai grijă! Nu-mi pierd niciodată capul! Femeile sunt înzestrate din păcate cu mai multă intuiţie decât cel mai capabil detectiv. Sunt însă lipsite de logică – vă rog să mă scuzaţi, domnişoară Lane – Ai priceput acum?

Apoi, o întrebă din nou pe fată:

— Nu ştiu prea multe – recunoscu ea – doar că-mi dau seama ce-am căutat.

Surefoot Smith încuviinţa din cap.

— Nu înţelegi însă cum de-a ajuns la concluzia că-i aici, nu?

Dick îl întrerupse:

— N-aţi putea fi mai puţin subtili, să-nţeleg şi eu despre ce este vorba?

— Hârtia cu extrasul de cont pe care Lyne mi-a scris mesajul! – îl lămuri Mary, fără să se-ntoarcă spre el.

— Bine, înţeleg acum ce căutau, dar tot nu pricep de ce şi-a închipuit că-i la tine?!

Surefoot chicoti:

— Eu sunt de vină! – le explică el.

— Azi după-amiază i-am spus lui Mike Hennessey că tu ai primit-o. Am omis să-i precizez că o am în buzunar şi deci n-avea rost să se mai ostenească atât. Îmi pare rău pentru el!

Îşi trecu nervos mâna prin păr şi se ridică în picioare.

— Urmele astea de sânge sunt destul de serioase – zise el, îndreptându-se către baie, însoţit de ceilalţi doi.

— Aici s-a atins cu mâneca, aici cu mâna, dar nu-s prea clare, să iau o amprentă. Omul care a intrat aici nu era rănit şi probabil nu ştia că are hainele pătate de sânge. Se vede şi pe robinet!

Surefoot Smith scoase lanterna din buzunar şi se uita atent pe coridor. Când, ajunse în dreptul ieşirii de incendiu găsi alte urme de sânge: una pe mâner, şi alta pe lemnărie, imediat sub geam.

— Trebuie să dau urgent un telefon! – îi spuse fetei.

Sună la Scotland Yard şi transmise pe nerăsuflate instrucţiuni urgente. Trebuiau supravegheate gările: Dover, Harwich, Folkstone şi Southampton.

— Nu cred c-o să-ncerce să plece din ţară, dar trebuie să ne luăm toate măsurile – îi explica el fetei.

Se oferi să-i trimită un om să stea de pază la uşă. Fata îl refuză la început, dar Surefoot insistă pe un asemenea ton încât Mary îşi dădu seama că n-avea nici un rost să se împotrivească.

În drum spre casă trecu pe la locuinţa lui Lyne. Voia să mai discute ceva cu Binny. Servitorul se culcase deja şi nu fu prea încântat să-i deschidă. Toate actele şi documentele bătrânului erau la Scotland Yard, iar biroul şi dormitorul fuseseră sigilate.

Binny se duse în bucătărie şi aţâţă focul în sobă, aruncă câteva lemne să se mai încălzească puţin în cameră.

— Mă întrebam cine putea fi la ora asta. Mi se făcuse inima cât un purice – se scuză el – Presupun, domnule Smith, că bătrânul nu mi-a lăsat nimic. Înţeleg că s-a găsit testamentul. Oricum, mă aşteptam la aşa ceva. Nu era omul căruia să-i pese de servitori. Dimpotrivă, spunea întotdeauna că-i urăşte. Totuşi, nu se ştie niciodată…

— Nu l-am citit cu atenţie – îi spuse Surefoot – deşi nu-mi amintesc să-ţi fi văzut numele.

Binny oftă.

— Am visat toată viaţa că o să am un stăpân care o să-mi lase un milion – zise el pe un ton patetic.

— Am fost un servitor devotat! Îi găteam, îi făceam patul, mă ţineam tot timpul după el…

Detectivul îi întinse un pachet cu ţigări ieftine, iar Binny, oftând din nou, întinse mâna şi luă una.

— Cred că ai putea să-mi dai o mână de ajutor! – i se adresa Smith.

— Îţi aduci aminte când a venit Moran?

Binny încuviinţă din cap.

— Ştii de ce l-a chemat?

Servitorul ezită o clipă.

— Nu ştiu, domnule, dar cred că era în legătură cu contul. Domnul Lyne era foarte curios din fire; nu voia să vadă pe nimeni iar când chema pe cineva se purta destul de dur.

— S-a comportat aşa şi faţă de Moran?

Binny ezita.

— Ştiţi, n-aş vrea să inventez nimic, domnule Smith, dar, din câte am auzit, s-a cam răstit la dânsul.

— Ai tras cu urechea, aşa-i?

Binny zâmbi şi dădu din cap.

— Nu era nevoie, domnule! – zise el arătând cu degetul spre tavan. Biroul este deasupra bucătăriei. Nu se aude ce vorbeşti, dar, dacă ridici glasul, aşa cum a făcut domnul Lyne, înţelegi tot.

— Îl cunoşti pe Moran?

— Da! – recunoscu Binny.

— Cât de bine?
— Chiar foarte bine, am fost servitorul dânsului.
— Ah, da, îmi amintesc!
Surefoot Smith îşi muşca buzele gânditor:
— Ţi-a spus ceva după discuţia cu bătrânul?
Binny ezită din nou:
— Ştiţi… n-aş vrea să pun pe nimeni în încurcătură…
— Necazul este că tu, Binny, nu eşti în stare să răspunzi niciodată exact. Da sau nu?
— Da, domnule! Tocmai aduceam o scrisoare primită prin poştă, când domnul Moran ieşi din cameră. Adevărul este, domnule Smith, că mi-a cerut un lucru foarte ciudat. Mi-a zis să nu spun nimănui că l-am văzut şi mi-a dat un bacşiş. Acum v-am spus tot ce ştiu. La început am crezut că-i vorba de o glumă; dar nu m-am mirat prea tare. Nu era primul om care nu voia să se ştie că-l vizitase pe domnul Lyne.
— Cred că ai dreptate.
Pe o măsuţă lângă perete era un mic pachet învelit în hârtie. Surefoot Smith avea un nas foarte fin. În bucătărie mirosea a ceva foarte neplăcut: în orice caz nu numai a chit. Arată spre un pachet.
— Chit? – întreba el.
— Binny îl privi surprins.
— Da, domnule!
— Ai pus geamuri?
— Nu, domnule, pentru ăsta a venit un geamgiu. Însă azi-dimineaţă am spart geamul de la spălătorie. N-am mai vrut să chem pe nimeni, aşa că m-am descurcat singur.
— În casa asta se sparg cam des geamurile! – remarcă Surefoot Smith.
— De ce n-ai anunţat poliţia? Ah, da, uitasem… n-a vrut domnul Lyne!
La ieşire examină cu grijă împrejurimile. O făcu mai cu atenţie acum, pe întuneric, decât în plină zi. Se duse în spatele casei, de-a lungul grajdurilor şi îşi dădu seama cât de uşor era pentru un hoţ să pătrundă în casă…

Clădirea nu era protejată ca celelalte cu garduri de sârmă ghimpată iar uşa şi fereastra se puteau escalada cu uşurinţă. Să fi fost oare o coincidenţă că se încercase o spargere tocmai în noaptea…

Da, exact! – socoti Smith. Era vorba de noaptea în care fusese ucis Tickler. Exista vreo coincidenţă între cele două întâmplări?

Reveni la Scotland Yard să afle veşti noi, dar, nu se întâmplase nimic între timp, de la Berlin nu primiseră nici o informaţie în legătură cu Leo Moran, iar Gerald Dornford dispăruse se pare, fără urme.

Deschise safe-ul din biroul său şi scoase mănuşa şi cheia de „argint” şi le aşează pe masă. Cheia asta îi dădea mult de gândit. De ce oare proprietarul ei o vopsise atât de elegant şi… totuşi… neglijent. Ar fi putut foarte bine s-o dea la făcut la un om de meserie.

Cel puţin mănuşa nu-i spunea chiar nimic.

Scoase din sertar o bucată curată de sugativă şi începu să-şi contureze din nou rezultatul evenimentelor.

Tickler fusese omorât; la fel şi bătrânul Lyne; probabil de una şi aceeaşi persoană, deşi nu exista nici un indiciu concludent. Leo Moran era după toate aparenţele un fugar, care putea fi acuzat în primă instanţă de crimă. Dispariţia lui coincidea nu numai cu moartea lui Lyne, ci şi cu descoperirea fraudei, din contul bătrânului. Să fi fost la Berlin? Pe de altă parte, cineva era foarte preocupat să pună mâna pe extrasul de cont, încât a riscat să pătrundă în apartamentul lui Mary Lane. Cine putea fi? Un singur om ştia, sau mai bine zis îşi închipuia că ştie că s-ar fi putut afla în casa fetei, iar acela era Mike Hennessey.

Comportamentul lui Mike în timpul întâlnirii de după-amiază arăta foarte clar că era vinovat. Îl cunoştea în orice caz pe Washington Wirth, iar omul ăsta era un criminal. Surefoot îşi nota concluziile pe măsură ce le clarifica; ştergea una, o înlocuia pe cealaltă, sau tăia totul cu o linie şi o lua de la capăt. Desena un cerculeţ care o reprezenta pe

Mary, altul care-l reprezenta pe Dick, un altul pentru Gerald Dornford şi al patrulea pentru Leo Moran. În josul paginii schiţa un al cincilea cerculeţ pentru Lyne. Cum oare să le traseze legăturile? Care era relaţia dintre cele patru cerculeţe de sus şi cele de jos? Între ele plasa un 0 mai mare care-l întruchipa pe Michael Hennessey. Michael era în legătură şi cu Washington Wirth, şi cu Mary Lane şi, probabil, şi cu Moran. Tăie ultima propoziţie şi o luă de la capăt, Gerald Dornford putea fi legat de Dick Allenby; putea deci să tragă o linie dreaptă de la Dick Allenby la victimă – o linie întreruptă de lipsa unui intermediar. După un timp se plictisi, aruncă creionul şi mormăi ceva nemulţumit. Tocmai voia să pună mâna pe cheie, când se stinse lumina. Nu era nimic îngrijorător sau neobişnuit; becul începuse să se îngălbenească acum două sau trei zile şi trebuia înlocuit. Surefoot Smith comandase pe un ton superior unul nou, iar magazionerul îi răspunse pe acelaşi ton că nu se poate. Becul, indiferent la discuţii cedase în final.

Surefoot se ridică în picioare să deşurubeze becul, când… observă ceva care-l lasă cu gura căscată, în întuneric cheia strălucea ca un foc verde. La lumina ei distinse mânerul uşii şi celelalte obiecte din încăpere. Acum înţelegea de ce avea asemenea culoare: fusese vopsită cu un lac fosforescent.

O ridică de pe masă şi o răsuci pe toate feţele. Partea care-i făcuse la început impresia că-i prost vopsită, avea cu totul altă explicaţie: era mată pentru că nu era expusă la vedere şi deci nu absorbea lumina, de la lampă. Surefoot ieşi pe coridor şi-i spuse unui ofiţer să facă rost de un bec. Peste câteva minute, totul era rezolvat. Acum se uită cu mai mult interes la cheie adunând cu cealaltă mână hârtiile de pe masă.

— Puteţi să-l poftiţi pe domnul Allenby, la mine în birou! – îi spuse Smith ofiţerului de serviciu.

Se uită la ceas: era 12 şi 20. De aceea se miră că Dick venise la Scotland Yard la o asemenea oră. Se gândi că probabil îşi recuperase puşca.

— Mă întrebam dacă o să te găsesc aici! – zise Dick intrând în birou şi închizând uşa după el.

— Ar fi trebuit să-ţi telefonez, dar mi-era teamă că n-or să-mi dea legătura cu tine.

— Ce s-a întâmplat? – se interesă curios Surefoot.

Dick zâmbi.

— Nu-i nimic deosebit, numai că am fost, mai bine zis Mary a primit un telefon de la îngrijitoarea lui Hennessey, care se interesa de el.

— N-a ajuns acasă? – întrebă repede Smith.

— Nici nu era vorba de asta! – îi explică Dick – Femeia sunase de la gara Waterloo. Era acolo de la ora nouă şi păzea nişte cufere de-ale lui Mike. Acesta trebuia să plece pe continent şi stabilise să se întâlnească cu ea şi să-şi ia bagajele. Aşteptase până la ora douăsprezece, după care îngrijorată, sunase la mai multe persoane care-l cunoşteau, printre care şi Mary. Din fericire eram acolo când a sunat.

— Te-ai dus la el acasă?

Dick îi făcu semn că nu.

— N-a fost necesar. Avea un apartament mobilat pe strada Doughty. Şi-a plătit chiria şi a înapoiat cheia proprietarului chiar în seara asta. Era clar că fusese luat prin surprindere de cine ştie ce, pentru că s-a apucat să împacheteze abia azi dimineaţă.

— Când m-a văzut pe mine! – completă Surefoot scărpinându-se în barbă.

— Asta mă cam intriga, deşi mi se pare normal că voia s-o şteargă. Oricum n-ar fi ajuns mai departe de Southampton. Am înştiinţat deja toate porturile.

— L-ar fi arestat? – îl întrebă Dick uluit.

— Nu-i vorba de asta, dragul meu! – zise Surefoot. Nu-i nevoie să-i arestezi pe toţi cei pe care vrei să-i împiedici să plece din ţară. Se mai pot invoca şi alte motive: fie că paşaportul nu-i în ordine iar timbrul este lipit invers, fie că viza nu-i pusă pe pagina care trebuie – există multe metode de a împiedica scurgerea banilor în străinătate.

— Hennessey ştia ce i se pregăteşte?

Surefoot nu-i răspunse imediat.

— Nu înţeleg! – zise el încet. Bineînţeles că nu ştia! Ar fi trebuit să fie în tren la ora asta!

Se auzi o bătaie în uşă. Intră în birou un bărbat cu o înfăţişare foarte plăcută. Dick îl recunoscu. Era unul din inspectorii şefi.

— Poliţia din Buckingamshire are un caz pe gustul tău, Surefoot! – îi spuse acesta – o crimă tipic americană!

— Cum… ce-aţi spus? Ce fel de crimă?

— De-astea de tip nou. Li se spune „crime motorizate”. Cineva l-a luat pe bietul om cu maşina, l-a împuşcat de la mică distanţă, după care l-a aruncat pe trotuar.

— Unde s-a întâmplat?

— La punctul de control din Colubruck, lângă Slongh. A trecut pe lângă el un camion, l-a văzut la lumina farurilor şi ne-a anunţat. Se pare că fusese omorât cam cu douăzeci de minute înainte să sosească poliţia.

— Cum arăta? – se interesă Surefoot.

— Este un bărbat masiv, în jur de 45 de ani. Are o cravată verde…

— Asta-i cea pe care o purta Mike Hennessey, ieri după-amiază!

CAPITOLUL XVII.

Moartea aşternuse pacea pe chipul lui Mike Hennessey, conferindu-i o înfăţişare maiestuoasă; acum era mai uşor de

recunoscut, decât atunci când se întâlnise cu Smith. Detectivul intră în clădirea unde se afla morga.

Dick îl aştepta la poliţie. Avusese parte de destule orori într-o singură noapte şi nu intenţiona să participe la identificare.

— Este Mike, fără nici o îndoială! – îi spuse Surefoot.

— Crima a fost comisă pe la 10 şi 17 minute, judecând după ora la care a trecut camionul şi după spusele unui motociclist care locuieşte acolo în sat şi care a raportat poliţiei că a văzut o limuzină la marginea drumului, în apropiere de locul unde s-a găsit cadavrul. Luând în considerare cele două declaraţii, rezultă că s-ar fi comis între 10:17- 10:20 şi, cum camionul nu a întâlnit nici o maşină când a trecut pe la punctul de control din Colnbruck, asta plasează ora crimei la 10:17. Probabil că maşina condusă de criminal a întors şi a luat-o în direcţie opusă. S-ar fi putut să treacă prin satul Colnbruck, ca să evite punctul de control, ceea ce este foarte posibil. Şi acum, dragul meu, sper că-ţi dai seama că acesta este tipul care a răvăşit apartamentul domnişoarei. Avea haina murdară de sânge, fără să ştie, până când a intrat în baie şi s-a atins cu mâneca de perete. Şi-a scos paltonul, s-a spălat pe mâini, şi… aşa mai departe…

— Maşina cred că o să fie uşor de găsit. Este precis îmbibată de sânge.

Surefoot îi dădu dreptate:

— Da! N-o să fie nici o problemă! Aseară s-au furat trei care corespund descrierii. Tocmai am trecut pe la poliţie şi am aflat că au găsit o limuzină abandonată în Sussex Gardens.

Cei doi plecară apoi cu o maşină de poliţie către locul respectiv, unde bănuielile lui Surefoot se confirmară. Maşina abandonată era chiar cea folosită de criminal. Este clar că bietul Mike a fost ucis înăuntru.

— O să vedem dacă găsim vreo amprentă pe volan, deşi domnul Wirth poartă întotdeauna mănuşi.

— Asta îl scoate din cauză pe Moran, nu? – spuse Dick.

Surefoot zâmbi.

— De ce? Unde-i Moran? În Germania? Asta credem noi! În realitate, s-ar putea să fie foarte bine la Londra. În Germania ajungi în câteva ore şi te poţi întoarce la fel de repede. Sau poate că Moran nici n-a plecat de fapt!

— Dar… de ce?

Dick Allenby era înmărmurit şi puţin alarmat în acelaşi timp, gândindu-se la siguranţa lui Mary Lane. Spre uimirea lui, Surefoot îl aprobă.

— Da, şi eu cred că n-ar mai trebui să stea în apartamentul ăla. Mai are precis şi alte dovezi care ar putea fi folositoare pentru criminalul nostru.

Îl însoţi pe Smith la sediul poliţiei, unde se adusese maşina. În jurul ei se strânseseră o mulţime de indivizi: fotografi experţi în amprente, mecanici, care verificau vitezometrul, etc. Proprietarul limuzinei care fusese găsit şi adus acolo era un om foarte meticulos: ştia exact câte mile avea la bord înainte de a fi furată, iar informaţiile sale erau de mare ajutor.

Dick Allenby se simţea de parcă şi-ar fi petrecut ultimele nopţi căutând amprente criminale. Acum, tot ce se petrecea în jur i se părea foarte obişnuit: lanternele din mâna poliţiştilor, detectivii curioşi care-şi băgau nasul peste tot…

Sângele se împrăştiase pe scaun, pe podea şi pe schimbătorul de viteze. Unul din detectivi ridică perna de pe scaunul şoferului…

— Ia te uită!

Dick privi peste umărul lui şi văzu o tabacheră de argint care ajunsese în mâna lui Surefoot.

Smith deschise capacul. Era goală. În interior avea o inscripţie destul de uşor de descifrat la lumina becului: „Lui Leo Moran, de la colegii săi de la banca Willesden, mai 1920”.

Surefoot o întoarse pe toate părţile. Era un lucru vechi, dar era frumos lustruită; fie că o folosise prea des, sau

fusese curăţată de curând. Detectivul o înveli grijuliu într-o foiţă de hârtie.

— Poate găsim vreo amprentă, deşi nu prea cred! – zise el – cam ciudat, nu ţi se pare? Ce caută sub pernă?

— O fi pus-o acolo şi a uitat de ea.

Surefoot dădu din cap neîncrezător:

— Imposibil! Doar nu-i maşina lui! Este furată. Îţi repet, mi se pare foarte ciudat…

Tăcu o vreme, după care i se adresă din nou lui Dick:

— Am strecurat minciuna că extrasul de cont se afla la domnişoara Lane. Domnul Hennessey a amintit probabil de asta când era în maşină sau, poate mai-nainte. Ucigaşul l-a lichidat pe Hennessey – care ar fi trebuit să fie în drum spre Southampton să prindă vaporul. Maşina s-a oprit la o staţie de benzină, în Great West Road; Hennessey a coborât şi a dat un telefon acasă, să aranjeze cu camerista să-i trimită bagajele. Criminalul a scăpat cât a putut de repede de Hennessey, s-a întors în oraş şi a pătruns în apartamentul domnişoarei Lane. Precis că a mai fost acolo şi altă dată.

— Ca Moran, de exemplu! – sugeră Dick.

Surefoot ezită.

— Putea foarte bine să fie şi altcineva – spuse el.

— Căuta hârtia; n-avea de unde să ştie că era pătat de sânge, până când a intrat în baie. Acolo, fie că s-a uitat în oglindă, fie că a văzut urma de pe perete. Şi o să-ţi mai spun ceva: a trăit o vreme în America. Ce zici de asemenea deducţie ştiinţifică?

— De unde Dumnezeu ai mai aflat-o şi pe asta?

— Dar n-am aflat nimic! Doar ţi-am spus! Am ghicit, atâta tot! Nu vezi, crima s-a desfăşurat tipic americăneşte. L-a luat cu maşina, l-a omorât înăuntru şi apoi l-a aruncat în stradă. N-a auzit nimeni nici o împuşcătură, şi chiar dacă ar fi auzit au confundat-o cu o motocicletă. Apoi a ocolit punctul de control şi a şters-o.

Îl conduse pe Dick cu maşina până acasă. Era foarte volubil.

— Hennessey era de la început pe lista neagră. Ştia cine este Wirth, ştia că acesta falsifica cecuri şi a profitat de asta, încercând să-l şantajeze.

Apoi, zise de-odată:

— O să-i arăt domnişoarei Lane cheia şi cecul!

Era pentru prima oară când Dick auzea despre cheie. Când Surefoot Smith se întoarse la Scotland Yard găsi pe birou toate lucrurile care aparţinuseră victimei. Era vorba de o agendă, câteva foi de hârtie, în jur de 20 de lire bani gheaţă, un ceas cu lanţ, o legătură de chei… nimic deosebit cu excepţia faptului că nu se găsise nici o sumă importantă de bani asupra lui. Era imposibil ca Hennessey să plece pe Continent cu numai 20 de lire în buzunar. Surefoot bănuia că ucigaşul, nevrând să repete greşeala făcută cu Tickler, îl golise de orice dovadă incriminatoare.

Se uită prin hârtii. Una era o foaie ruptă din Brodshaw, pe care-şi însemnase cu creionul mersul unor trenuri. Din câte se pare voia să ajungă la Viena. A doua prezenta mai mult interes. Era o pagină ruptă dintr-o agendă, pe care-şi notase o mulţime de cifre. Surefoot era înzestrat cu o memorie remarcabilă, aşa că îşi aminti că erau aceleaşi cu cele din extrasul de cont. Hârtia era mototolită. Era evident că se folosise de ea de mai multe ori.

Smith era uimit. De ce notase Hennessey toate astea şi la ce îi foloseau? Era clar că ştia că-i fals. Probabil cifrele erau măsluite chiar de el. Însă, în cazul ăsta n-avea rost să mai păstreze hârtia. Le-ar fi scos din burtă, pe moment sau şi-ar fi ţinut un registru de evidenţă, notându-şi sumele, excrocate şi banii care ar fi trebuit să existe în contul lui Lyne.

A doua zi dimineaţă o sună cu noaptea-n cap pe Mary Lane, care nu dormise oricum prea bine, deşi era păzită de trei poliţai: unul la uşa apartamentului, altul la intrarea din bloc şi al treilea care patrula pe stradă.

— Te rog să vii urgent! – îl rugă ea, fericită că acceptase.

Trebuia să discute neapărat cu el!

Detectivul nu mai aflase nici o veste nouă. Cercetările pe care le începuse cu o seară înainte nu duseseră la nimic. Percheziţia din apartamentul lui Mike Hennessey nu oferi nici un detaliu important. Nu era nici urmă de hârtii sau documente; doar un vechi registru de evidenţă, din care reieşea că de trei ani, Hennessey îşi ducea viaţa de pe o zi pe alta.

Era destul de dezamăgit când intră în apartamentul lui Mary.

— Se pare că ştiinţa este foarte implicată în povestea asta – zise el, scoţând din buzunar un pacheţel mic, înfăşurat în hârtie.

Îl despachetă şi puse cheia pe masă, după care scoase cecul din buzunar. Fata se uita atent la urmele slabe de creion şi încuviinţă din cap.

— Da, este scrisul domnului Lyne. Cred că ţi-am spus că am locuit sub acelaşi acoperiş când eram mică. Era un om foarte greu de suportat.

— În ce fel? – se interesă Surefoot.

Fata ezită:

— În multe feluri – mai ales în viaţa de zi cu zi. De exemplu, avea aceiaşi clienţi de peste patruzeci de ani; nu-i schimba niciodată, deşi se certa tot timpul cu ei pentru bani.

Se uită la cheie, răsucind-o pe toate părţile.

— Ai râde de mine dacă ţi-aş spune că ştiu cine-i ucigaşul domnului Lane?

— Cred că ai fi inconştientă dacă ai încerca să acţionezi pe cont propriu! Cu tipul ăsta nu-i de glumit!

Fata îl aprobă.

— Da, ştiu! Mi-am dat seama! Îmi dai o săptămână să fac nişte cercetări?

— Cred că ar fi mai bine să-mi spui acum ce bănuieşti!

Mary dădu negativ din cap.

— Nu, cred că m-aş face de râs şi n-aş vrea asta.

Smith îşi ţuguie buzele:

— Ascultă, doar n-ai de gând să păstrezi cheia şi cecul…

— Nu, n-am nevoie de ele. Te-aş ruga însă dacă ai putea să-mi trimiţi o copie exactă după ea. Dacă găsesc broasca în care se potriveşte, te sun!

Detectivul o privi surprins:

— Crezi că o să reuşeşti?

Îi făcu semn că da. După un timp, detectivul încuviinţă cu un oftat.

— Asta-i ca-n romanele poliţiste! Prea romantic, nu-mi place! Cu toate astea o să-ţi fac pe plac, domnişoară!

Două zile mai târziu, fata intră în posesia unei chei nou-nouţe şi o porni la treabă, fără să-i treacă prin minte că era supravegheată zi şi noapte de trei indivizi care primiseră instrucţiuni foarte clare din partea lui Surefoot: „Să n-o scăpaţi din ochi! Dacă i se întâmplă ceva, s-a zis cu promovarea voastră!”

A treia zi, după moartea lui Hennessey, acţiunile petroliere Cassarei înregistrară un salt spectaculos, de cinci ani se menţinuseră la paritatea de 1-3 şi 1-7 lire sterline. Aceasta reprezintă cam 40 de lire per acţiune, pentru că înainte de război fuseseră evaluate la 1000 de franci. Terenul era situat în Asia Mică şi producea destul petrol pentru a acoperi necesităţile firmei. Nu era însă suficient pentru a aduce acţiunile la valoarea lor iniţială.

Mary citi cu stupoare titlurile răsunătoare de pe prima pagină a ziarelor: „Senzaţionala ascensiune a acţiunilor Cassari” şi-l sună pe Smith.

— Astea sunt acţiunile pe care i le-ai transferat lui Moran, nu-i aşa? – o întrebă el agitat – La cât erau evaluate înainte? N-am citit încă ziarele. Stocul sărise peste noapte de la 2.5 la 95, iar când Surefoot se interesă la Bursă află cu uimire că atinseseră deja 30 de lire sterline şi erau în continuă creştere.

Se duse la un birou particular din Old Broad Street şi discută fenomenul cu un agent de bursă. Acesta îi explică foarte clar care erau motivele:

— Acum trei luni se descoperiseră în zona mării rezerve de petrol şi începuseră să se sape noi puţuri. Se pare că resursele erau imense. De aceea s-a ţinut totul în mare secret, până când s-au cumpărat toate acţiunile de pe piaţă. Este deci foarte probabil că stocul să atingă 100. Vă sfătuiesc să investiţi, domnule! Merită riscul!

Surefoot Smith nu riscase niciodată în viaţă. Mai paria câteodată la curse şi chiar şi atunci consulta mai-nainte o mie de liste.

— Cine se află în spatele acestei afaceri?

— Vă daţi seama că nu pot să-mi divulg clienţii – îi explică funcţionarul – Cei mai mulţi sunt turci. Îi găsiţi în anuarul Bursei. Constituie un grup de afaceri foarte important; majoritatea sunt milionari. Ah, nu, nu-i nimic suspect! Sunt la fel de serioşi ca Banca Angliei! Nu, n-au nici un birou la Londra. Sunt reprezentaţi de doi agenţi de bursă: Colman şi Joyce.

Surefoot Smith se prezentă la agenţia celor doi domni, asediată din toate părţile de o mare de oameni. Îşi trimise cartea de vizită şi fu primit imediat de domnul Joyce.

— N-aş putea să vă dau prea multe amănunte, domnule Smith, în afară de ce scrie în ziare. Nu prea mai sunt acţiuni pe piaţă la ora asta! I-am spus şi unui prieten de-al meu: N-am ce să fac! Din câte ştiu, deţinătorul principal al stocului este un tip numit Moran – Leo Moran.

CAPITOLUL XVIII.

Leo Moran! Nu era o noutate pentru Surefoot Smith. Ştia că este interesat de stoc, în afară de acţiunile pe care le transferase de la Mary. Bancherul avea un comportament imprevizibil. Asta era de fapt şi părerea colegilor şi prietenilor săi. Câteodată se purta destul de extravagant. Era însă cam prea şmecher ca să poată fi considerat un om cinstit. Putea fi un eventual criminal. Escroc era în orice caz, din câte ştia Surefoot. Trăsătura dominantă a caracterului său era egoismul. Nu fusese căsătorit

niciodată, n-avea nici un fel de obligaţii familiale şi nu-l interesau prea multe lucruri, în afară de teatru.

Să nu uităm că era în primul rând un mare pasionat al speculaţiilor de bursă – exemplul cel mai concludent era Cassari Oils. Înainte să plece din biroul domnului Joyce, detectivul află că Moran era milionar – cel puţin pe hârtie. Se miră însă de-un singur lucru: deşi bancherul cumpărase constant în toţi aceşti ani, nu cheltuise prea mult. Probabil avea alte interese, imposibil de depistat pentru moment.

Domnul Smith se duse acasă, la apartamentul din Haymarket, unde, spre surprinderea sa era aşteptat. O găsi pe coridor pe domnişoara Lane.

— Am ajuns acum două minute! – îi explică fata – Am sunat mai întâi la Scotland Yard şi mi-au spus să vin aici.

Detectivul deschise uşa şi o pofti înăuntru:

— Ei, ai descoperit ceva?

Fata dădu din cap, zâmbi stânjenită.

— Din păcate cred că am descoperit că nu-s în stare de nimic! – zise ea.

Surefoot îi oferi un scaun.

— Deci, ai de gând să renunţi?

Ezită un moment:

— Nu!

O costa foarte mult să-i dea acest răspuns. Toată noaptea se chinuise cu tot felul de gânduri, iar dimineaţa se trezise brusc, chinuită de o mare nelinişte, la gândul greutăţilor care o aşteptau de aici înainte. Era gata să-i scrie o scrisoare plină de scuze şi să-i înapoieze cheia, dar, treptat îşi recăpătă încrederea în sine şi se hotărî să-l vadă.

— Îmi dau seama la ce m-am angajat! recunoscu ea. Nu-i uşor să faci pe detectivul, mai ales când nu cunoşti toate datele problemei.

Surefoot zâmbi încurajator.

— Arta de-a fi detectiv este s-o porneşti de la zero. Oricum, ştii aproape tot, poate chiar mai mult decât mine!

— Te rog să nu fii sarcastic.

— De fapt, ce mai vrei să afli, domnişoară Lane?

Fata se uită într-o agendă pe care o scoase din buzunar.

— De exemplu, aş vrea să-mi dai o listă cu toate cecurile mai importante şi datele la care s-au încasat. Dacă nu mă înşel toate sunt de pe 17 ale lunii.

Surefoot se sprijini în scaun şi se uită uimit la ea:

— Mi-ai adus un argument ştiinţific! – recunoscu el, cu părere de rău.

Fata zâmbi.

— Da, de unde! E oribil, ca într-o poveste de groază, dar aş vrea să ştiu.

Detectivul ridică telefonul şi formă un număr.

— Interesant! Nu m-am gândit niciodată să solicit asemenea informaţii.

Fata se amuza în sinea ei. Simţea că spusese un lucru inteligent şi prin asta crescuse în ochii lui Surefoot.

— Dar, vezi, domnişoară Lane, dacă m-ai fi găsit la poliţie, ar fi fost mult mai uşor să te ajut… Alo!

Reuşi să obţină legătura cu banca, după care mai trecu un timp până ce contabilul şef îi furniză datele necesare.

Cecurile fuseseră emise anul trecut, pe 17 aprilie, 17 februarie, 17 decembrie, 17 mai… Surefoot le notă pe toate. închise telefonul şi-i dădu hârtia lui Mary.

— Este exact cum mi-am închipuit. Toate sunt de pe 17.

— Grozav! – mormăi Surefoot.

— Vrei să-mi explici acum şi mie ce înseamnă toate astea?

— O să-ţi spun peste o săptămână. Mai întâi vreau să întreprind nişte cercetări pe cont propriu. Şi aş mai vrea să-ţi spun ceva, domnule Smith! – zise ea foarte agitată.

— Nu ştiu dacă n-am halucinaţii, dar mi se pare că sunt supravegheată foarte atent. Sunt sigură că ieri mă urmărea un individ. L-am pierdut din ochi pe strada Oxford, dar, în timp ce mă uitam într-o vitrină din Regent Street l-am zărit din nou. E un bărbat cam urât la faţă, c-o mustaţă blondă.

Surefoot Smith zâmbi.

— Este detectivul Mason. Oricum, nici eu nu arăt prea grozav.

— Un detectiv? – se miră fata.

— Bineînţeles, domnişoară dragă! – recunoscu Surefoot Trebuie să am grijă de tine. N-am pus să fii urmărită ca să te suspectez, ci, în primul rând ca să te protejez de ceva.

— Bine că mi-ai spus. Nici nu ştii cât de îngrijorată eram. De fapt pentru asta am şi venit!

— Ei, dar mai era şi povestea cu cecurile, nu? Nu crezi c-ar fi mai înţelept să-mi spui ce bănuieşti?

Fata dădu din cap.

— Fac pe misterioasa, dar, nu sunt atât de curajoasă pe cât par – recunoscu ea.

Asta-l scotea din sărite pe Dick Allenby care nu ştia când putea s-o mai găsească pe acasă. De aceea, îl chemă pe Surefoot, doar, doar i-o da o mână de ajutor.

— O să dea de necaz! – se plânse Dick. Tipul asta e-n stare de orice. Cine ştie… Poate că îşi închipuie că hârtia este tot la ea…

— Te-ai mai întâlnit cu domnişoara în ultima vreme? – îl întrebă Smith deschizând cu dexteritate încă o sticlă cu bere. Stătea pe o bancă, în atelierul lui Dick.

— Da, am văzut-o! Vrea să i-l împrumut pe Binny!

— Să i-l împrumuţi pe Binny?… Cum adică?… se miră detectivul.

— Păi da! Eu sunt acum stăpânul lui Binny. Spunea că vrea să se intereseze de o fostă servitoare a domnului Lyne, care locuieşte la Newcastle, sub un nume fals. Vrea să-l trimită pe Binny după ea, să vadă dacă o recunoaşte. Am trecut ieri pe la Binny şi mi-a spus că o ştie. A plecat la puţin timp după ce s-a angajat el. Era o femeie în vârstă. Se pare că avea un fiu c-o faimă destul de proastă. Mary îşi aduce foarte bine aminte de el. Nu şi Binny. Bătrâna trebuie să aibă acum vreo 90 de ani şi locuieşte în nordul ţării, iar Mary ţine morţiş să-l trimită pe Binny acolo, ca să ne convingă.

Surefoot Smith rămase trăsnit.

— Mie nu mi-a spus nimic despre asta!

— Deci Binny este servitorul tău!… sigur, dar casa-i a ta acum! Apropo, ce-ai de gând să faci cu ea?

— S-o vând! – răspunse Dick hotărât – Am deja o ofertă!

Bătu cineva la uşă. Era poştaşul care adusese o telegramă pentru Dick. Acesta o desfăcu nepăsător, dar, după ce începu s-o citească se albi la faţă şi i-o dădu lui Surefoot, fără să scoată nici un cuvânt. Era transmisă din Sunningdale şi-l informa că: „Referitor: Puşca aer comprimat brevetată, pe care aţi declarat-o furată. Arma care corespunde descrierii transmise a fost găsită la Toyne Copse, sub cadavrul unui bărbat împuşcat, despre care se crede că este G. Dornford, domiciliat în strada Half Moon. Vă rog, prezentaţi-vă urgent la sediul poliţiei din Sunningdale pentru identificare.”

CAPITOLUL XIX.

Plecară amândoi către Berkshire. Dick recunoscu imediat cutia ruginită de oţel, care fusese odată o bijuterie. O lăsă în grija lui Surefoot Smith, să vadă dacă mai descoperă ceva.

Surefoot se întoarse înarmat cu informaţii preţioase, după ce studiase atent locul în care fusese găsit cadavrul. Maşina lui Jerry Dornford se afla la mai puţin de 100 de yarzi de locul crimei. Străbătuse un teren denivelat şi era ascunsă într-o mică pădurice.

— Este proprietatea lui Dornford, aşa că o să se poată reconstitui uşor accidentul – zise Surefoot – S-a găsit un ziar în maşină; era datat din ziua morţii bătrânului Lyne.

— Bietul de el! Cum a fost omorât!… Sau este vorba de o moarte naturală?! – se interesă Dick.

Surefoot încuviinţă din cap.

— Se pare că este un accident. Puşca era încărcată, nu-i aşa? Ai putea să-mi spui dacă mai este şi acum? Eu n-aş crede! Dornford a furat arma. Nu este nici o îndoială. Probabil că s-a speriat, sau n-a putut s-o vândă, aşa că s-a

hotărât să se ducă la ţară şi s-o îngroape. În mod logic, a ales o zonă care-i aparţine. Luase o lopată cu el în maşină. Când l-am descoperit era doar în cămaşă. E clar că a săpat o groapă şi era gata s-o arunce când s-a descărcat. Glontele i-a trecut prin corp; l-am găsit într-un pin, exact pe traiectoria normală. În buzunarul său s-a găsit şi o cerere de restituire a împrumutului, din partea lui Stelby, omul lui Lyne. Am mai găsit şi câteva notiţe care o să-l pună în dificultate pe un anumit domn Jules… asta când o să dăm de el!…

— Cred că aici te-aş putea ajuta eu! – se oferi Dick, care ştia bine ce-i poate pielea acelui tânăr mieros.

Se întoarse în oraş seara, târziu, iar Surefoot părea cam deprimat.

— Am crezut întotdeauna că Dornford avea de-a face cu crimele astea. Îl consideram un posibil suspect. Acum este clar că n-avea cum s-o facă; doar dacă ar fi fost două gloanţe în puşcă sau dacă ştia cum funcţionează mecanismul.

Dick încercă s-o caute pe Mary, să-i povestească ultimele evenimente. Nu-l agrease niciodată pe Gerald Dornford, dar i se părea că fata nu-i împărtăşea părerea – se înşela însă. Instinctele unei femei erau mai ascuţite decât ale unui bărbat, aşa că îl plasase pe Jerry în categoria oamenilor care trebuie evitaţi.

Nu reveni în apartamentul ei până noaptea, târziu, iar când răspunse în sfârşit la telefon avea o voce deosebit de veselă.

— Am avut o zi minunată, Dick, iar mâine, prietenul nostru o să rămână foarte surprins să…, adică nu mâine, ci poimâine.

Încercă să-i spună cât mai pe departe de moartea lui Jerry, însă constată cu uimire că aflase deja şi nu era deloc mişcată.

— Am citit în ziarele de seară! Săracul!

Dick Allenby petrecu o noapte foarte agitată.

Era foarte îngrijorat de riscurile pe care şi le asumase fata. Când o sună de dimineaţă, plecase deja, iar după ce vorbi cu Surefoot se îngrijoră de-a binelea.

— Am pus pe urmele ei pe cel mai bun detectiv; n-ai de ce să-ţi faci probleme – îi zise el.

Iar apoi, deodată:

— Nu ţi-a spus ce are de gând? Singurul lucru pe care l-am aflat de la oamenii mei este că frecventează suburbiile londoneze şi face o mulţime de cumpărături.

— Cumpărături? – întrebă Dick neîncrezător. Ce fel de cumpărături?

— Mai ales murături! – răspunse Surefoot Smith. Deşi, a mai cumpărat şi nişte şuncă, iar ieri şi-a pierdut o oră întreagă în oraş, după ceai. Sunt convins ca se ghidează după o logică ştiinţifică.

Chiar şi detectivul era puţin şocat. În orice caz, nu-i prea plăceau misterele.

În ziua aceea Mary ieşise din sfera obişnuită a investigaţiilor sale zilnice. Plecă devreme la Maidstone şi îşi petrecu cea mai mare parte a dimineţii discutând cu un pantofar bătrân şi plicticos, care nu prea îşi ţinea bine registrele de evidenţă. Reveni în oraş pe la cinci, obosită, dar, după o baie fierbinte şi două ore de odihnă se simţi din nou în puteri. Era complet refăcută când îşi încheie paltonul şi se pregăti să iasă din casă.

Era ora zece; cerul era întunecat şi burniţa. Făcu semn unui taxi şi o luă spre King's Cross. Îl găsi pe Binny aşteptând răbdător pe peron. Deşi era o noapte caldă, era îmbrăcat în palton, cu fular la gât. Era imaginea tristeţii şi singurătăţii. Detectivul care o urmărea era foarte amuzat, pentru că aflase câte ceva despre motivul călătoriei „fostului” servitor al domnului Lyne.

Binny însă, nu se amuza deloc; era chiar foarte sceptic.

— Nu cred că o mai ţin minte, domnişoară! Oamenii se schimbă! În special cei bătrâni. N-a stat decât trei săptămâni după ce am venit eu.

— Dar ai recunoaşte-o? – insistă fata.

Bărbatul ezită:

— Cred că da! Deşi, ca să vă spun drept, nu-mi prea plac aceste călătorii nocturne. Mai demult am fost martor la un accident de cale ferată şi n-am reuşit să-mi revin complet nici până acum. Şi, de la moartea domnului Lyne, cu toţi reporterii ăştia care-mi vin pe cap, am ajuns să nu mai ştiu ce fac.

Mary îi tăie imediat vorba, repetându-i ce avea de făcut:

— Te duci acolo şi ceri să vorbeşti cu doamna Morris – aşa o cheamă acum – probabil din cauza fiului ei.

— De copii care ispăşesc păcatele părinţilor am auzit! Nu şi invers! – se plânse Binny…

— Dacă este vorba de doamna Laxby, îmi telegrafiezi imediat. Dar trebuie să fii absolut sigur. Sper că ai fotografia, da?

Servitorul încuviinţă din cap nefericit.

— O am! Dar oare asta nu-i treaba poliţiei, domnişoară?!

— Ascultă Binny – îl repezi ea tăios – o să faci exact ce ţi-am spus! Ţi-am luat o cuşetă, aşa că o să ai o călătorie confortabilă.

— Trebuie să mă scol la patru dimineaţa! – se plânse el – după care, gândindu-se că n-avea rost să înfrunte o persoană atât de autoritară, adaugă pe un ton mai optimist:

— E-n ordine, domnişoară! Lăsaţi pe mine! O să vă telegrafiez!

Plecă de pe peron la câteva minute după ce trenul se pierdu în zare şi luă alt taxi. Detectivul care o supraveghea era convins că se duce acasă; de aceea îi spuse indiferent şoferului să urmărească taxiul din faţă. Dar şoferii nu erau neapărat şi buni detectivi, aşa că poliţistul nostru îşi dădu seama că se afla pe o pistă falsă abia în dreptul hotelului Bloomsbury, când din maşina din faţă coborî un om în vârstă. Îngrijorat şi speriat în acelaşi timp, se întoarse pe strada unde locuia Mary.

Nu se întorsese încă acasă iar detectivul se dădea de ceasul morţii, pregătindu-se să-i raporteze isprava şefului său, când pe la 11:15 o zări mergând grăbită, în direcţie opusă faţă de taxi. Sări din maşină şi începu s-o urmărească pe jos, prin ploaie.

CAPITOLUL XX.

Fără să ştie că este urmărită, Mary Lane ajunse unde intenţiona. Se afla într-o curte mică, pavată, care mirosea cam urât din cauza unui cazan plin cu gunoi. Mergea cu grijă, luminând drumul cu o lanternă pe care o scoase din poşetă. În capătul curţii era o uşă străjuită de o parte şi de alta de o fereastră.

Se opri în prag, ascultând. Inima îi bătea cu putere şi de-abia mai putea respira. Dorea mai mult decât oricând să-şi continue explorările, deşi îşi dădea seama că este cam absurd din partea ei să se aventureze în astfel de locuri. Asta era treaba poliţiei.

Liniştea nopţii, senzaţia de izolare completă, tristeţea şi monotonia ploii contribuiau din plin la starea ei de nervozitate. Scoase din geantă cheia pe care i-o dăduse Surefoot şi încercă s-o lase în broască. La început părea că se înşelase şi Mary se bucură nespus. Apoi, schimbându-şi poziţia se învârti deblocând uşa cu un „clic”!

Fata tremura din toate încheieturile. Aici ar fi trebuit să pună capăt experienţei ei nocturne, dar curiozitatea o mâna de la spate. Apăsă pe clanţă şi uşa se deschise fără zgomot. Se uită temătoare, încercând să distingă în întuneric. Să intre? Raţiunea îi şoptea NU! Dar ce era oare raţiunea?… Nu cumva laşitate feminină sau teamă copilărească de fantasmele întunericului?!

Aşa că deschise uşa mai larg şi intră înăuntru. Se uită cu lanterna în jur dar nu observă nimic.

Însă, deodată, din beznă auzi un sunet care-i îngheţă sângele în vine. Era plânsul înăbuşit al unei femei.

I se făcu pielea de găină şi crezu că o să leşine de frică. Venea de undeva de jos şi totuşi din imediata ei apropiere,

de parcă ar fi fost vorba de două zgomote distincte.

Lanterna îi tremura în mână, aşa că nici vorbă să vadă ceva. Se sprijini cu mâna de perete şi se apropie de ceea ce părea o uşă de dulap. Sunetul venea de acolo, de jos. Era de fapt intrarea într-o pivniţă. O cuprinse o frică de nedescris. Presimţea că se află într-un mare pericol. Se întoarse, constatând cu groază că uşa camerei se închidea încet în urma ei. Se repezi acolo, încercând s-o oprească cu mâna, dar cineva o împingea cu toată puterea, cineva care se afla în spatele uşii şi care fusese probabil acolo tot timpul.

Era gata să ţipe, dar persoana îi astupă gura, o apucă violent de umăr şi izbi uşa c-o pocnitură.

— Vai, domnişoară Lane, cum aţi putut face aşa ceva?

Vocea afectată, de tenor, era de neconfundat. O mai auzise şi la hotelul Kellner. Nu putea fi decât Washington Wirth. Fata se zbătu din toate puterile dar agresorul era de neclintit.

— Ţi-aş sugera, draga mea, să te potoleşti şi să mă scuteşti astfel de necesitatea de a-ţi tăia încântătorul dumitale gât! – îi spuse acesta pe un ton pretenţios în care se putea citi o oribilă ameninţare.

Acum era convinsă: o s-o omoare fără să clipească. Probabil că nu imediat. Singura ei şansă era să-şi pună mintea la contribuţie.

Leşină cu un oftat în braţele lui. Tipul, care nu se aşteptase la aşa ceva, se dezechilibră şi căzu cu fată cu tot, după care o aşeză neîndemânatic pe podea.

Mary îl auzi bombănind furios în timp ce umbla la nişte chei. Deschidea probabil uşa de la pivniţă.

Se ridică fără să facă nici cel mai mic zgomot, apăsă pe clanţa de la uşă, o trânti de perete şi o lua la fugă cât o ţineau picioarele. Era prea târziu s-o mai poată opri. Ajunsese deja pe strada pustie, înainte ca bărbatul să-şi fi revenit din uimire. După un timp ajunse la drumul principal unde văzu doi poliţişti. Îi venea să se repeadă la ei şi să le

povestească ce se întâmplase dar se abţinu. Ar fi crezut-o nebună, şi apoi…

— Bună, domnişoară Lane, m-aţi speriat îngrozitor!

Era detectivul care o urmărise toată seara şi care nu-şi putea ascunde mulţumirea că o găsise în sfârşit.

— Unde Dumnezeu aţi dispărut? Sunt Stenford, de la Scotland Yard. Domnul Smith mi-a spus că ştiţi de mine.

Fata era cât pe-aci să-i sară de gât de bucurie, îi povesti pe nerăsuflate cele întâmplate, constatând cu uimire că nu se mai putea controla. Detectivul o asculta atent, dar cam neîncrezător.

— Aveţi cheia?

Mary îi făcu semn că nu: o lăsase în uşă.

— Acum permiteţi-mi să vă conduc acasă, domnişoară Lane, după care îi voi raporta domnului Smith.

Era un detectiv foarte tânăr şi plin de zel. După ce o lăsase acasă pe fată se grăbi să întreprindă câteva cercetări pe cont propriu, înainte de-ai comunica ceva lui Smith.

Mary îşi făcu o cană de ceai, să se mai liniştească. Apartamentul îi părea îngrozitor de singuratic. Toate zgomotele caracteristice unei clădiri vechi o înconjurau din toate părţile. Îşi dădea seama că nu putea să-nchidă nici un ochi în casa aceea. Tocmai când se pregătea să pună mâna pe telefon, aparatul sună pe neaşteptate, făcând-o să tresară.

Era Surefoot Smith, care i se adresă pe un ton foarte nelinişţit şi preocupat:

— Tu eşti, domnişoara Lane? Ascultă-mă cu atenţie! Du-te la uşa de la intrare şi blocheaz-o! Să nu deschizi până nu vin eu! Ajung în 10 minute!

— Dar…

— Repede, fă exact ce ţi-am spus!

Fata intră în panică. Surefoot n-ar fi fost aşa de îngrijorat dacă n-ar fi fost vorba de ceva grav. Ieşi pe coridor, totul era cufundat în întuneric deşi ştia că lăsase o lumină aprinsă.

Îndemnată de un impuls lăuntric, intră înapoi în cameră şi blocă uşa cu zăvorul. Tocmai în acel moment auzi o izbitură puternică. în afară de o foarfecă, în casă nu mai exista nici un obiect mai… periculos.

Buf! Uşa se zgudui din încheieturi. Stinse repede lumina, dându-şi seama că trebuia să-şi pună în valoare talentele ei de actriţă dacă voia să scape cu viaţă.

— Să ştii că am în mână un revolver şi trag dacă nu pleci imediat! ameninţă fata deschizând cu zgomot ferestrele şi ţipând cât o ţinea gura!

— Domnule Smith! Dumneata eşti? Urcă pe scara de incendiu! – strigă ea ca să distragă atenţia criminalului.

Din nou se auzi o bufnitură în uşă. Lui Mary, îi veni o inspiraţie nemaipomenită! Ridică telefonul

— Daţi-mi departamentul de poliţie! este foarte urgent! Anunţaţi că un domn pe nume Leo Moran încearcă să pătrundă la mine în casă. Vă rog să ţineţi minte numele în caz că se întâmplă ceva!

Închise telefonul şi se furişă lângă uşă. Zgomotul încetă brusc. Auzi, paşi grăbiţi care se retrăgeau pe coridor.

Mary se prăbuşi pe podea, aproape leşinată. De data asta nu mai juca teatru. O bătaie în uşă şi vocea îngrijorată a lui Dick Allenby o făcură să-şi mai revină. Deblocă uşa şi-i lăsă să intre pe cei doi, care nu puteau fi decât Surefoot şi Dick.

Începu să-şi depene povestea, dar leşină din nou

— Mai bine am aduce un doctor! – zise Surefoot… Phu… nici nu mă aşteptam s-o găsesc în viaţă!

Dick, preocupat s-o aducă în simţiri pe domnişoara Lane, omise să-l mai întrebe pe Surefoot cum de aflase de pericolul în care se găsea fata. Ajutorul domnului Smith îl găsise la Club, şi plecară împreună la Scotland Yard.

— M-a sunat unul din detectivii care o urmăreau şi mi-a raportat exact ce ne-a povestit acum şi domnişoara. I-am ordonat să vină aici şi să stea până vin eu. După o jumătate de oră, tâmpitul m-a căutat din nou şi mi-a spus că a cercetat împrejurimile şi că nu-i nici o primejdie. Îţi dai

seama ce prost?! Şi, imaginează-ţi că în timp ce discutam cu el, s-a întrerupt convorbirea din cauza unui mesaj urgent de la Birmingham. Atunci am sunat-o pe domnişoara Lane – ar fi trebuit să alertez cel mai apropiat departament de poliţie, dar eram sigur că o să ajung înaintea lor. Până la urmă, fraierul ăla de detectiv te-a căutat la Club, nu?

Mary deschise ochii şi după câteva minute se ridică în capul oaselor, palidă la faţă şi le explică exact cum s-au desfăşurat lucrurile. În timpul nopţii, ofiţerii Scotland Yard-ului au căutat toată Londra şi suburbiile în căutarea criminalului. Se precizase că s-ar putea să fie însoţit de o femeie şi se transmise o eventuală descriere a celor doi. La indicaţiile lui Surefoot, Mary se mută la un hotel. Era un local liniştit, în apropiere de Haymarket. Detectivul consideră că acum nu mai era în pericol, din moment ce descoperise identitatea lui Washington Wirth.

— Sper să fie aşa! – zise ea întristată.

Oricum, m-am făcut de râs ca detectiv! Surefoot pufni pe nas:

— Vai, domnişoară, nu prea mă pricep la complimente, dar trebuie să vă felicit! Aţi găsit omul pe care-l căutam, l-aţi identificat şi în plus, aţi mai descoperit că există o legătură între cecurile falsificate.

În noaptea aceasta, în care fata trecuse prin atâtea peripeţii, Surefoot transmise telegrafic prietenului său din New York semnalmentele gangsterului englez aflat la Londra. Aranjă de asemenea ca departamentul poliţiei din New York să trimită la Scotland Yard fotografia individului. Ar fi fost suficientă şi o descriere, dar detectivul nu voia să rişte nimic. În ziua în care a primit fotografia avu o discuţie cu directorul băncii la care lucrase Moran. Nu mai află însă nimic în plus. Tocmai se pregătea de plecare, când directorul general remarcă un lucru deosebit de esenţial pentru domnul Smith:

— Ah, apropo! Cred că ştiaţi! Moran şi-a întrerupt serviciul la noi la bancă pe perioada celor trei sau patru ani

petrecuţi în America. Avem motive întemeiate să presupunem că se angajase în multe speculaţii la bursă – oricum, la întoarcere nu ne-a oferit nici un fel de amănunte.

— Asta-i foarte ciudat! – zise Surefoot fără să precizeze la ce se referea exact.

— Era de asemenea foarte preocupat de soarta acţiunilor Cassari Oils, care au cunoscut în ultimele zile un salt atât de spectaculos – adăugă directorul – Am descoperit asta doar acum câteva zile.

— Eu ştiam de mult! – îi replică Surefoot tăios – Aş putea chiar să vă informez că până la ora asta a câştigat un milion.

Omul ridică din sprâncene nedumerit:

— Atunci ce rost mai avea să joace necinstit?

— Păi nici n-a fost necinstit! – zise detectivul pe un ton misterios.

Dick Allenby devenise un om foarte ocupat. Ca moştenitor principal al unchiului său avea foarte multe lucruri de făcut Răposatul domn Lyne deţinea anumite afaceri în Franţa care trebuiau lichidate; aşa că Dick se îndreptă spre Continent. Cu o zi înainte se produsese o deraiere între Ashfort şi Dover şi de aceea toate trenurile de pasageri circulau pe o singură linie. Nu era nici o problemă, doar că trenul care mergea spre Continent trebuia să aştepte pe cel din sens opus într-o mică gară în apropiere de nodul de cale ferată din Sandling. Cele două trenuri trăseseră unul lângă altul. Curios ca toţi pasagerii, Dick întoarse capul şi aruncă o privire spre călătorii care se întorceau de pe Continent. Trenul în care se aflau aceştia începu să se deplaseze încet, trăgând în pas de melc vagon după vagon. În ultimul se afla un bărbat care citea ziarul. În timp ce trenurile treceau unul pe lângă altul puse ziarul jos şi întoarse capul. Era Leo Moran!

CAPITOLUL XXI

— Dumnezeule, Leo Moran! Ce era de făcut? Trenul prinse deja viteză, iar următoarea staţie era Dover. Ar fi putut să

sune de acolo la Londra, deşi n-avea timp suficient până la plecarea vaporului. Din fericire, când ajunsese în port, şi se pregătea să înmâneze actele, recunoscu pe unul din poliţiştii de la Scotland Yard care se uita atent la fiecare paşaport. Se repezi la el şi-i spuse despre ce era vorba.

— Imposibil să fi trecut prin port! – îi zise acesta dând neîncrezător din cap, trenul care l-aţi văzut avea legătura cu Boulogne-Folkestone. O să dau imediat un telefon domnului Smith. Nu-mi dau seama cum a putut să le scape.

Smith nu era la birou când primi telefonul, dar i se comunică imediat. La sosirea trenului, gara era înţesată de poliţişti, dar, nici urmă de Moran. Surefoot află după aceea că de fapt, coborâse în gara Bromley şi cu o valiză extensibilă în mână se îndreptase către o staţie de taxiuri. Acestea fuseseră relatate de celălalt pasager din compartiment. Acţionase evident dintr-un impuls de moment, pentru că şoferul de taxi declarase că îl condusese doar câteva zeci de mile, până la cea mai apropiată gară, unde se suise într-un tren electric cu direcţia Londra.

Acasă la Moran nu răspundea nimeni la telefon, iar portarul nu-l văzuse de mult.

Surefoot sună la Paris şi discută cu Dick.

— Cheile de la apartamentul lui sunt la tine, nu-i aşa?

— Vai de mine, le-am uitat acasă! Sunt la mine în atelier. Vorbeşte cu îngrijitoarea. O să le găseşti…

Smith era mai puţin nerăbdător să găsească cheile. Îl interesa să vadă dacă Leo Moran se întorsese sau nu. Va trece desigur, să le ia dar, între timp, pusese sub observaţie apartamentul lui Dick Allenby. Moran nu apăru însă. Fie că ştia că este căutat şi avea motive să se ferească, fie că avea altă locuinţă în Londra. Surefoot Smith iniţie fără succes o acţiune de verificare a tuturor registrelor de la hotelurile londoneze.

Mary Lane nu ştia despre descoperirea lui Dick Allenby, iar Surefoot Smith care se întâlni cu ea spre seară nu-i pomeni nimic despre asta. O vizită cam o dată sau de două ori pe zi,

deşi o considera în afară de orice primejdie, acum, când ucigaşul lui Hervey Lyne fusese totuşi identificat. Nu voia însă să-şi asume nici un risc, pentru că de la oameni ca „domnul Washington Wirth” te puteai aştepta la orice.

Hotelul la care locuia Mary era o clădire de modă veche, situată în inima West End-ului. Mobila era în stil victorian iar camerele aveau un aspect cam primitiv. Instalaţiile de gaz metan din dormitoare erau singura concesie pe care proprietarul o făcuse progresului – fusese ultimul hotel din Londra care adoptase iluminatul electric.

Servitorii erau bătrâni şi înceţi. Proprietarul considera chiar şi acum telefonul drept un instrument supărător. De aceea îşi instalase doar unul singur şi-l folosea numai pentru rezolvarea problemelor stricte, de afaceri.

Avea şi avantaje… după cum constată Mary. Era linişte, iar noaptea te puteai odihni fără probleme. Găseai foarte rar indivizi mai ciudaţi. Majoritatea locatarilor erau clienţi vechi ai hotelului, care-l frecventau de ani şi ani de zile. Camera ei era plăcută şi luminoasă şi dădea spre stradă. Pe fată o încânta cel mai mult că avea un balcon – era îngust, şi se întindea de-a lungul clădirii. Avantajul era doar teoretic, pentru că nu prea aveai la ce te uita.

Domnul Smith o vizită şi-n seara următoare, dar avu parte de un mare ghinion. Dacă ar fi sosit doar cu câteva minute mai devreme, ar fi avut ocazia să observe un bărbat solid care urca scările, însoţit de portarul hotelului, pentru a se instala în camera învecinată cu cea a lui Mary Lane. Era vorba de Leo Moran. Desigur, nu se semnase aşa în registru. Era pur şi simplu domnul John Moore din Birmingham.

Îşi comandă o cină uşoară. După ce mâncarea îi fu servită în cameră, încuie uşa, deschise un dosar, scoase câteva acte şi o trusă de scris, şi se apucă imediat de treabă.

În hotelul ăsta toate lucrurile erau solide şi masive: pereţii erau şi ei destul de groşi. De aceea bărbatul nu-l auzi pe

Surefoot Smith care, în camera alăturată dezbătea cu voce tare diverse teorii referitoare la un anume fugar.

Vizita detectivului nu se prelungise prea mult, iar fata se apucă să citească o carte după cum îi era obiceiul. Era mult mai calmă acum; reuşi să se refacă după şocul din noaptea trecută. Îl rugase chiar pe Surefoot să-i permită să se întoarcă la ea acasă.

— Nu, trebuie să mai stai o săptămână! – îi explicase detectivul. Am convingerea că între timp am să rezolv problema asta.

— Dar acum, după ce l-am recunoscut, iar poliţia este în posesia numelui şi descrierii lui, nu mai are nici un motiv să-mi vrea răul – protestă fata. Sunt convinsă că nu a fost vorba de răzbunare ci a făcut-o ca să se apere…

— Nu poţi şti niciodată care-i adevărul! – o întrerupe Smith. – trebuie să recunoşti că tipul este puţin scrântit.

— Este cel despre care vorbea detectivul american? – îl întrebă ea curioasă.

Surefoot încuviinţă din cap.

— Da, a stat la Chicago şi New York, câţiva ani şi s-a băgat în multe afaceri necurate! E foarte curios însă că şi atunci era legat de teatru. Dădea petreceri pentru oamenii din lumea artelor şi chiar apărea şi el câteodată pe scenă, deşi fără prea mult succes. A finanţat şi câteva firme de drumuri şi poduri – e unul şi acelaşi om, ce mai…

Mary îşi dădea seama că era ţintuită de o mulţime de restricţii; de exemplu, nu-i plăcea să se culce devreme aşa cum o sfătuise medicul.

Stătea în pat cu ochii pironiţi în tavan. Auzi ceasul bătând de zece şi apoi de unsprezece, dar nu reuşi în nici un chip să adoarmă. Puţin înainte de ora douăsprezece aţipise, pentru că nu-şi amintea să fi auzit ceasul. Probabil că zăcuse aşa, între somn şi veghe, timp de aproape o oră, după care se deşteptă brusc. Tremura şi-şi trase pătura peste umeri. Fereastra de la balcon pe care n-o închisese cum trebuie, era acum larg deschisă. În cameră se simţea

un curent de aer rece, din cauza uşii care era pe jumătate crăpată; deşi fata îşi amintea cu precizie că o închisese înainte de culcare…

Între timp, în prag se profila silueta unui bărbat. Avea acelaşi aspect îndesat, era de aceeaşi statură cu… înnebunită de spaimă, ţipă din toate puterile.

Omul dădu un pas înapoi şi dispăru. Fata se repezi la uşă, o închise şi răsuci cheia în broască. Aprinse lumina şi apăsă disperată pe butonul de la sonerie. Blocă cu zăvorul ferestrele de la balcon şi se aşează pe scaun tremurând din tot corpul. În cele din urmă sosi şi portarul. Singurul personaj valid din toţi servitorii hotelului. Îi deschise uşa împleticindu-se şi-i povesti ce se întâmplase. Omului nu-i venea să creadă.

— Cum, un bărbat? N-a trecut nimeni pe lângă mine, şi sunt în hol de la ora zece.

— Nu putea veni şi prin altă parte?

Se gândi o clipă, după care zise:

— Ah, ba da; pe scările de serviciu. O să verific imediat. V-a dispărut ceva?

— Nu ştiu, îi răspunse Mary agitată. Vrei să-l chemi, te rog, pe inspectorul şef Smith, de la Scotland Yard? Spune-i că vreau să-l văd de urgenţă. Este o problemă deosebit de importantă.

Se întoarse în cameră, încuie uşa şi nu mai făcu nici o mişcare până la sosirea lui Surefoot.

N-apucă însă să-i povestească ceva, deoarece detectivul îl strigă impacientat pe portar.

— Se simte miros de gaze!

— Da, am observat şi eu, domnule!

Ieşi pe coridor şi începu să adulmece pe la uşi.

— Vine din camera de alături, domnule!

CAPITOLUL XXII.

Surefoot îngenunche şi-şi lipi nasul de podea, într-adevăr, mirosul era din ce în ce mai puternic. Apăsă pe clanţă, dar uşa era închisă pe dinăuntru. Bătu cu putere fără nici un

rezultat, însă. Atunci, se dădu câţiva paşi înapoi: îşi luă avânt, se năpusti înainte şi căzu cu uşă cu tot. Camera era atât de plină cu gaz, încât detectivul fu cât pe ce să se sufoce. Ieşi bălăbănindu-se pe picioare, se duse în camera fetei şi înmuie un prosop în apă. Apoi, astupându-şi cu el nasul şi gura, alergă înapoi cât putu de repede. De data asta îşi îndreptă atenţia şi asupra bărbatului care zăcea în pat. Îşi trecu un braţ în jurul umerilor acestuia şi-l trase pe coridor. Omul mai suspina încă. Îşi aruncă o privire asupra feţei sale congestionate şi observă cu uimire că nu era altul decât Leo Moran.

Între timp, tot hotelul era în picioare. Un doctor care locuia la acelaşi etaj ieşi în halat şi-n papuci şi-i dădu primul ajutor. Surefoot se înapoie în cameră. Aprinse lumina şi deschise larg ferestrele. Constată că această nouă tragedie fusese minuţios pregătită. Ferestrele fuseseră astupate cu bandă adezivă. La fel şi gaura cheii, spaţiile dintre uşă şi toc… Lângă pat se afla un pahar plin pe jumătate cu whisky. Era clar că Moran scria ceva. Surefoot luă o scrisoare începută. Observă că era adresată directorului general al băncii pentru care lucrase.

„Stimate Domn, M-am întors la Londra şi din motive pe care vi le pot explica, locuiesc la acest hotel sub un nume fals… Explicaţia pe care o voi oferi consider că vă va satisface…”

Aici scrisoarea se terminase cu o mâzgăliturǎ, ca şi când Moran ar fi fost surprins de ceva. Pe masă, se mai afla şi o hârtie bătută la maşină, dar detectivul n-o observă imediat.

Se uită iar în jur. Uşa dulapului era larg deschisă iar înăuntru descoperi două urme clare de noroi lăsate de o pereche de galoşi. Surefoot îşi aminti de şoşonii găsiţi în maşină, lângă cadavrul lui Mike Hennessey. Deci cineva se ascunsese acolo. Afară ploua iar urmele mai erau încă umede.

Ieşi din cameră şi văzu că Moran fusese mutat într-un alt dormitor, unde doctorul şi portarul încercau să-i facă

respiraţie artificială. Întors la apartamentul bancherului, aruncă o privire asupra foii bătute la maşină, lăsată pe deasupra celorlalte documente. N-apucă să citească până la jumătate când… se albi brusc şi simţi nevoia să se aşeze pe un scaun. Ţinea în mână confesiunea unui criminal.

„Eu Leopold Moran, sunt gata să-mi iau adio de la viaţă şi înainte de asta vreau să mărturisesc că am ucis trei oameni. Primul a fost Tickler. Descoperise nu ştiu cum excrocheriile mele de la bancă. Mă şantaja de luni de zile. Ştia că dădeam petreceri sub numele de Washington Wirth şi m-a urmărit până la ascunzătoarea mea situată deasupra unui garaj, unde obişnuiam să mă schimb. A intrat în cameră şi mi-a cerut o mie de lire sterline. I-am dat o sută sub formă de obligaţiuni bancare şi apoi l-am convins să-l duc până în West End, cu un taxi staţionat lângă grajduri. Când a intrat în maşină l-am împuşcat, am închis uşa şi am mers până în strada Regent unde am lăsat taxiul la marginea unui trotuar.

A doua zi am avut o întrevedere cu Hervey Lyne. Era din ce în ce mai suspicios. Delapidasem mari sume de bani din contul său, iar bătrânul începuse să bănuiască ceva. Când l-am văzut în ziua aceea, mi-am dat seama că jocul se încheiase. Am încercat să-l mituiesc pe Binny – servitorul lui – să mă ajute să-l prostim pe bătrân, dar tipul ori era prea cinstit, ori prea prost; aşa că nu acceptă propunerea mea. Binny este unul din cei mai corecţi oameni pe care i-am întâlnit vreodată în viaţă. Părerea mea este că-i un fraier, dar tot nu mai contează acum.

Ştiam că Hervey Lyne obişnuia să-şi petreacă după-amiezile în parcul Regent, aşa că mi-am ales un loc de unde să-l pot urmări. În după-amiaza crimei, dându-mi seama că voi fi demascat, l-am împuşcat de la fereastra apartamentului meu, cu o armă la care montasem un amortizor. Am avut noroc, mai ales că în acel moment trecea pe stradă o maşină care făcea foarte mult zgomot.

După aceea, am trimis în Germania un om care se dădea drept Leo Moran, iar eu am rămas în Anglia.

Mă temeam de Hennessey care începuse şi el să mă şantajeze. L-am luat cu maşina la ţară şi l-am ucis la Colnbrook. Înainte să moară, mi-a spus că extrasul de cont era la domnişoara Lane. În noaptea aceea, am pătruns în casa ei, am răscolit peste tot, dar fără nici un rezultat.

Tot ce-am declarat până acum este perfect adevărat. M-am săturat de viaţă, aşa că mă despart de ea fără nici un regret."

Era semnată „Leo Moran".

Surefoot o citi din nou, cu atenţie, după care se apucă să caute galoşii prin cameră. Nu era nici urmă de ei.

O găsi pe Mary Lane în camera sa, îmbrăcată din cap până-n picioare.

— N-ai văzut faţa bărbatului care a încercat să intre în cameră?

Mary îi explică despre cine credea că este vorba.

Din câte îşi putea da seama, trecuse un sfert de oră între apariţia bărbatului şi sosirea lui Surefoot; timp suficient pentru Moran să se baricadeze în cameră. Detectivul era aproape lămurit, când… văzu ceva pe jos care strălucea.

Se aplecă şi constată că era o cheie. Căzuse foarte aproape de fereastra deschisă. Se întoarse în camera lui Moran, dădu la o parte banda adezivă care acoperea gaura cheii şi o încercă în broască. Se potrivea perfect. Acum domnul Smith nu mai avea nici îi îndoială.

Moran nu-şi revenise încă, deşi doctorul spunea că se afla în afară de orice pericol.

Surefoot chemase doi doctori, îl lăsă pe bancher în seama acestora şi plecă la Scotland Yard.

La ora unu noaptea, trei inspectori şefi de poliţie fuseseră treziţi din somn şi chemaţi de urgenţă.

Surefoot le prezentă declaraţia presupusului ucigaş.

— E clar ca lumina zilei, spuse şeful său. De îndată ce-şi revine fă-i dosarul şi trimite-l în judecată.

Surefoot nu zise deocamdată nimic. Se uită din nou la foaia de hârtie.

— N-a fost dactilografiată în cameră, după cât se pare. Oricum nu s-a găsit nici o maşină de scris acolo. Uşa era încuiată pe dinăuntru iar cheia zăcea pe jos în camera domnişoarei Lane. Fereastra de la dormitorul bancherului era astupată cu bandă adezivă pe dinafară şi nu pe dinăuntru. Cineva a comis o mică greşeală…

Băgă mâna în buzunar şi scoase o sticluţă cu un lichid gălbui.

— Ăsta-i whisky-ul găsit în paharul de pe masa de scris – vreau să fie dat la analiză.

— Cum era îmbrăcat Moran când l-ai găsit? – se interesă unul dintre inspectori.

— De sus până jos, inclusiv cizmele – precizează Surefootşi ce-i mai curios este că zăcea în pat cu picioarele pe pernă. N-aş alege asemenea poziţie dacă aş vrea să mă sinucid. Totul este foarte minuţios pus la punct şi ştiinţific… dar pe mine nu mă impresionează.

Inspectorul şef pufni pe nas.

— Păi da, pe tine Surefoot nu te impresionează niciodată nimic, în afară de o bere bună. Tu, ce bănuieşti, de fapt?

Se gândi un moment, după care spuse:

— Moran a lipsit toată seara – portarul l-a văzut venind cu o oră înainte să fie descoperit. Comandase o sticlă de whisky şi sifon care-i fuseseră aduse în cameră. Am răsfoit hârtiile de pe masă şi sunt sigur de cel puţin un lucru: nici prin cap nu-i trecea să se sinucidă. Se întorsese să mai cumpere acţiuni Cassari Oils şi intenţiona să deschidă un birou la Londra pentru firma sa. Mi-am dat seama de intenţiile sale, dintr-o scrisoare adresată unui turc din Constantinopol. Mi-am permis s-o deschid. Mâine avea de gând să se întâlnească cu directorul băncii la care lucrase.

— Toate astea nu prea seamănă a sinucidere.

— Deci?… întrebară într-un glas cei trei inspectori, după ce Surefoot se opri.

— Nu voia să se sinucidă, asta este – continuă el. Cineva a pătruns în camera lui, în timp ce era plecat – a fost foarte uşor pentru că erau două apartamente goale care dădeau în balcon. Ajuns în dormitor, individul a înlocuit whisky-ul cu un somnifer şi s-a ascuns în dulap. A aşteptat până când drogul şi-a făcut efectul, după care a astupat toate orificiile de aerisire, şi a dat drumul la gaze. A ieşit pe uşa de la balcon, pe care a sigilat-o pe dinafară şi a încercat să treacă prin camera domnişoarei Lane – a confundat-o probabil cu unul din dormitoarele goale prin care se strecurase la Moran. Dându-şi seama că şi-a pierdut cheia din buzunar, s-a întors după ea, dar a fost surprins de ţipătul fetei.

— Cum a ieşit din hotel fără să-l vadă portarul?

Surefoot zâmbi superior.

— Sunt multe posibilităţi, dar cel mai simplu, era pe scara de serviciu, prin bucătărie. Se afla acolo un bucătar, dar îl putea evita cu uşurinţă.

Detectivul sublinie cu degetul câteva rânduri de pe foaia bătută la maşină.

— Remarcaţi ce frumos vorbeşte de Binny. Asta a fost o greşeală prostească.

— Orice copil şi-ar da seama că autorul este chiar acesta.

— Binny – servitorul?…

Surefoot încuviinţă din cap.

— Mai are şi alte nume. Unul dintre ele este şi Washington Wirth. El este ucigaşul!

CAPITOLUL XXIII.

Inspectorul şef îl privi uimit pe Surefoot:

— Vrei să spui că-i Binny, servitorul lui Lyne.

— Exact – răspunse acesta calm.

Scoase din buzunar un plic voluminos care conţinea transcrierea unei telegrame şi o fotografie cam neclară.

— Asta am primit-o ieri, prin cablu. Este poza unui om, cunoscut sub numele de London Len – care este căutat de poliţia din New York şi Chicago. Se băgase în cârdăşie cu

trei bande de hoţi. A avut noroc că a scăpat cu viaţă. Ascultaţi!

Îşi puse ochelarii pe nas şi le citi una din telegrame.

„Are un puternic accent englezesc. Se crede că a fost valet.

Acţionează cam aşa: se angajează la o familie bogată, după care operează diverse furturi. Pe de altă parte, s-a băgat şi în traficul cu băutura. Se pare că este implicat în uciderea lui Eddie Mac-Grean, precum şi în multe alte crime."

Le arătă apoi fotografia.

— Nu-i prea grozavă. A fost făcută la sediul poliţiei din New York. Dacă nu l-aţi mai văzut pe Binny până acum, vă garantez eu că el este! Oricine l-ar recunoaşte!

Inspectorul şef Knowles o examină cu atenţie şi scoase o exclamaţie de uimire.

— Da, într-adevăr aşa este. L-am văzut într-o zi aici, la Scotland Yard. Îl chemaseşi probabil să-i iei interogatoriul. Dar ce motiv avea să-l omoare pe bătrân?

— Pentru că îi falsifică semnătura, iscălindu-se în locul lui. Domnişoara Lane ne dăduse un indiciu în acest sens, dar am fost mult prea prost să nu-mi dau seama. Toate falsurile erau comise pe 17 ale lunii, iar ea ştia – deoarece trăise o vreme în casa lui Lyne – că la acea dată cămătarul achita toate facturile. De obicei, bătrânul scria pe spatele cecului cuvinte insultătoare la adresa proprietarilor care-i furnizau bunuri. Avea mereu impresia că-l trag pe sfoară. Aşa se explică şi cuvântul „chinezesc" pe care l-am găsit notat pe spatele cecului cu pricina. Lyne se referea în bătaie de joc să nu-i mai trimită „ouă chinezeşti, lapte de cuc". Fata mi-a povestit că-i lua pe toţi peste picior – indiferent ce erau – pantofari, croitori, angrosişti. Iar acum, când s-a dus să discute cu ei, ştiţi ce-a aflat?

Surefoot se aplecă peste masă şi vorbi rar, bătând din deget pentru a sublinia fiecare cuvânt.

— I-am spus că de doi sau trei ani, Lyne nu-i mai plătea cu cecuri, ci cu bani gheaţă. Probabil că Binny trecea pe la

fiecare sau le trimitea suma prin poştă. Vă daţi seama ce înseamnă asta? Nu poate fi decât o singură explicaţie. Lyne orbise, iar cecurile treceau în contul lui Binny. Pe acesta – al cărui nume adevărat este, apropo, Binny – îl ajuta foarte mult faptul că bătrânul, vanitos, nu voia să admită că nu mai vedea bine. De aceea, era foarte simplu ca pe 17 în fiecare lună, să-i prezinte cecurile la semnat şi să treacă în creion, suma care ar fi trebuit să revină lăptarilor, măcelarilor sau croitorilor. Apoi ştergea cu guma cifrele care-i conveneau şi scria propriul său număr de cont.

— Probabil că aflase despre investigaţiile domnişoarei Lane. Aşa se explică faptul că a vrut s-o omoare. Singura ei salvare a fost că a deschis fereastra şi a început să strige că Moran vrea să pătrundă la ea în casă. Atunci s-a liniştit închipuindu-şi că putea să trăiască nestingherit mai departe. Dacă ar fi avut puţină minte, ar fi înţeles că toate acţiunile fetei îl aveau în vedere numai pe el. Dar crimă perfectă nu există, după cum bine ştiţi.

Inspectorul şef pusese fotografia pe masă şi-l întrebă pe Surefoot:

— Dar pe Lyne unde l-a omorât?

Surefoot dădu din cap.

— Asta mă frământă şi pe mine. S-ar fi putut întâmpla desigur, să-l fi împuşcat în momentul în care a trecut Dornford cu maşina pe acolo. Cam aşa sugerează dealtfel şi-n confesiunea semnată chipurile de Moran. A fost fraier să pomenească atâta de Binny. În felul ăsta ne-a indicat cum a comis toate crimele.

Se întoarse la hotel să-l vadă pe Moran. Erau şi alte aspecte care trebuiau elucidate. Moartea lui Mike Hennessey rămânea totuşi un mister. Faptul că-l şantaja pe Binny era un motiv suficient. Dar, ce putea Mike să ştie mai mult decât că servitorul din timpul zilei, era magnificul om de afaceri Washington Wirth care dădea petreceri nocturne, şi ce rost ar fi avut să-l şantajeze tocmai pe omul care-l finanţa cu sume atât de importante?

Era sigur că trebuia să fie altceva la mijloc. Înainte de a pleca de la Scotland Yard lăsase instrucţiuni precise, referitoare la Binny. Tipul nu mai apăruse din noaptea în care Mary Lane îl trimisese aiurea cu trenul la Newcastle ca să poată încerca liniştită cheia de la cămara din casa lui Hervey Lyne.

Acum era clar de ce fusese pictată cu vopsea fosforescentă. Câteodată domnul Washington Wirth se întorcea bine dispus de la micile sale petreceri. Trebuia să se ducă să-şi schimbe hainele în cămăruţa deasupra grajdului, şi probabil că uitase de câteva ori cheia de la cămară. De aceea, se învăţase minte şi o lăsa întotdeauna pe masă, unde strălucea orbitor atrăgându-i atenţia ori de câte ori intra în cameră.

În seara morţii lui Tickler o uitase din nou şi fu nevoit să spargă geamul de la spălătorie pentru a intra în casa lui Lyne.

Aceasta era teoria lui Mary. Fata recunoscuse cheia de la început, pentru că o văzuse de multe ori când era mică. De aceea îl trimisese pe Binny undeva departe, în nordul ţării, ca să-şi poată verifica ipoteza! Era cât pe ce să-şi piardă viaţa pentru că Binny nu era prost! Se dăduse jos din tren, şi se întorsese acasă înaintea ei.

Leo Moran îşi mai revenise între timp, deşi se simţea rău din cauza efectelor toxice ale gazului, îi mărturisise lui Surefoot exact ce reuşise să afle şi acesta din corespondenţa personală a bancherului.

Detectivul îi arătă confesiunea şi-i citi câteva pasaje, lăsându-l cu gura căscată.

— Cum… crimă! Ce prostie! Cine a fost omorât?

După ce află, se minună şi mai tare:

— Hervey Lyne! Dumnezeule! E îngrozitor! Când s-a întâmplat asta?

— Exact în ziua în care aţi plecat – îi răspunse Surefoot.

— Bine dar l-am văzut cu ochii mei de la fereastră. Se afla în locul obişnuit din parc, iar Binny îi citea.

— Când aţi observat asta? – îl întrebă imediat Surefoot.

Moran se gândi câteva clipe, după care îi dădu o oră aproximativă.

— Deci era cu zece minute înainte să-l găsim noi. Era prea departe ca să vă daţi seama dacă vorbea?

Moran îi făcu semn că da.

— N-am văzut decât că Binny îi citea. Atâta tot! Aceasta reprezenta o dovadă neaşteptată. Moran era probabil singurul om care-l urmărise pe Lyne în ultimele sale momente.

— Unde stătea – mă refer la Binny?

— Ca de obicei, faţă în faţă cu bătrânul, cam la aceiaşi nivel cu picioarele acestuia. Îl privea de câtva timp – îi explică Moran.

— L-ai văzut cumva pe Binny ducându-se în spatele scaunului lui Lyne?

Ezită un moment, după care îi spuse:

— Ah, da, ştiu acum. S-a învârtit în jurul căruciorului cu rotile unde stătea bătrânul. Asta mi-a amintit de jucătorii de cărţi care se învârtesc în jurul scaunului ca să le poarte noroc.

— N-ai mai văzut şi altceva – n-ai mai auzit nimic?

Moran se holbă la el:

— Îl bănuiţi cumva pe Binny?

Surefoot îi făcu semn că da.

— Nu-i vorba de bănuială, ştiu precis că el este.

Din nou bancherul păru să-şi amintească de ceva!

— Acum sunt convins că s-a rotit în jurul scaunului. Dar de auzit n-am auzit nimic. Şi nici nu prea mi-a făcut impresia că Binny ar fi avut o atitudine ciudată.

Surefoot insistă:

— Îl cunoşti bine pe Binny?

— Nu chiar. A fost servitorul meu. L-am dat afară pentru că fura. Îmi lipseau tot felul de mărunţişuri.

Smith scoase din buzunar tabachera de argint găsită sub pernă, în maşina în care fusese omorât Mike Hennessey.

Bancherul o luă grăbit:

— Sfinte Sisoie! Asta valorează foarte mult pentru mine. Ştiu că mi-a dispărut de mult. Unde aţi găsit-o?

În situaţia în care se afla, Surefoot se gândi să-l menajeze şi să nu-i spună tot adevărul.

— M-am gândit că s-ar putea să-ţi aparţină, este un lucru vechi şi valoros şi eram sigur că nu l-ai pus acolo unde l-am găsit eu.

— Unde anume? – întrebă Moran curios, dar detectivul evită răspunsul.

Bancherul îi mărturisi ce făcuse în toată această perioadă…

— Am fost un prost că am plecat aşa în grabă – recunoscu el – Dar m-am certat cu directorii mei care nu-mi dăduseră permisiunea să plec. Era vital pentru mine să ajung la Constantinopole, la întrunirea acţionarilor companiei Cassari. Am mari interese în această ţară, în care se află acum una din cele mai bogate companii petroliere. Şi, apropo, domnişoara Lane este foarte bogată la ora asta: acţiunile pe care le-am cumpărat de la dânsa, n-au putut fi transferate conform legii turce. Mai era nevoie de încă o semnătură. Legal, am dreptul să mi le însuşesc, nu însă şi din punct de vedere moral: deci stocul pe care mi l-a transferat îl voi restitui la preţul iniţial. Acum tânăra domnişoară are mai mulţi bani decât ar putea cheltui într-o viaţă întreagă. Desigur, nici eu nu sunt mai prejos.

Nu mai avea ce să afle de la Moran. Smith, îl părăsi lăsându-l să se odihnească, doar-doar i-o trece durerea de cap. Scotland Yard-ul îl anunţase că Dick Allenby se întorcea de la Paris cu avionul. Ateriza la Croydon spre seară. Îl aştepta o maşină de poliţie care urma să-l conducă până la Regent Park. Ajuns la Naylors Crescent observă că Surefoot Smith însoţit de alţi trei ofiţeri aşteptau afară.

— Îmi pare rău că te-am făcut să te întorci îndărăt. Trebuia să mai fac o percheziţie în casă şi era necesar să fii şi tu prezent.

— L-ai găsit pe Moran? – întrebă Dick impacientat. Sper că ai primit mesajul meu telefonic… Ţi-a spus ceva despre Binny?

— Binny s-a dat singur de gol – zise Surefoot întristat. Nici nu mai este nevoie să discut cu el. A lăsat un document foarte edificator.

Dick deschise uşa de la intrare şi-i pofti înăuntru. Casa căpătase deja aspectul unei clădiri părăsite. Biroul lui Hervey Lyne fusese aranjat după ultima percheziţie. Nu rămăsese nici un colţişor nescotocit. Poliţiştii demontaseră până şi parchetul şi lemnăria de pe pereţi, fără să descopere nimic deosebit. Era clar că aici nu era nici o şansă să găsească ceva interesant.

Intră în bucătărie unde Mary Lane era cât pe ce să fie omorâtă. Smith mai fusese acolo la o oră sau două după păţania fetei. Deschisese uşa de la dulap şi coborâse în pivniţa rece şi umedă. Patul pe rotile pe care-l remarcase la prima lui vizită nu mai era acolo.

— Cel mai ciudat lucru, în legătură cu Binny este soţia lui – spuse Surefoot. Nu pricep de ce stă lângă o asemenea beţivă. Probabil că voia să o ducă de aici în noaptea în care se furişase în camera domnişoarei Lane, iar acum nu se ştie unde este.

Dick îşi exprimase demult părerea că acea femeie nu era de fapt soţia lui. Hervey Lyne ţinea morţiş să aibă servitor cu familie. De aceea, pentru a se angaja la bătrân, era posibil ca Binny să fi făcut vreo înţelegere cu această femeie. Cu atât mai mult cu cât „doamna Binny” ocupa o cameră foarte mică separată de cea a presupusului ei soţ. Era puţin probabil să fi fost primejdioasă pentru Binny. Din câte aflaseră de la diverşii negustori care se perindaseră prin casă, era mereu ameţită şi toată treaba o făcea numai Binny.

CAPITOLUL XXIV.

Scaunul pe rotile în care fusese găsit cadavrul bătrânului era sub scară şi spre uimirea lui Dick detectivul ordonase să

fie adus în biroul lui Lyne. Surefoot fusese mereu frământat de gândul că nu-l cercetase cu destulă atenţie; iar ceea ce aflase în ultimele zile impunea o examinare foarte minuţioasă.

Faţă-n faţă cu uşa era o nişă în perete.

De abia acum înţelesese la ce servea. Lyne se urca probabil pe căruciorul de invalid chiar în biroul său. Pe canatul uşii se vedeau urme de zgârieturi la acelaşi nivel cu roţile căruciorului. Ca să-l poată scoate pe uşă îl împingea înainte în adâncitura din perete, după care îl împingea în curte, pe şina de oţel montată în zidul casei. Surefoot făcu această experienţă, urcând în scaun pe unul din subalternii săi. Nu află nimic nou. Dădu instrucţiuni să fie pus la loc, după care îşi continuă investigaţia.

— De fapt ce te aştepţi să găseşti? îl întrebă Dick.

— Pe Binny… Tipul nu este prost. Are o ascunzătoare pe undeva şi aş vrea să-mi dau seama pe unde anume ar trebui să o caut.

— Se uită la ceas – Mă întreb dacă aş putea s-o conving pe domnişoara Lane să vină până aici.

O găsi în living-room, liniştită şi foarte stăpână pe ea. Faţa ei nu trăda nici o urmă din emoţiile prin care trecuse în ultima vreme. Primul lucru pe care-l întrebă era în legătură cu Binny.

— Nu, n-am dat încă de el – îi explică Dick pe un ton preocupat. Să ştii că mă îngrijorezi foarte mult. Tipul ăsta nu se dă în lături de la nimic.

Fata dădu din cap neîncrezătoare.

— Nu cred că o să mă mai deranjeze. Domnul Smith are dreptate. Binny nu-şi asumă riscuri inutile. Atâta timp cât vroia să obţină hârtia de la bancă sau să mă oprească să-i dezvălui identitatea şi falsurile, a făcut tot ce i-a stat în putinţă. Îmi dau seama că am trecut printr-o mare primejdie.

— Cum de-a aflat despre investigaţiile tale?

— Şi-a dat seama când l-am trimis în nordul ţării – zise ea.

— Era un plan diabolic, nu-i aşa? Păcat că l-am subestimat pe Binny. Cred că m-a urmărit când am discutat cu negustorii. Am avut o dată impresia că-l văzusem în apropiere. Asta în ziua când m-am dus la Maidstone.

Acceptă imediat să-l însoţească pe Dick la casa bătrânului. Pe drum îi povesti că-l văzuse pe Leo Moran noaptea trecută şi că acum era în afară de orice pericol, deşi la început medicii nu fuseseră prea optimişti.

Ajunseseră la Naylors Crescent şi-l găsiră pe Surefoot în curtea din spatele casei. Îl urmă pe Dick în bucătărie, înfiorându-se la gândul vizitei sinistre pe care o făcuse în această cameră. Chiar şi acum, la lumina zilei, nu se prea simţea în largul ei aici. Uşa de la dulap şi cea în care potrivise copia cheiţei de argint erau larg deschise. Bucătăria şi spălătoria îi păreau foarte mici acum. Asta, probabil, din cauza amintirilor sale de când era mică. Atunci proporţiile erau cu totul altele, fiindcă se raportau la propria ei înălţime. Camerele mici i se păreau spaţioase, iar mobila joasă grozav de înaltă.

Surefoot intră în timp ce fata se uita în jur şi o salută.

— Vă trezeşte amintiri, domnişoară Lane?

— Da, recunoscu fata, arătând spre peretele îmbrăcat în faianţă.

— Ăsta-i nou! – spuse ea.

Avea o impresie ciudată. Nu-şi dădea seama exact. Locul nu arăta aşa cum îl ştia ea. Renunţă să-i mărturisească detectivului îndoielile sale, gândindu-se că poate memoria îi juca feste, se mai întâmpla câteodată.

— Ştii ce-i asta? – o întrebă Smith.

O găsise în dulapul din bucătărie; era un obiect cu o înfăţişare cam ciudată, asemănător unei pompe de apă, numai că se termina în capăt cu o ventuză de cauciuc.

— Este o pompă de vid! – îi explică detectivul.

Puse capătul instrumentului pe masă, trase pistonul şi în acel moment, masa de bucătărie se ridică în sus.

— Ce-i cu asta? Ai mai văzut-o până acum?

Fata dădu negativ din cap.

Surefoot mai descoperise şi alte lucruri: un borcan cu vopsea verde închis şi o bucată solidificată învelită într-un ziar unsuros.

— Este chit!

— O lămuri Surefoot. L-am văzut de prima dată când am venit aici. Ştii la ce a folosit?

Îi făcu semn să-l urmeze pe un coridor întunecat. Deşi lampa este aprinsă, detectivul scoase o lanternă puternică din buzunar. Când ajunse în dreptul uşii, se aplecă şi lumină lemnul de pe partea interioară.

Fata observă acum un mic orificiu circular.

— A fost umplut cu chit şi vopsit pe deasupra. La început am crezut că e mâncat de carii şi am scobit cu unghia – povesti Surefoot.

— Ei, şi până la urmă ce este? – întrebă Mary nerăbdătoare.

— Este o urmă de glonte; şi anume acela care l-a ucis pe Hervey Lyne. Bătrânul a fost împuşcat aici pe culoar.

CAPITOLUL XXV

— Până acum totul se bazează pe presupuneri – zise Surefoot – Dar sunt atât de convins că lucrurile s-au petrecut aşa, încât aş paria pe orice. Binny ştia de câtva timp că bătrânul îl suspecta, iar evenimentele se precipitaseră în ultima vreme. Trebuia să facă ceva şi încă destul de repede. Lyne era destul de suspicios în legătură cu contul său din bancă.

Deocamdată nu-l bănuia pe Binny pentru că îl pusese să-l cheme pe Moran. Lyne îi ura pe bancheri şi evita pe cât putea să discute cu ei. Când Binny află că trebuia să-l anunţe pe Moran, se trezi pus într-o mare încurcătură. Ce era de făcut? Îi veni în minte singura soluţie posibilă, – prietenul său.

— Mike Hennessey! îl întrerupse Dick.

— Exact, care trebuia să treacă drept Leo Moran.

— Asta mi-a fost foarte clar de la început – continuă detectivul – Când am căutat în lucrurile lui Hennessey, am găsit o hârtie conţinând aceleaşi cifre ca cele din extrasul de cont primit de domnişoara Lane. Exista o singură explicaţie: Binny îi furnizase cifrele, iar Mike trebuia să le înveţe pe dinafară, în caz că bătrânul l-ar fi chestionat. Hârtia fusese împăturită şi despăturită de zeci de ori, drept dovadă că o citise în repetate rânduri.

Cei doi se aflau în bucătărie, iar Surefoot găsi din fericire o bucată de sugativă pe care să-şi noteze deducţiile sale.

— Moran n-a fost anunţat niciodată să vină să discute cu bătrânul. A fost o simplă coincidenţă că nu era la bancă în momentul în care Lyne îl interoga pe presupusul său bancher. În locul lui, se prezentase Mike Hennessey. Nu-l văzuse niciodată pe Leo Moran şi oricum nu ar fi putut să-l recunoască, pentru că era aproape orb. Probabil că bătrânul n-a fost mulţumit de ceva. Avea un caracter foarte pătrunzător. Una din pasiunile sale era să-şi imagineze diverse moduri în care ar fi putut fi înşelat. Poate că se îndoia în sinea lui că vizitatorul său era Moran.

— N-o să ştim niciodată ce i-a atras atenţia. Ar fi putut fi o discuţie auzită în bucătărie. Am auzit de la vecini că Binny şi aşa-zisa lui nevastă se certau destul de zgomotos. Alertat, pusese mâna pe prima foaie care era la îndemână şi trimisese mesajul domnişoarei – explică detectivul, arătând cu capul spre Mary. În acel moment îi era clar că bărbatul cu care discutase dimineaţă nu era Moran şi bănuia că Binny este excrocul şi ticălosul pe care-l caută. De aceea ceru să vină poliţia. Într-un fel sau altul servitorul a reuşit să afle intenţiile sale sau poate că bătrânul l-a acuzat în ultimul moment sau a făcut aluzie la ceva. N-o să ştim niciodată precis. Numai dacă Binny nu mărturiseşte înainte să fie spânzurat.

— Binny şi-a făcut planul criminal pe moment. După ce l-a îmbrăcat pe bătrân să-l ducă la plimbare s-a dus în spatele scaunului cu rotile şi l-a împuşcat. Am găsit glontele în uşă.

Probabil că nu intenţiona să-l mai plimbe în parc, dar, văzând că nu sângera, şi nu era nici urmă de rană, se hotărî să-şi asume riscul. Ochelarii cu lentile fumurii ai lui Lyne îi acopereau complet ochii. Toţi ştiau că bătrânul era pe jumătate adormit în timpul plimbărilor sale de după-amiază. Aşa că Binny procedă ca de obicei. Ba mai mult, avu tupeul să roage un agent de circulaţie să oprească maşinile pentru a putea trece cu scaunul pe rotile.

Surefoot Smith oftă. În vorbele sale se intuia o notă amară de admiraţie.

— Imaginează-ţi! Lyne zăcea mort în scaun, iar Binny, liniştit şi stăpân pe el, citea cu nonşalantă ziarul unui cadavru.

— Crezi că Binny o să reuşească să fugă din ţară? – se interesă Dick.

Surefoot îl privi gânditor.

— Teoretic, nu, dar omul este actor – n-aş vrea să vă jignesc, domnişoară Lane… De obicei criminalul nu se prea deghizează, însă, în cazul lui nu putem fi siguri. Probabil că acum se află tot la Londra şi locuieşte într-un apartament închiriat sub un alt nume. Sau poate că are două sau poate chiar trei locuinţe. Este tipul de om care-şi pregăteşte minuţios retragerea. Are o mulţime de bani, câteva arme automate şi… ştreangul de gât… N-o să fie uşor să punem mâna pe el!

— Nu înţeleg! – zise Dick la ce-i foloseau petrecerile alea, şi de ce îşi zicea Washington Wirth?

— Trebuia să aibă şi o altă identitate. O să-ţi explic într-una din zile şi ce era cu petrecerile astea. Aici n-a reuşit să dea de lumea bună, vă rog să mă scuzaţi, domnişoară Lane. Îi trebuiau doamne bogate pline de diamante. Cam aşa lucra şi la Chicago: dădea petreceri orbitoare, trecea drept mare bogătaş, în Londra n-a reuşit însă să se asocieze cu cine trebuia – din nou mii de scuze domnişoară Lane. Este şi foarte îngâmfat, îi plăcea să se dea mare faţă de oameni de nimic – n-aş vrea să vă jignesc, desigur.

Luă din nou pompa de vid şi se uită cu atenţie.

— O s-o iau cu mine. Sunt curios să văd la ce foloseşte.

Ieşiră împreună din casă, încuind uşile în urma lor. După aceea, Dick şi fata se întoarseră la hotel, iar neobositul Smith în apartamentul său din Haymarket.

Trecu o oră. În casă nu se auzea nici un sunet, doar că peretele de faianţă se dădu la o parte ca o uşă, iar Binny, încălţat cu şoşoni, cu puşca în mână, apăru în bucătărie. Ascultă atent, ieşi pe coridor, se urcă pe scări, intră din cameră în cameră, după care coborî la uşa de la intrare şi trase zăvorul. Se întoarse în bucătărie, puse puşca pe masă şi-şi pipăi cu mâna faţa nebărbierită de mai multe zile. Un zâmbet hidos i se lăţi pe buze.

— Va să zică îngâmfat! aşa deci! – zise el.

Era singurul cuvânt rostit de detectiv care-l înfuriase cu adevărat.

Se aşeză la masă cufundat în gânduri, jucându-se nervos cu puşca pe care o ţinea în mână.

— Îngâmfat! îl atinsese unde îl durea mai mult. Îl ura pe Surefoot Smith: de prima dată de când îl văzuse pe acest om încet, ponderat, cu o figură nu prea inteligentă, intuise că o să fie o ameninţare pentru propria sa existenţă. Iar acum îl jignise ca nimeni altul. Nimeni nu putea spune despre acest om uluitor că nu era un iubitor adevărat al teatrului. Pentru el, lumea artiştilor reprezenta însăşi viaţa. Primele sume excrocate au avut drept scop finanţarea unei piese, care a jucat doar o săptămână. Şi el avea talent. Va trebui să-şi folosească toată inteligenţa şi isteţimea de care era capabil pentru a scăpa din plasa care se strângea în jurul său. Intră prin uşa strâmtă într-o cameră mai mică decât o celulă obişnuită de închisoare.

Era îngustă şi lunguiaţă. Pe podea se afla o mică saltea pe care dormea şi o mică noptieră sub care erau două valize. Scoase una dintre ele şi o deschise. Pe fundul geamantanului era un plic care conţinea trei paşapoarte. Binny le luă şi se duse în bucătărie. Îşi trase un scaun, se

aşează la masă şi le examină pe fiecare în parte. Aranjamentele sale erau forate precise. Paşapoartele erau pe nişte nume, de care Surefoot Smith nu mai auzise până acum, iar cele trei fotografii nu semănau una cu alta şi nici cu adevăratul Binny. Deci fiecare din ele avea lipit cu bandă adezivă câteva bilete de tren. Unele erau pentru Olanda, altele pentru Italia. Îşi va schimba identitatea de trei ori în timpul călătoriei.

Dintr-un buzunar scoase un teanc voluminos de bancnote franţuzeşti, englezeşti, nemţeşti. Apoi scoase încă un teanc şi încă unul şi tot aşa până când se adună un morman de bani pe masă.

Timp de un sfert de oră îi contemplă extaziat iar apoi se întoarse în ascunzătoare, aduse o oglindă şi o trusă de bărbierit şi îşi începu pregătirile minuţios.

Machiajele obişnuite în teatru, ar fi fost inutile la lumina zilei. Turnă o soluţie într-o farfurioară, o diluă şi o întinse pe faţă. Apoi verifică rezultatul cu o lupă. Timp de două ore îşi aranjă faţa şi părul, se dezbrăcă până la piele şi începu să se îmbrace din nou. Mai întâi îşi vârî banii în mici săculeţi pe care şi-i legă în jurul mijlocului. Nu-şi putea permite să-şi ia alt bagaj în afară de două puşti automate şi de două duzini de încărcătoare.

Se hotărî să iasă pe la ora prânzului şi asta numai după ce se uită atent pe stradă de la fereastra biroului. S-ar fi putut să-l vadă vreun servitor de prin vecini, deşi, la ora asta erau ocupaţi cu servitul mesei. De negustori nu putea fi vorba, aşa că singurul risc era ca Surefoot Smith să nu fi lăsat un om de pază. Oricum, trebuia să şi-l asume. Deblocă uşa de la intrare, apăsă pe mâner şi îşi luă inima în dinţi. Când ajunse în Outer Circle încremeni. Pe trotuarul opus se bălăbănea o femeie c-o înfăţişare puhavă şi răvăşită. Era blestemata lui tovarăşă de viaţă, de patru ani, beţiva cu care împărţise bucătăria. Nu-l recunoscu, iar pentru el nu conta oricum dacă Surefoot o să dea de ea până la urmă. Cu o zi înainte îi dăduse instrucţiuni foarte clare să se

întoarcă la Wiltshire, acolo de unde era, şi-i lăsase o sumă mare de bani, să-i ajungă pentru un an. Îşi continuă drumul, uitându-se din când în când în spate să vadă dacă nu este urmărit. Nu îndrăznea să ia un autobuz, un taxi ar fi fost de-a dreptul periculos, iar să conducă o maşină cu actuala lui înfăţişare ar fi însemnat să atragă fără rost atenţia.

În Finehley Road era un bloc ocupat la parter de magazine, iar la etaj de câteva apartamente locuite de chiriaşi modeşti. Colţul acestei clădiri fusese rezervat pentru birouri care erau deservite de un ascensor automat. Binny intră pe hol, apăsă pe buton, se sui în lift şi se opri la etajul trei. Vis-a-vis de lift era o uşă cu următoarea inscripţie: „Noul sindicat teatral”. O descuie şi pătrunse înăuntru. Biroul consta dintr-o cameră mijlocie şi un antreu. Era urât mobilat şi nu prea des frecventat. În afară de un birou şi o masă nu oferea amănunte asupra scopului în care era folosit.

Trase zăvorul la uşă. Îşi scoase paltonul şi se aşează pe scaun. În unul din sertare găsi un ibric pe care îl umplu cu apă şi-şi prepară o cafea. Scoase câţiva biscuiţi dintr-o cutie de tablă şi îşi savură prânzul.

Totul era pregătit.

Valizele sale adevărate se aflau la oficiul de bagaje, de pe strada Liverpool. Trebuia să fie foarte simplu – şi totuşi…

Binny ar fi putut scrie o carte despre psihologia criminalilor. Era un ucigaş înzestrat cu multă logică şi sânge rece. Nu comitea niciodată erorile banale ale infractorilor de duzină. Îi părea rău că se întorsese să găsească cheia, atrăgând atenţia fetei. Dacă nu se întâmpla asta, Leo Moran ar fi fost mort până acum. Şi n-ar fi putut dovedi că mărturisirea bătută atât de minuţios la maşină de Binny nu era autentică.

Plănuise totul până în cele mai mici amănunte. Intenţionase să lase special cheia pe jos în camera lui Moran dar o pusese în buzunar şi uitase de ea. O mică scăpare care dăduse peste cap toată munca de până atunci.

Raţiunea îl îndemna s-o şteargă pe furiş din Londra, chiar în acea seară. Actorul din el îl îmboldea însă spre ceva mai spectaculos. Ar fi o mare lovitură să plece din oraş după o ispravă de pomină. Parcă şi vedea înaintea ochilor titlurile fierbinţi din ziare: „SUREFOOT SMITH ÎMPUŞCAT IAR UCIGAŞUL DISPĂRUT FĂRĂ URMĂ!” sau „MARELE DETECTIV SUREFOOT SMITH CADE SINGUR ÎN CAPCANA”. Îi trecură prin minte tot felul de posibilităţi năstruşnice. În loc să aleagă drumul cel mai scurt şi mai sigur şi să se pună la adăpost de primejdie, plănuia tot felul de lucruri senzaţionale, fără să-şi dea seama că epitetul „îngâmfat” pe care i-l atribuise Surefoot i se potrivea de minune.

CAPITOLUL XXVI.

Dick Allenby şi Mary Lane luau prânzul la Carlton, discutând la întâmplare despre lucruri care în mod normal ar fi trebuit să-i absoarbă.

— Nu eşti atentă la ce-ţi spun! – constată el.

— Scuză-mă te rog, dragul meu. Mă gândeam într-adevăr la altceva. Este foarte urât din partea mea, ştiu. Care fată ar asculta o cerere în căsătorie cu mintea în altă parte… Dar mă frământă imaginea bucătăriei ăleia îngrozitoare din blestemata aia de casă…

Tânărul zise:

— Dacă ai putea să te desprinzi măcar o clipă de realitate şi să te orientezi spre posibilităţi mai idilice aş fi foarte fericit. Apoi o întrebă curios:

— Te referi la casa lui Hervey Lyne… Ce te îngrijorează de fapt?

— Bucătăria – îi răspunse prompt fata – Era ceva acolo care mi-a scăpat, deşi n-aş putea spune ce anume. Mi-aduc aminte ca prin ceaţă, că bietul bătrân mi-a povestit că bucătăria a fost reclădită. Parcă-l aud cum îl lăuda pe Binny, spunându-mi ce grijuliu fusese, deoarece supraveghease singur toate lucrările şi-l scutise astfel de o groază de bani.

Se sprijini cu degetul în bărbie, gânditoare:

— Mai era un cuier, o chiuvetă oribilă din lut şi… se opri brusc, uitându-se fix la Dick.

— Cămara! Asta este! Am ştiut eu! Era o cămară şi o uşă prin care intrai în ea. Ce s-a întâmplat cu cămara?

Dick dădu din cap:

— Nu prea m-au preocupat niciodată cămările – începu el, dar fata îl întrerupse imediat:

— Nu-ţi aminteşti că domnul Smith spunea ceva în legătură cu ascunzătoarea lui Binny? Cred că bănuia că se afla pe undeva prin casă! Da, exact. Acum ştiu!

— Cum intri, la dreapta!

Dick Allenby făcea mare haz.

— La dreapta, imediat cum intri în bucătărie este un perete solid din cărămidă! zise el, dând neîncrezător din cap.

— Sunt convinsă că este ceva dincolo de zid. Când am intrat în noaptea aceea să încerc cheia, nu era nimeni prin preajmă. Cred că se ascunsese acolo. Dick, îţi dai seama… suntem norocoşi.

Se uită spre intrare şi-l zări pe Surefoot Smith care o văzu şi el şi o salută din cap. Era clar că nu-i căuta pe ei, pentru că detectivul continua să privească în jur, preocupat. Fata îi făcu semn să vină.

— Nu l-aţi văzut cumva pe comisar? Mă invitase să iau prânzul cu el. Mi-a spus la ora unu.

— Se uită la ceas – Era aproape două – Apropo, am prins-o pe soţia lui Binny; unul din oamenii noştri a dat de ea în Outer Circle, dar nu ştie absolut nimic.

— Am găsit ascunzătoarea! – izbucni Mary.

— Pe a lui Binny? – se holbă detectivul. Care ascunzătoare? Cea din casă?

Îi povesti pe nerăsuflate ce credea. Surefoot se lovi cu palmele peste genunchi.

— Sigur că da, pompa de vid – la asta folosea! Dacă ar fi avut uşă, era simplu, dar aşa… O lipea de perete şi trăgea cu putere de piston. E clar acum! Mă duci s-o aduc, o am la

birou la Scotland Yard. Cât despre comisar… n-are decât să mă aştepte!

Ieşi din încăpere, şi după o jumătate de oră, casa lui Hervey Lyne era înconjurată. Surefoot intră în hol cu pistolul în mână, se duse în bucătărie şi examină peretele. Nu era nici urmă de uşă. Lipi pompa de perete, trase, dar spre uimirea lui, nu se întâmplă nimic. Încercă din nou, schimbând de fiecare dată poziţia instrumentului. Abia a cincea oară, reuşi să scoată o cărămidă din perete. Băgă mâna în orificiu, trase de un mâner şi se trezi în pragul ascunzătorii lui Binny. Aici era o harababură de nedescris: mormane de lucruri trântite pe jos, oglinda de bărbierit aruncată pe pat, farfurioara cu substanţă pe colţul mesei, mânjită de urme galbene de vopsea… Toate astea îi spuneau multe detectivului.

Surefoot Smith tăcu îngândurat, după care zise pe un ton îngrijorat:

— Cred că o să avem necazuri!

Răscoli prin lucrurile răsturnate din valize, fără să găsească cel mai mic indiciu, referitor la Binny. Un lucru era foarte sigur: stătuse ascuns acolo şi auzise toată discuţia de dimineaţă. Asta îl bucura pe detectiv.

Amestecul din farfurie îi dădea de înţeles că ucigaşul îşi vopsise faţa în galben, ceea ce putea ajuta într-o anumită măsură în cercetări.

Fugarul nu mai lăsase nimic altceva în urma lui. Surefoot căuta pas cu pas, se târî pe podea, să vadă dacă nu găseşte un fir de păr fals. Se aşteptase ca banditul să recurgă la recuzita obişnuită în teatru, dar nu descoperi nimic în acest sens.

Singura dovadă incriminatorie era un încărcător sigilat de la un pistol automat. Asta însemna că Binny avea o mulţime şi-şi luase cu el cât avea nevoie.

Altă descoperire, care cu câtva timp în urmă ar fi fost de mare valoare, era o mănuşă albă, jegoasă, perechea celei găsite de Surefoot în cămăruţa domnului Washington Wirth.

— Nu poţi să ştii – zise Surefoot, unuia din subordonaţii săi. Câteodată juraţii nu pot fi uşor de convins, aşa să trebuie să ai neapărat la îndemână un lucru ca ăsta. Păstreaz-o cu grijă.

Era evident că Binny, dormise adeseori în cămară, deşi salteaua era direct pe podea. Îi plăcea să se retragă aici, unde se simţea întotdeauna în siguranţă. Lumina pătrundea foarte slab prin fereastra îngustă, situată aproape de pământ şi în orice caz, banditul o ţinea acoperită cu o cârpă.

Surefoot îşi trimise oamenii să întrebe prin vecini dacă nu-l văzuse cineva pe Binny, dar… fără rezultat – Ucigaşul îşi alesese foarte bine ora!

O găsi pe Mary Lyne şi pe logodnicul ei aşteptând în grădina restaurantului Carlton şi le relată ce descoperise.

— Ah, dacă m-aş fi gândit la asta mai dinainte! – zise fata cu părere de rău.

Surefoot zâmbi cu indulgenţă:

— În cazul ăsta, unul ar fi fost mort! Tipul are un arsenal de arme şi muniţii. Aşa că, probabil, lapsusul dumneavoastră ne-a salvat.

— Chiar credeţi că era acolo, atunci?

Detectivul încuviinţă din cap.

— Fără nici o îndoială.

— Înseamnă că a reuşit să o şteargă! – spuse Dick.

Surefoot îşi frecă nervos bărbia.

— Mă întreb dacă nu-i mai bine că s-a întâmplat aşa! Poate încearcă să plece azi.

— Toate posturile sunt supravegheate şi fiecare pasager este controlat din cap până în picioare. Nu poate să iasă nici o muscă!

Îşi trase scaunul mai aproape de masă şi se adresă lui Mary:

— Domnişoară – îi zise el foarte serios – ştiţi ce fac şoarecii când sunt încolţiţi – muşcă. Dacă omul ăsta nu reuşeşte să plece din ţară, sau dacă între timp nu-şi zboară creierii, o să

încerce să se răzbune. Primul vizat sunt eu, dar a doua persoană sunteţi dumneavoastră. Ştiţi unde aş vrea să vă duc?

Fata dădu din cap, mută de uimire. Era înspăimântată. Binny o teroriza de multă vreme. Inima îi bătea să iasă din piept, iar când i se adresă în sfârşit lui Surefoot, o făcu pe un ton tremurat, şovăitor:

— Chiar credeţi asta? Apoi încercând să zâmbească: Ei, şi în ce loc v-aţi gândit să mă ascundeţi?

— La închisoarea Holloway – nu glumea deloc. Este cel mai sigur loc din Londra pentru o femeie necăsătorită, care locuieşte de una singură în hoteluri sau apartamente în oraş; şi dacă pentru asta trebuie să găsesc un motiv ca să vă pot aresta pentru vreo şapte zile, să ştiţi că o s-o fac!

— Sper că nu vorbeşti serios? – îi spuse Dick îngrijorat.

— Niciodată n-am fost mai serios ca acum! Poate reuşeşte să iasă din ţară deşi mă îndoiesc. Dacă domnişoara Lane nu şi-ar fi amintit de cămară, ar fi avut mai multe şanse. Aşa, am alertat toate porturile, gările şi aeroporturile. Numai dacă nu are pregătită vreo barcă cu motor, undeva pe coasta de est. Oricum este foarte puţin probabil.

Apoi o întrebă brusc:

— Unde staţi la noapte?

— Nu ştiu, cred că la hotel! – îi răspunse Mary nedumerită.

— Nu se poate. O să vă duc în altă parte. N-o să aveţi tot confortul ca la hotel, dar o să vă puteţi odihni într-un pat curat.

În nord-vestul Londrei se afla un departament de poliţie care avea la etaj câteva apartamente locuite de unii dintre ofiţeri. Unul dintre acestea era ocupat de o femeie, al cărui soţ fusese trimis în Canada, într-o misiune.

— O cunosc! – explică detectivul. Este o persoană la locul ei care te va ajuta cu plăcere dacă accepţi.

Fata încuviinţă în grabă mulţumită că Surefoot găsise o soluţie mult mai accesibilă.

Detectivul avea un al şaselea simţ. Avusese de-a face cu multe crime, cu oameni care n-ar fi ezitat să-i tragă un glonte în cap, dacă ar fi avut ocazia. Cunoştea tot soiul de criminali, şi de excroci, însă Binny era cu totul ieşit din comun. Era un ucigaş pentru care viaţa în sine nu conta. Crima era pentru el un mijloc oarecare de a-şi atinge scopul.

La Scotland Yard avu loc o conferinţă internaţională, după care se transmiseseră o mulţime de telegrame şi depeşe în toate colţurile ţării, atrăgând atenţia asupra unui individ periculos care, dacă era reperat, trebuia prins cu orice preţ viu sau mort. Instrucţiunile erau foarte precise, atenţionând toţi comisarii de poliţie, să nu se aventureze să-l aresteze pe criminal fără să fie pregătiţi în orice moment să tragă.

Scotland Yard-ul deţinea o situaţie clară a tuturor vaselor care trebuiau să plece din Liverpool sau Coreenock din care reieşea foarte clar că în următoarele 36 de ore nu era programată nici o plecare.

Deci, Binny va încerca să plece cu trenul spre continent. Detaşamente puternice de poliţie fuseseră trimise să întărească paza din gările Norwiek, Southampton şi din cele două porturi la Canalul Mânecii. Totuşi, Surefoot Smith avea un vag sentiment de neîmplinire. Binny se afla încă la Londra şi era mult prea deştept să încerce să plece; numai în cazul că n-ar fi aflat că se descoperise ascunzătoarea, iar acest lucru era foarte probabil. Imposibil să fi avut vreun om de legătură.

La ora cinci însă Surefoot Smith constată enervat exact ceea ce putea fi mai rău. În timp ce se plimba prin Whitehall observă un afiş de-o şchioapă lipit pe un chioşc de ziare: „S-a descoperit ascunzătoarea secretă a criminalului”. Cumpără un ziar şi citi pe prima pagină un articol destul de amplu cu titlul: „Camera secretă din casa lui Hervey Lane.” care continua cam aşa: „În această după-amiază, inspectorul Smith de la Scotland Yard însoţit de câţiva detectivi, au întreprins o nouă percheziţie în casa lui

Hervey Lyne – victima crimei din Regent Park. Poliţia a cercetat foarte minuţios clădirea. În cursul investigaţiilor, s-a descoperit o cămăruţă, care până acum trecuse neobservată şi în care s-au găsit dovezi clare că servitorul Binny, o folosise drept ascunzătoare. Din surse autorizate, am aflat că poliţia a declanşat o vastă acţiune de urmărire…”

Surefoot Smith renunţă să citească mai departe. Era inutil să afle cine anunţase presa… Probabil vreun detectiv tânăr, dornic să ofere informaţii de senzaţie!

Între timp Binny citise probabil ziarele. Domnul Smith se înşelase însă. Binny nu aflase încă nimic şi se pregătea să-şi urmeze planul. Seara pe la opt, Surefoot Smith o luă pe Mary de la hotel şi o escortă la locuinţa modestă, din incinta departamentului de poliţie. Aici discută cu inspectorul de poliţie de serviciu, mulţumit că fata se afla în siguranţă. Binny n-o să aibă curajul să pătrundă în această clădire.

La nouă şi jumătate se întoarse la Scotland Yard şi citi rapoartele primite în cursul zilei. Trenul spre Liverpool fusese controlat foarte atent. Nu era nici urmă de Binny. Paşapoartele fuseseră verificate minuţios, iar platforma de cale ferată unde staţiona trenul înainte de a fi transbordat pe vapor, fusese golită de lume.

La fel se procedase şi la Waterloo, unde poliţia percheziţiona toate trenurile şi personalele care se îndreptau spre Havre. Deocamdată era prea devreme să primească veşti de la porturile maritime.

Binny era un şofer excelent. De aceea era puţin probabil că va încerca să plece din Londra cu trenul.

CAPITOLUL XXVII.

Detectivul plecă de la Scotland Yard puţin după ora 11, o luă la stânga şi se îndreptă spre Blackfriars. Pentru Surefoot Smith, cărarea pietruită care leagă sediul de poliţie de Savoy Hill era întotdeauna o ocazie de a-şi limpezi gândurile. Unul dintre colegii săi, înzestrat cu o imaginaţie bogată, o poreclise „Bulevardul cugetărilor”.

Fie vară sau iarnă, pe ploaie sau vreme frumoasă, Surefoot Smith găsea întotdeauna aici rezolvarea la problemele care-l frământau. Această plimbare nocturnă trimisese mulţi oameni la spânzurătoare, demascase o groază de excroci, dezlegase multe mistere sau, dimpotrivă, salvase bărbaţi şi femei, dovedindu-le nevinovăţia.

Erau puţini trecători la ora asta. Cuplurile de îndrăgostiţi, din motive greu de înţeles, aleseseră partea luminată a drumului. Din când în când mai trecea câte o maşină, luminând în noapte cu farurile. Mai puteai vedea şi câte un vagabond răzleţ mergând cu capul în piept, pe lângă bordură în căutare de mucuri de ţigară.

Lângă una din intrările de la Embankment Gardens se afla o limuzină, trasă lângă trotuar. Uitându-se pe geam, mai mult din obişnuinţă, decât din curiozitate distinse silueta unei femei şi îşi continuă drumul.

Mergea, gândindu-se la Binny. În mare parte se rezolvase; mai rămăsese să-l prindă efectiv şi să-l aresteze. Ca niciodată, avea o senzaţie ciudată. Surefoot Smith era un mare visător, îi plăcea întotdeauna să-şi imagineze cele mai fantastice posibilităţi şi tocmai pentru că-şi dădea frâu liber imaginaţiei, avea mai mult succes decât alţi detectivi.

Când ajunse la Savoy Hill o luă înapoi spre Scotland Yard. Se aştepta să găsească rapoartele de la porturile de pe coastă, deşi era cam devreme. Bănuia că sosise doar cel din Southampton, unde poliţia era mult mai vigilentă. Un vapor germano-american urma să îmbarce în acea noapte pasageri pentru Hamburg. Trebuia să trimită neapărat câteva patrule.

Văzu din nou maşina, parcată la marginea drumului. Nu era departe de Biroul de Obiecte Pierdute. Îşi închipui că doamna pe care o remarcase mai-nainte, îl trimisese pe şofer să caute vreun lucru pe care şi-l uitase în taxi, în timpul zilei. Pe măsură ce se apropie, observă că femeia stătea cu portiera deschisă – era vorba de o doamnă de vârstă mijlocie, judecând după corpolenţă!

Spre surprinderea lui, i se adresă pe un ton ascuţit:

— N-aţi putea să chemaţi un jandarm?

Era curios să adresezi asemenea rugăminte unuia din detectivii renumiţi ai Scotland Yard-ului.

— Ce s-a întâmplat? – se interesă Surefoot Smith.

— Şoferul meu – îi explică femeia – s-a întors şi mai beat ca-nainte şi nu pot să-l dau jos din maşină.

— Un şofer beat era o insultă la adresa oricărui poliţist. Surefoot deschise larg uşa şi se uită înăuntru. Nu văzu, nu auzi şi nu simţi nimic. Numai că îşi pierdu conştiinţa ca şi când ai sufla într-o lumânare.

CAPITOLUL XXVIII.

Îi plesnea capul de durere. Încercă să-şi mişte mâinile, dar nu reuşi. Nu-şi dădea prea bine seama ce se întâmpla cu el.

Maşina se deplasa în mare viteză, mult peste limita admisă. Mergea cu farurile stinse. După mişcarea volanului, intuise că se afla un drum nou construit. Era ciudat că remarcase asta. Nu-şi amintea nimic, nu ştia nimic, doar că zăcea încovrigat pe podeaua unei maşini care rula rapid şi lin. Îşi pierdu din nou cunoştinţa, fericit că în felul ăsta scăpa de insuportabila durere de cap.

Acum vehiculul intrase pe un teren accidentat. Asta îl trezi pe Surefoot. Clipi din ochi de câteva ori, încercă să se ridice, îşi pipăi încheieturile cu degetele şi observă că avea cătuşe – propriile sale cătuşe; le purta întotdeauna în buzunar fără să aibă autorizaţie pentru ele. Asta pentru că erau cătuşe americane, mult mai uşor de aplicat decât cele obişnuite.

— Era suficient să le atingi de încheietură, că se şi încolăceau pe mână, închizându-se automat.

Cineva făcuse la fel şi cu el. Acel cineva îi legase picioarele cu eşarfă de mătase. O simţea, dar nu putea ajunge cu mâinile la nod. Atunci îşi aminti de femeia din maşină şi de şoferul beat care nu era acolo.

Vehiculul se zguduia din toate încheieturile. Trecea probabil peste un câmp proaspăt arat, sau în cel mai bun

caz un drum de ţară. După ce maşina se opri, constată că era adevărată cea de-a doua presupunere.

Puţin mai târziu se deschise portiera, şi distinse „silueta unei femei”. În acel moment înţelese imediat cine era de fapt „ea”.

Câţiva yarzi mai încolo se afla o colibă; era una din acele cutii monstruoase din cărămidă roşie şi ţiglă care desfigurau peisajul rural al Angliei de după război.

Fu înşfăcat de gulerul de la haină, şi trântit în genunchi în mijlocul dramului.

— Ridică-te, bă! – şuieră vocea – adăugând câteva expresii puţin obişnuite în gura unei „doamne”.

Îl târî până la cabană, şi-l izbi în uşă, trântind-o de perete. Înăuntru era întuneric şi mirosea a tencuială proaspătă şi a lemn nou. Probabil că nu exista nici un fel de mobilă. Uşa fu închisă pe dinăuntru iar el înghiontit de la spate intră într-o altă cameră, şi mai întunecoasă. Căzu pe podea. Era de mirare că mai putea cât de cât să mai păşească cu picioarele legate în halul ăla.

În timp ce zăcea acolo cineva scăpără un chibrit iar după câteva minute, camera se lumină slab cu ajutorul unei lămpi cu petrol. Toată mobila consta din două canapele, un scaun şi o masă de bucătărie. Fereastra era acoperită cu obloane din lemn, aşa cum îşi închipuise. Nu exista nici urmă de cuier, perdele sau faţă de masă.

Răpitorul său îşi trase un scaun, se aşează cu mâinile pe genunchi şi-l privi cu atenţie.

Detectivul nu l-ar fi recunoscut niciodată pe Binny în persoana acestei bătrâne gălbejite, cu păr castaniu, înveşmântată într-o haină lungă de blană. Peruca îi alunecase acum puţin într-o parte dându-i o înfăţişare comică, dar fioroasă în acelaşi timp. Dându-şi seama de aspectul său ridicol, îşi scoase dintr-o singură mişcare peruca şi pălăria dezvăluind o imagine şi mai hidoasă: Un cap chel cu o faţă galbenă, ca de pergament.

— Te-am prins! – îi zise Binny cu o voce răguşită.

Rânjea, fără nici o urmă de bucurie în privire.

— Deci domnul Surefoot Smith nu mai este atât de „… sigur pe el acum” – comentă el.

Se pare că gluma îl amuza destul de mult pentru că, după aceea, continuă pe acelaşi ton, adoptând vocea afectată a lui Washington Wirth.

— Am construit această căsuţă acum câţiva ani. Am crezut că o să-mi fie de folos, dar n-am mai dat pe aici de mult timp. Acum intenţionez să plec din ţară. Nu doriţi s-o cumpăraţi cumva, domnule Smith? Ar fi o ocazie excelentă pentru un om ca dumneavoastră, care doreşte să se retragă într-un loc liniştit. Iar dumneavoastră veţi avea parte în curând de linişte, de foarte multă linişte…

Scoase din buzunar un pistol automat şi-l puse pe masă. Apoi se aplecă, îl ridică pe Surefoot, şi-l aşează într-un colţ al camerei. Dezlegă eşarfa de mătase şi-i aruncă pantofii în celălalt colţ. Ezită o clipă, după care îl deschise la guler.

— Nu eşti rănit dragul meu Smith, nu fi îngrijorat. Nu moare nimeni dintr-o lovitură de măciucă după ceafă. Recunosc însă că este foarte neplăcut. Mi-a aplicat şi mie tratamentul ăsta un tip din Cincinati. Mi-au trebuit două luni să mă refac şi să reuşesc să-l trimit pe lumea cealaltă. Nu ştiai de ascunzătoarea asta, nu-i aşa?

Lui Surefoot i se uscase gura, capul îi zvâcnea de durere, dar era foarte stăpân pe el, conştient că se afla într-o situaţie disperată.

— Te înşeli Binny, ştiam foarte bine, cum să nu! Locul ăsta se află cam la 100 yarzi de Bath Road lângă Taptow. Ai cumpărat terenul acum vreo patru ani şi ai plătit cam 150 de lire:

Vestea îl luă prin surprindere pe Binny.

— Această casă – continuă detectivul – a fost percheziţionată săptămâna trecută de o patrulă trimisă de mine, iar acum se află sub supravegherea departamentului de poliţie din Buckinghamshire. Ştiu că mai ai o colibă asemănătoare în Wiltshire.

— Da?...

— Binny era complet şocat şi speriat în acelaşi timp. Detectivul îşi dădu seama de asta şi insistă.

— Ce rost are să te comporţi prosteşte? N-avem dovezi să te acuzăm de crimă. Singurul lucru pentru care avem suficiente probe împotriva ta, este măsluirea cecurilor lui Hervey Lane. Pentru asta nu iei mai mult de şapte ani.

— Cel mult un an în plus continuă el – dar ce-i un an? Acum dă-mi nişte apă. În spatele camerei este o bucătărie. Dă drumul la robinet şi las-o să curgă; avea gust de rugină săptămâna trecută când am fost pe aici. Dacă n-ai în ce să-mi pui, caută pe dulap. O să găseşti o cană de tablă.

Instinctul de servitor gata să asculte stăpânul triumfă până la urmă; Binny ieşi din cameră şi se întoarse cu cana de tablă în mână şi o apropie de buzele lui Surefoot.

— Şi acum scoate-mi cătuşele şi hai să discutăm puţin! De ce nu l-ai adus aici pe Mike Hennessey, în loc să... – îşi dădu seama ce greşeală comisese de îndată ce-a deschis gura.

Binny se dădu un pas înapoi, desfigurat de ură:

— Deci voiai să mă acuzi de crimă. Credeai că o să mă tragi pe sfoară, ticălosule! O să-ţi arăt imediat ce-am de gând să fac cu tine.

Puse mâna pe pistolul de pe masă şi-l examină cu atenţie.

— Mi-am dorit întotdeauna clipa asta, Smith, începu el.

— Acum ţi s-a împlinit dorinţa – îl întrerupse Surefoot pe un ton, rece – Mai bine te-ai grăbi!

— N-ai nici o grijă! – rânji Binny.

Băgă pistolul la loc în buzunar, luă eşarfa şi legă din nou picioarele prizonierului. Renunţă la haina de blană şi la podoabele feminine. Scoase dintr-un cufăr de teatru un costum vechi şi se îmbrăcă cu el.

Surefoot Smith îl privea cu interes.

— Cred că o să ai mult de muncit! – îi spuse el.

— Da, ai dreptate. Pământul de aici este moale. Trebuie să sapi cam şase picioare până să dai de vreun hoit!

Încercă degeaba să-l îngrozească pe detectiv.

— De ce nu mă laşi pe mine? – îi propuse Smith – Eşti gras şi n-ai nici un pic de condiţie fizică. Am visat întotdeauna să-mi sap propriul mormânt.

Binny se gândi o clipă la această posibilitate.

— Nu, nu, o s-o fac eu, asta e! Ce dacă sunt gras?

— De ce te mai osteneşti? continuă Surefoot pe un ton cât mai indiferent. De îndată ce se va constata că am dispărut vor căuta peste tot. Inclusiv aici şi în Wiltshire. Înţeleg că nu vrei să laşi nici o urmă. Deocamdată văd că te îndoieşti c-ai putea să fii condamnat pentru crimă, dar, dacă omori un ofiţer de poliţie eşti ca şi spânzurat, fii sigur de asta. O să-ţi pui în cap tot Scotland Yard-ul. O să se adune un morman de dovezi împotriva ta. Până şi oamenii care dormeau în patul lor, or să jure că te-au văzut când mă omorai.

— Poate ai vreo şansă să te descurci în ceea ce priveşte uciderea lui Hennessey, a bătrânului Lyne, sau a lui Tickler dar cu mine n-o s-o scoţi la capăt. Or să verifice locul ăsta metru cu metru şi din câte îmi amintesc este acoperit cu iarbă. Aşa că o să-mi găsească imediat mormântul, iar tu o să fii un om terminat.

Binny se opri în uşă, şi-l privi cu ură:

— Mai cunoşteam eu un poliţai care vorbea exact ca tine. Acum vorbeşte pe lumea cealaltă!

Ieşi închizând după el.

Surefoot Smith se aşează gânditor. Încercă în zadar să rupă legătura dintre cătuşe… îşi trase picioarele în sus, încercând să ajungă cu mâna la eşarfa de mătase. Era foarte greu, dar până la urmă reuşi să desfacă un nod. Era cât pe ce să-l desfacă şi pe al doilea, când îl auzi întorcându-se.

Pentru Binny săpatul era mai dificil decât se aşteptase. Leoarcă de transpiraţie, căută în ladă, scoase o sticlă de whisky şi bău câteva înghiţituri zdravene.

— Ai nevoie de mai mult curaj sau speri să-ţi dea putere? – se interesă detectivul.

— O să vezi tu – mormăi ucigaşul privindu-l duşmănos.

Din buzunarele pantalonului ieşeau ţevile a două pistoale automate. Surefoot le privea cu jind…

Tocmai se pregătea să iasă din nou pe uşă, când se întoarse străfulgerat de un gând şi examină nodurile de la eşarfă.

— Va să zică ai desfăcut deja un nod. Bineee…

Căută în cufăr şi găsi o bucată de sfoară, pe care o petrecu printre cătuşe şi o încolăci în jurul gâtului domnului Surefoot Smith, astfel încât mâinile sale erau aproape la nivelul bărbiei.

— Ştii că arăţi nostim – parcă te-ai ruga! remarcă Binny. N-o să te las să aştepţi prea mult, oricum!

Neputincios, Surefoot auzea zgomotul maşinilor care treceau prin apropiere. Ştia că se afla la câţiva paşi de şoseaua principală iar în această zonă traficul se desfăşura zi şi noapte neîntrerupt.

Era foarte puţin probabil ca poliţia din Buckinghamshire să bănuiască ceva. De obicei, nu acţiona decât la solicitarea Scotland Yard-ului, iar acolo absenţa sa nu era un motiv de îngrijorare. Obişnuia de multe ori să lipsească zile în şir când era angajat într-un caz important. De aceea, căutarea nu va începe decât târziu, după plecarea lui Binny din ţară.

Se uita atent la lampa de petrol. Flacăra crescuse prea mult înnegrind sticla.

Binny câştigase; o să-l împuşte afară precis… ca să nu lase urme…

Se scurse o jumătate de oră, după care auzi paşii criminalului…

CAPITOLUL XXIX.

La Scotland Yard se resimţi din plin absenţa lui Surefoot Smith. Nu mai avea cine să citească rapoartele, cine să transmită instrucţiuni prin ofiţerul de serviciu… Dintre toate, cel mai curios suna informarea unui tânăr ofiţer de poliţie, care se adresase departamentului Canon Row, subordonat Scotland Yard-ului, raportând că o limuzină albastră, condusă de o femeie nu oprise la semnalul său în

intersecţia dintre Westminster Bridge şi Embankment, ocolind pe celălalt sens de circulaţie. După ce poliţistul somase în zadar să oprească, îi notase numărul de înmatriculare.

În mod normal, nu s-ar fi dat mare importanţă acestei veşti dar, concomitent cu declaraţia poliţistului se primise o reclamaţie din partea unui membru al Parlamentului, care se deplasase la sediul Scotland Yard-ului, raportând dispariţia limuzinei sale albastre. Maşina fusese parcată neregulamentar în faţa clubului său din Pall Mall, iar omul asistase practic la furtul propriului său vehicul.

— La volan se afla un om deghizat în femeie! – afirmase el.

— Ce vă face să credeţi asta domnule? – îl întrebă uluit inspectorul de serviciu.

— Pentru că atunci când a încercat să intre în maşină s-a pocnit cu capul de plafon şi i-a căzut pălăria. Astfel am putut constata că era un bărbat chel, cu o faţă galbenă, ca de icter.

Inspectorul se albi la faţă. Omul chel cu pielea galbenă era căutat acum în toată Anglia.

Un alt ofiţer de poliţie furniza date suplimentare. În graba lui de a părăsi Londra, Binny se dăduse de gol. În apropiere de Heston, unde artera principală intersectează linia de tramvai, scăpă ca prin urechile acului de coliziunea cu acest mijloc de transport. Poliţistul observase clar că la volan se afla o femeie solidă; dar, când se apropie să-i pună câteva întrebări, porni din nou motorul şi o lua din loc. Aceasta se întâmplase probabil după ce Surefoot leşinase a doua oară.

Acest raport fusese primit la o jumătate de oră după declanşarea anchetei, dar, între timp, toate încercările de a-l contacta urgent pe Surefoot eşuaseră. În plus, pe biroul său se găsiră câteva însemnări neterminate, lucru foarte neobişnuit în ceea ce-l privea, iar cheia de la birou nu fusese predată ofiţerului de serviciu. Asta era chiar foarte ciudat, deoarece oricât ar fi fost de grăbit, o depunea întotdeauna la ghişeu.

Obiceiul său de a se plimba noaptea pe străzi era binecunoscut. Fusese văzut cu o seară înainte, în timp ce mergea agale, în jos, pe dealul Savoy. Jandarmul de la poalele dealului îl remarcase şi la întoarcere. Apoi, cineva îşi aminti de limuzina albastră, parcată la marginea trotuarului.

Toţi poliţiştii din ţară fuseseră alertaţi. Dispăruse unul dintre cei mai importanţi detectivi din Scotland Yard!

— Probabil că se îndreaptă spre coastă. Este foarte posibil să se adăpostească într-una din casele sale, cumpărate la ţară – presupuse comisarul şef – Daţi-mi urgent legătura cu departamentul de poliţie din Buckinghamshire şi Salisbury şi… ca să fim mai siguri, trimiteţi maşini cu patrule în ambele locuri.

În primul rând îl chemară pe Dick Allenby. Se ştia că cei doi erau buni prieteni. Se mai ştia de asemenea, că lui Surefoot Smith îi plăcea să trăncănească până în zori când se afla într-o companie plăcută. Sosirea lui Dick Allenby coincise cu plecarea primei maşini de poliţie.

— Poate că alergăm după cai verzi pe pereţi şi o să ne trezim după un sfert de oră cu Surefoot, calm şi zâmbitor ca-ntotdeauna, dar nu vreau să-mi asum nici cel mai mic risc.

— Bine, dar pe el nu putea să-l fraierească nimeni – se miră Dick.

— Nu se ştie! Tipul ăsta era un bandit notoriu şi-n America, iar acolo, din câte ştim, a luat mulţi oameni cu maşina şi i-a dus direct pe lumea cealaltă.

De un singur lucru nu se îndoia însă:

Surefoot nu ar fi intrat niciodată în limuzină sub ameninţarea unui pistol.

Se uită la ceas; era unu şi jumătate.

— Aş vrea să se lumineze mai repede de ziuă! – zise comisarul cu un oftat.

Dick sesiză că sub aceste vorbe se ascundeau multe griji şi îndoieli.

Surefoot Smith mai avea la dispoziţie un singur minut. Trebuia să se hotărască imediat asupra uneia din posibilităţile, care de care mai greu de realizat, care-i umblau prin minte.

Binny deschise încet uşa şi intră în cameră, îşi şterse fruntea cu o batistă mare pe care o scosese din buzunar, şi se aşeză pe scaun.

— Şi acum… dragul meu prieten… o să facem o mică plimbare împreună… i se adresă el bine-dispus.

Luă sticla de pe masă, trase o duşcă şi se şterse la gură. Apoi se aplecă şi-i desfăcu eşarfa de mătase din jurul gleznelor.

Surefoot Smith se ridică ameţit. Deşi avea senzaţia că se învârte toată casa cu el, se simţea foarte înviorat la gândul că trebuia să-şi pună planul în aplicare. Binny stătea lângă uşă, cu puşca în mână. Fixase la capătul ţevii un obiect în formă de ou. Detectivul se întreba în sinea sa ce mutră ar face acum Dick Allenby, care afirmase sus şi tare că nu poţi pune amortizor la o armă automată, din cauza recului. Ce ţi-e şi cu ştiinţa asta!

Surefoot făcu câţiva paşi înspre masă, sprijinindu-se cu mâinile de lemnul tare.

— Ce faci acolo, te rogi? – îl întrebă Binny în bătaie de joc.

— Din câte înţeleg, nu vrei să se afle că ai trecut pe aici. N-ai de gând să laşi nici o urmă, de asta nu vrei să mă omori în casă, nu-i aşa?

— Da, ai ghicit! îi răspunse vesel Binny.

— Dacă din întâmplare ar veni aici o groază de oameni să vadă ce se petrece şi să pună fel de fel de întrebări; asta ţi-ar cam strica socotelile, nu?

Binny se încruntă:

— Ce vrei să spui cu asta?

Făcu un pas către prizonier.

Acum era momentul! Surefoot ridica lampa şi o aruncă într-un coş de nuiele. Sticla se făcu ţăndări. O flacără

albăstruie, însoţită de limbi roşietice de foc se înalţă ameninţător spre tavan.

Binny înţepeni în loc, uluit, iar detectivul se năpusti asupra lui. Încerca să-l izbească cu pumnii dar rată prima lovitură. Ceva explodă zgomotos în faţa lui. Simţea mirosul de praf de puşcă şi auzi ţiuitul glontelui ricoşat în perete. Îl lovi din nou, încercând să-şi încolăcească mâinile încătuşate de gâtul criminalului. Binny se răsuci într-o parte, se dezechilibra şi scăpă puşca din mână.

Camera se transformase într-o mare de flăcări, focul cuprinzând acum şi pereţii. Fumul gros şi înecăcios făcea atmosfera de nerespirat, iar căldura devenea din ce în ce mai insuportabilă.

Surefoot se aruncă din nou asupra lui şi Binny reuşi să se ferească şi de data asta. Detectivul îi aruncă arma în flăcările care se ridicau din cufăr.

Uşa era deschisă. Binny ieşi din cameră, încercând să blocheze uşa, dar Surefoot puse umărul şi o scoase din ţâţâni, năpustindu-se pe hol.

Singura speranţă era să se ţină cât mai aproape de bandit, pentru că acesta mai avea un pistol în buzunar. Detectivul îl trânti de perete apăsându-l cu toată greutatea. Din această poziţie îi era imposibil să-l lovească. Îl zări pe Binny, străduindu-se să ajungă la uşa de la intrare. O trânti de perete cu piciorul… Aerul rece năvăli în cameră, aţâţând flăcările uriaşe.

Binny încerca cu disperare să scape din mâinile lui Surefoot şi să-şi scoată pistolul din buzunar. Respira cu greutate; îşi pierduse acum orice urmă de curaj. Se zbătea îngrozit să iasă din strâmtoarea detectivului care se apăsa cu toată puterea asupra lui. Reuşi în cele din urmă, cu un efort supraomenesc, năpustindu-se pe uşă. Surefoot se luă imediat după el. Acum criminalul avea pistolul în mână şi trase. Smith îl trânti la pământ, dar banditul se ridică imediat, şi fugi în spatele casei. Surefoot, cu cătuşele la mâini alergă după el, dar Binny se întoarse brusc şi ţinti în

plin. Surefoot Smith ştia că nu mai are este nici o speranţă. Cu ultimele eforturi se aruncă înainte. Se desprinse de pământ, căzând într-un gol adânc… tot mai adânc… Auzise împuşcătura şi se întrebă ca prin vis dacă asta era într-adevăr moartea. Îşi reveni însă imediat, când se izbi de fundul gropii. Acum îşi dădu seama ce se întâmplase de fapt: Binny săpase toată noaptea, pregătind un loc cât mai bun pentru a-şi ascunde victima, dar ratase în ultimul moment ţintind aiurea.

Se ridică greu în picioare, zgâriat şi plin de vânătăi. Auzi o a doua împuşcătură, urmată de o adevărată rafală. O voce autoritară dădea nişte instrucţiuni. Îşi auzi propriul său nume, şi răspunse, strigând cât putea de tare. La marginea gropii zări chipul sergentului său. Îl ajută să se ridice la suprafaţă.

— N-o să scape! – se grăbiră toţi să-l asigure pe domnul Smith.

— Dar încotro a luat-o şi unde-i maşina? – întrebă Surefoot nerăbdător.

Era murdar şi zdrobit de oboseală. Îl durea fiecare părticică din corp, şi, cu toate astea, nici prin cap nu-i trecea să se odihnească.

— Căutaţi în buzunar, cred că a uitat să ia cheia de la cătuşe!

Se văzu în sfârşit eliberat şi-şi frecă încheieturile înţepenite.

— Aţi găsit maşina?

Limuzina lui Binny nu fusese încă localizată. Surefoot o văzuse ultima dată în faţa căsuţei, dar era evident că banditul o ascunsese pe undeva.

La lumina flăcărilor distinseră urme proaspete, care duceau peste câmp. După un sfert de oră se găsiră dovezi palpabile că maşina fusese parcată lângă un drum secundar. Poarta era larg deschisă iar pe pământul umed se vedeau dârele lăsate de cauciucuri. În loc s-o ia pe drumul principal, se întorsese îndărăt, îndreptându-se spre

Cookham, unde traficul era practic inexistent la această oră, iar şansele de a fi recunoscut, complet nule.

Ofiţerul de serviciu din localitate văzuse maşina dar nu observase cine se afla la volan. O luase probabil spre podul peste Tamisa, unde accesul era permis numai contra cost, dar, la acea oră târzie, intrarea nu mai era păzită. Poliţia din Baurne End observase câteva maşini, fără să le dea însă prea multă importanţă. De acolo, s-ar fi putut să traverseze intersecţia de cale ferată de la Oxford Road sau să urmeze cursul râului, spre Marlow.

Surefoot Smith respinse vehement sugestia să se ducă acasă să se odihnească şi să lase urmărirea pe mâna patrulei de la Scotland Yard şi a poliţiei din Buckinghamshire.

— Tipul ăsta nu poate ajunge prea departe în halul în care este îmbrăcat – are pe el doar pantalonii şi flanela – cămaşa i-am făcut-o praf. Precis că o să oprească vreun om sau o să dea buzna într-o casă să fure un costum. Sper că vă daţi seama cu cine avem de-a face. Tipul foloseşte metodele bandelor americane. Nu se dă în lături nici de la crimă, după câte aţi putut constata.

Veştile nu se lăsară aşteptate prea mult. Hotărându-se s-o ia spre Marlow pentru că oferea mult mai multe posibilităţi de scăpare pentru criminal, se întâlniră cu un poliţist care împingea o bicicletă. Afară ploua torenţial iar apa curgea şiroaie pe cascheta şi pelerina acestuia.

— Acum cinci minute a trecut pe aici o limuzină albastră – îi informă el.

Maşina poliţiei acceleră. Găsiră limuzina chiar la ieşirea din Marlow; era goală…

La trei dimineaţa, o maşină care trecea prin Oxford Road a fost oprită de un poliţist, staţionat cu braţele întinse, în mijlocul drumului. La volan se afla un fermier înstărit din Oxford.

— Îmi pare rău că v-am deranjat! – i se adresă poliţistul – dar suntem în căutarea unui criminal periculos şi v-aş ruga

să mă duceţi până la High Wycombe. Fermierul, puţin nedumerit la început, era încântat să participe la o asemenea urmărire senzaţională, aşa că îi deschise portiera poliţistului, care se instală comod pe bancheta din spate.

— O să vă spun unde să mă lăsaţi! – îi zise ofiţerul.

De partea cealaltă a localităţii High Wycombe, se găsea o bifurcaţie care ducea la Princes Risborough.

— Întoarce! – îi ordonă tăios ofiţerul.

Şoferul protestă supărat – trebuia să se întoarcă la Oxford.

— Întoarce imediat! – şuieră tăios poliţistul, punându-i pistolul în ceafă.

— Fă exact ce-ţi spun!

Vocea era foarte dură, iar pistolul cât se poate de autentic. Fermierului aproape că nu-i venea să creadă. Era un om destul de curajos, dar acum nu avea nici o armă asupra lui.

— Ce-ai de gând? – îl întrebă el, crezând în continuare că avea de-a face cu un poliţist. N-ai dreptul să procedezi aşa!

— Să-ţi iasă din cap că sunt copoi! îi zise Binny. Proprietarul hainelor cu care mă vezi îmbrăcat zace într-un şanţ, cu un glonte în cap. Condu, unde îţi spun eu, fără nici un fel de comentarii.

Şoferul ascultă, întorcând maşina în direcţia indicată. Intrară pe un drum nou, parţial în lucru. Era luminat cu lămpi roşii şi felinare.

Fermierul se uită în oglinda retrovizoare şi văzu îngrozit că pasagerul său era chiar criminalul căutat.

Se aflau într-o zonă pustie, unde chiar la ora prânzului nu observai multe maşini. Acum, cel puţin, nu era nici ţipenie de om. Binny se uita tot timpul în stânga şi-n dreapta, căutând un loc potrivit. La un moment dat trecură pe lângă o construcţie din lemn, care părea să fie un hambar. Banditul îi ordonă să oprească şi să dea înapoi. Poarta era deschisă, aşa că intrară direct acolo.

— Opreşte! – îi zise Binny, deschizând portiera. Acum dă-te jos!

Scoase lanterna de buzunar care aparţinuse nefericitului poliţist şi lumină uşa hambarului. N-avea nici un fel de încuietoare, sau zăvor. Intră înăuntru, împingând cu o mână, iar cu cealaltă îl ameninţa pe prizonier.

— Marş înainte! – se răsti el.

După o jumătate de oră. Binny ieşi din nou, îmbrăcat în hainele fermierului. Ascultă câteva clipe la uşă, după care se urcă în maşină, continuându-şi drumul. Era destul de periculos pentru el. Un bărbat singur, care conducea la asemenea oră, indiferent cum era îmbrăcat.

Dacă ar găsi un camion de genul cărora făceau curse între capitală şi provincie, i-ar fi de mare folos. Va trebui să se lase în seama norocului.

L-ar prinde în mod sigur dacă ar încerca să se îndepărteze de Londra. Deci, în cele câteva ore care-i mai rămâneau până-n zori trebuia să facă tot posibilul să se întoarcă în oraş. Mai avea trei ascunzători. Oare şi pe astea le descoperise poliţia?

Trecu prin Avlesburg şi o luă la dreapta. Era înzestrat cu un deosebit simţ de orientare şi intenţiona să ajungă la Great North Road şi să încerce să intre în Londra dinspre această direcţie.

În timp ce trecea printr-un sat, se ivi un poliţist din umbră şi-i făcu semn să oprească. Binny ezită pentru o clipă; la început era gata să-şi continue drumul, dar, se gândi că în cazul ăsta o să fie oprit în mod sigur mai departe, la vreun baraj de poliţie.

Studiase atent metodele Scotland Yard-ului… Ştia că Londra putea fi înconjurată oricând de baraje, pe unde nu pătrundea nici musca; auzise şi de pragurile de cuie aşezate perpendicular pe şosea, cu consecinţe dezastruoase pentru şoferul care s-ar fi încumetat să nu oprească.

De aceea reduse viteza şi apăsă pe frână.

— Permisul, vă rog! – zise ofiţerul.

Binny îngheţă. Îşi deposedase prizonierul de toate lucrurile, mai puţin permisul. De obicei însă, şoferii îşi ţineau acest document important la îndemână, într-un suport fixat în portieră. Dacă nu era acolo…

Scoase pistolul din buzunar şi-l aşează pe scaunul de lângă el. Din fericire, carnetul era acolo, aşa că îl înmână triumfător poliţistului.

— Vă numiţi Dornby sau Domby? – îl întrebă poliţistul.

— Dornby, răspunse prompt Binny.

Putea fi oricare din ele. Îi dădu permisul înapoi, întrebându-l:

— N-aţi văzut nici o limuzină albastră?… cu un şofer îmbrăcat doar în flanelă şi pantaloni?

Binny chicoti.

— N-aş putea să-ţi spun ce culoare avea şi în orice caz n-am remarcat cum era îmbrăcat şoferul. Dar, de ce? Căutaţi pe cineva?

— S-a comis o crimă! am primit o notă urgentă dar nu prea ştiu exact despre ce este vorba. Noapte bună, domnule Dornby!

Binny îşi continuă drumul. Noroc că nu se uitase prea bine la faţa lui. Erau destul de eficienţi tipii ăştia de la Scotland Yard – se gândi criminalul, întrebându-se cum reuşise oare să anunţe până şi posturile astea îndepărtate de poliţie.

Se uită pe permisul de conducere. Deci, era John Kenry Dornby, din Wellfield Farm. Trebuia să ţină minte noul său nume.

Ajunsese într-un punct în care putea evita satele, pentru că în curând se apropia de North Road, unde era posibil să dea peste baraje serioase, mai ales în apropiere de departamentul de poliţie din Metropolitan.

Intră în sfârşit pe drumul care ducea de la Londra, spre nord, prin Doncaster. Pe unde s-o ia? La stânga sau la dreapta? Asta era problema!

Până la urmă o luă către şosea, trecând peste o potecă îngustă, cu şanţuri adânci de-o parte şi de alta. Era un viraj

foarte strâns, unde nu puteai vedea ce vine din dreapta sau din stânga. Auzi doar zgomotul unui motor, văzu lumina farurilor şi viră brusc la stânga. Maşina care venea de după colţ făcu exact aceeaşi manevră. Şoferul remarcă prea târziu limuzina lui Binny şi nu mai putu evita ciocnirea. Răsuci volanul la dreapta, iar maşina intră în derapaj pe drumul alunecos, rotindu-se 180 de grade şi izbindu-se cu una din roţi de un stâlp de telegraf, care o proiectă în şanţ.

Binny frână pentru a evita coliziunea, deoarece maşina lui se afla exact, faţă în faţă cu cea avariată. Reuşi să oprească la câţiva metri de ea. Auzi strigatele şoferului, iar la lumina farurilor zări silueta unei femei, care deschise portiera şi se strecură afară.

Pur şi simplu nu-i venea să-şi creadă ochilor. Persoana care stătea în ploaia torenţială nu era alta decât Mary Lane.

CAPITOLUL XXX.

Nu-ţi mai ardea să fii grijuliu şi precaut când era vorba să stai într-o cămăruţă fără aerisire, pe un pat cu arcurile rupte. Soţia sergentului fusese foarte amabilă şi-i oferise una din cele mai bune camere. Într-adevăr nu se putea compara cu celelalte, dar Mary nu era obişnuită să trăiască în asemenea condiţii. Era groaznic de obosită când se hotărî să se culce, dar îndată ce puse capul pe pernă îşi dădu seama că nu mai avea nici un chef de somn. Încercă să stea cu ochii închişi, depănând în minte tot felul de poveşti, liste de cumpărături, întâmplări hazlii dar, în zadar. Se trezise complet, în cele din urmă, se dădu jos din pat, aprinse lumina şi se îmbrăcă cu halatul.

Credea că poate aşa o să-i revină somnul. Nici o şansă! Se gândea cu părere de rău la apartamentul elegant de la hotel şi începu să se îmbrace. Faţă de soţia sergentului se putea scuza foarte uşor, nu era o problemă. Oricum, nu se întorcea până la miezul nopţii. Nu era nici un telefon în cameră, dar putea coborî la parter, la sediul poliţiei. Surefoot Smith o prezentase inspectorului de serviciu, aşa că îl putea ruga pe acesta să-i facă legătura cu detectivul.

Îi părea rău că-i atât de nerecunoscătoare, dar nu venise de bună-voie aici. Se cam exagerase în legătură cu Binny. Chiar Surefoot spusese că tipul n-avea nici un interes s-o terorizeze, acum, după ce se descoperise totul.

Îi scrise câteva cuvinte gazdei sale, scuzându-se pentru plecarea sa în grabă, îşi puse paltonul şi coborî la parter.

Inspectorul pe care-l cunoştea plecase în misiune şi nu-l instruise pe înlocuitorul lui în ceea ce-o privea. Însă, când menţionă numele lui Surefoot Smith deveni deodată foarte atent.

— Nu este la Scotland Yard, domnişoară! Am primit ordin sipecial să-l căutăm de urgenţă!

Fata făcu ochii mari de uimire.

— Să-l căutaţi? Cum adică… A dispărut cumva?

Sergentul, ştiind că un poliţist nu trebuie să dea prea multe amănunte, ocoli răspunsul.

— Este ceva în legătură cu Binny? – insistă ea.

— Da – ezită el, înainte de a deveni ceva mai comunicativ. Este vorba de criminalul, acuzat de uciderea bătrânului din Regent Park. Se pare că l-a răpit pe domnul Smith. Este ciudat pentru un inspector al Scotland Yardu-lui… dar, parcă poţi să ştii…

Sesiză în spusele sale eterna rivalitate între inspectorii în haine civile ai Scotland Yard-ului şi ofiţerii în uniformă din Metropolitan Police.

— Cum să fraiereşti un inspector? Sună caraghios, nu-i aşa? Eu nici nu cred asta, dar, ce să-i faci! Ordinul este ordin. Trebuie să-i căutăm pe amândoi!

Îl rugă să-i cheme un taxi. Poliţistul nu era prea încântat. Sergenţii de serviciu nu se ocupă de taxiuri pentru vizitatori, dar cu ea era altceva. Fusese recomandată de Surefoot Smith aşa că formă un număr, şi, după cinci minute, iat-o lângă şofer, în drum spre Scotland Yard.

Tocmai atunci plecaseră maşinile în căutarea lui Surefoot. Mary vorbi cu inspectorul şef. Acesta nu-i oferi prea multe informaţii. O sfătui însă, ca un tată, să fie cuminte şi să se

ducă la culcare. Era clar că nu ştia nimic despre aranjamentele lui Surefoot, iar când îl întrebă dacă mai putea rămâne la Scotland Yard până se mai afla ceva despre detectiv se arătă destul de stânjenit.

— N-aveţi de ce să vă îngrijoraţi, domnişoară Lane! Sunt baraje de poliţie în tot oraşul inclusiv la treizeci de mile în jurul Londrei. Şi, în plus – de asta sunt convins – Surefoot o să apară dintr-o clipă în alta.

Cu toate astea, fata se încăpăţâna să rămână, aşa că o conduse în biroul detectivului. Era o cameră liniştită, iar acum, când toată agitaţia din timpul nopţii se mai potolise se simţea într-adevăr foarte obosită şi-i părea rău că nu rămăsese în patul ei cald.

Se aşeza la masă cu capul în palme, moţăind.

Se trezi brusc, când inspectorul şef deschise vesel uşa.

— Domnişoară, puteţi pleca liniştită! L-au găsit pe Surefoot şi din câte îmi dau seama nu este rănit prea grav!

Îi povesti pe scurt cele întâmplate.

— Se întoarce la Londra? întrebă fata… Domnul Smith, vreau să spun!

Ofiţerul zâmbi cu bunăvoinţă.

— Dacă ar avea atâta minte, ar trebui să se ducă la un doctor, dar, din câte îl cunosc, nu se linişteşte până nu rezolvă cazul în întregime. Am făcut un baraj sofisticat înspre Welwyn. Inspectorul Rose răspunde de această porţiune, iar Surefoot s-a dus să-l ajute. Apropo, şi prietenul dumneavoastră, domnul Allenby, se află tot acolo. Chemă un taxi care o lăsă la hotel. Reuşi să doarmă vreo două ore, după care se trezi din nou. Big Ben bătuse de ora două. Nu simţea nevoia să se mai odihnească. Era complet lucidă. Portarul, care-i deschisese uşa la venire se mira s-o vadă din nou. Tocmai căuta scrisorile pe care le primise.

— De unde aş putea închiria o maşină? – se interesă ea.

Omul o întrebă uluit:

— Cum, o maşină? Doriţi chiar acum?

Fata ezită o clipă. Inspectorul şef spusese că Dick şi Surefoot erau la Welwyn, dar, nu precizase unde anume. La început, îşi închipuise că erau la sediul poliţiei din localitate. Nu prea ştia exact ce înseamnă un baraj. Spera însă că o să găsească pe drum un poliţist care s-o îndrume. Nu-i era încă foarte clar de ce voia să se ducă. Pur şi simplu, dorea să participe şi ea la această acţiune palpitantă în care fusese implicată. Ţinea neapărat să vadă cu ochii ei cum evoluau lucrurile, să fie unul din personajele principale.

— Da, adu-mi o maşină! Să vină cât mai repede!

Îi dădu cheia de la camera ei şi urcă la etaj.

După câtva timp, portarul îi aduse cafea, pentru că în timpul nopţii făcea şi pe bucătarul.

Îi spuse că Leo Moran plecase la el acasă. Omul era foarte impresionat de reporterii care se perindaseră prin hotel, punând diverse întrebări în legătură cu „bancherul gazat”. De-abia îşi termină cafeaua, că maşina trase la scară. Se îmbrăcă cu nişte haine mai groase şi o porni în expediţia ei nocturnă. Pe măsură ce maşina se îndreptă către suburbiile londoneze, Binny şi fuga lui căpătau un alt sens. Nu se temea atât de acest bărbat, cât de ciudatul mecanism pe care propria ei gândire îl pusese în mişcare. Îl bănuise încă de la început, când aflase de ciudata iscălitură în creion de pe spatele ceculuі, iar, după ce văzu că toate falsurile datau din 17 ale lunii – ziua în care bătrânul îşi achita întotdeauna facturile, nu mai avu nici un dubiu.

Iar acum, din cauză că rezolvase misterul cheii de la cămară, făcând legătura cu cecurile falsificate, 18.000 de poliţişti londonezi căutau cu disperare un om chel. Asta o îngrozea de fapt! Nu Binny sau ameninţările lui, ci imaginea acestor roţi nevăzute care se angrenaseră parcă într-un zumzet asurzitor. Pentru Mary Lane, Binny era mai mult o brută. Observă că maşina se deplasează cu viteză cam mare pe şoseaua umedă. La un moment dat derapă un pic iar fata se apucă strâns de mânerul de la portieră.

Era la câteva mile de Welwyn, când, într-o intersecţie văzu o maşină care virase spre stânga şi se îndrepta direct spre ei. Îngheţată de spaimă, constatând că la viteza cu care înaintau era imposibil să evite ciocnirea – maşina derapă violent, iar şoferul pierdu controlul volanului. Se izbiră de ceva şi se trezi în genunchi pe podea.

Se împinse cu toată puterea în uşă şi reuşi s-o deschidă, strecurându-se afară în ploaie. Şoferul ieşise, deja şi se uita posac la capotă.

— Îmi pare rău, domnişoară! – mormăi el. Trebuia să telefonez în oraş să trimită altă maşină. Poate vă duce domnul ăsta până la Welwyn.

Cealaltă maşină se afla în spatele lor. De-abia evitase să-i tamponeze. Mary se îndreptă spre ea. Străinul tocmai deschidea portiera. Avea gulerul de la haină ridicat, aşa că nu putea să-i vadă faţa.

— V-aţi accidentat, nu? – întreba el răguşit.

Între timp, şoferul lui Mary se băgă şi el în vorbă.

— Puteţi să ne duceţi până la Welwyn? – îl întreba el – M-am izbit cu roata dreapta faţă de stâlp.

— Mai bine aşteaptă aici, lângă maşină! O s-o duc pe domnişoara! Mai sunt câteva mile – replică celălalt.

— Poftiţi, urcaţi-vă! – se adresă el lui Mary Lane. O să vă las în oraş şi o să trimit aici o echipă de intervenţie.

Se pare că acest aranjament îi convenea de minune şoferului, aşa că Mary intră fără să şovăie în maşina străinului. Acesta ocoli limuzina pe la spate şi se aşeză la volan, lângă ea. Fata nu-i văzuse încă faţa. Ţinea gulerul de la haină întors. Când porni motorul i se păru că l-a auzit râzând şi se întreba ce-o fi găsit atât de amuzant în toată povestea asta.

— Foarte drăguţ din partea Dumneavoastră că aţi acceptat să mă luaţi! – îi zise ea. Mă tem că accidentul a fost din vina noastră.

Bărbatul nu-i răspunse imediat.

— Se mai întâmplă! – replică el în cele din urmă.

Înaintară vreo 200-300 de yarzi de-a lungul drumului după care viră brusc la stânga. Mary ştia, în mare, unde se afla oraşul Welwyn şi, în orice caz, îşi dădu seama că se îndreptau în direcţie opusă.

— Nu cumva aţi greşit? – îl întrebă ea impacientată.

— Nu! – răspunsul fu cât se poate de scurt şi ameninţător.

Intrară pe un drum secundar care era paralel cu şoseaua principală. La lumina farurilor se zărea un domeniu impresionant, străjuit de copaci şi încercuit de un gard de sârmă ghimpată, cu o poartă mare albă. Maşina se opri, dădu puţin înapoi, după care se năpusti în viteză şi o făcu ţăndări. În faţa lor se întindea o alee cu pietriş.

— Încotro mergem? – întrebă fata gâtuită de emoţii. Intuise că se afla într-un mare pericol.

Binny nu-i răspunse. Orientă maşina înainte, iar după câţiva yarzi opri pe dreapta, între pomi.

— Ce înseamnă asta? – strigă Mary.

— Înseamnă că sunteţi o domnişoară frumoasă şi încântătoare, pe care sunt deosebit de fericit s-o revăd în circumstanţe atât de romantice.

Recunoscu imediat tonul afectat şi mieros al lui Binny, paralizând de frică.

— Sunteţi logodnica domnului Allenby şi prietena iubitului meu amic Surefoot, nu-i aşa? – continuă criminalul.

Fata încercă să deschidă portiera, dar o împinse brutal înapoi.

— Am câteva planuri cu dumneata. Mai întâi, m-am gândit că n-o să mai par suspect dacă o să apar alături de o femeie. Apoi, mi-am dat seama că am avut noroc. Mi-ai putea fi de mare ajutor, draga mea! Iar, în al treilea rând, m-am gândit că, indiferent ce-ar fi, nu mi se poate întâmpla nimic mai rău decât să mă condamne la moarte. Sigur, n-o să fie nici vorba de aşa ceva! – adăugă el grăbit. Sunt mult prea deştept pentru ei. Şi acum, o să coborâm şi o să vedem unde ne aflăm.

Se aplecă asupra fetei, împinse portiera, o apucă de braţ şi o ajută să iasă din maşină. Înainte să plece, portarul îi dăduse un teanc de scrisori. Căuta o cameristă şi de aceea, publicase un anunţ în ziar, indicând adresa hotelului. Primise o mulţime de oferte. În grabă, le băgase în buzunar, iar acum îşi aminti deodată de ele. Scoase una şi o lăsă să cadă pe jos.

Binny păstrase lanterna care aparţinuse ultimei sale victime şi lumină drumul cu ea.

— Noi doi o să găsim altă maşină – zise el vesel.

Pălăvrăgea bine dispus iar fata se întreba îngrozită cum putea oare să intre din nou în pielea oribilului personaj Washington Wirth. Era grotesc, de necrezut, ca într-un coşmar.

— Sunt un om cu posibilităţi nebănuite! – continuă el, fără să-şi dea seama că o strângea de braţ. După sute de ani, o să-şi mai amintească încă de Binny, aşa cum fac acum cu Jock Shehhard. Şi… partea cea mai nostimă este că am de gând să-mi sfârşesc zilele în linişte, ca un membru respectabil al societăţii. M-ar încânta să devin consilier sau primar într-un oraş din Colonii! Mi s-ar potrivi de minune!

În acest moment, Mary aruncă cea de-a treia scrisoare. Trebuia să lase o urmă într-un fel sau altul, dar nici numărul lor nu era inepuizabil. A patra căzu într-un colţ, pe alee, când traversa o potecă.

Criminalul trăncănea într-una.

— Nu trebuie să vă faceţi griji, domnişoară! N-o să vi se întâmple nimic rău… deocamdată! Atâta timp cât sunteţi în viaţă sunt şi eu! Sunteţi ostateca mea, parcă aşa se spune?!

Fata nu-l băgă în seamă. Nici măcar nu mai era atât de speriată ca la început. Încerca să-şi imagineze ce o să se întâmple până la urmă, când criminalul o să fie încolţit, iar ea va fi la mâna lui.

Înaintea lor se profila în întuneric conturul unei case impunătoare. Se apropiară de o pajişte, înconjurată de un gard de fier. Mai încolo, se vedea o poartă deschisă, care

dădea într-o curte pavată. Se opri de câteva ori în timpul monologului său şi ascultă atent, era o noapte foarte liniştită. Se auzea distinct din depărtare uruitul trenurilor şi zgomotul maşinilor care treceau pe şosea.

Aparent părea mulţumit, pentru că nu făcuse nici un comentariu. Acum, după ce intrară în curte, se opri din nou, întorcând capul într-o parte şi-n alta. Observă un fascicol de lumină – doar pentru o clipă – apoi dispăru din nou. Se pare că venea dinspre plantaţia prin care trecuseră. Nu cumva uitase farurile aprinse?! Se mişcă puţin la dreapta, apoi la stânga, dar lumina nu mai apăru. Nu era exclus să fi fost paznici în zonă! – se gândi el – Probabil că păzeau vânatul! Da, asta trebuie să fie! – încercă Binny să se liniştească.

O ţinea strâns de braţ. Fata intui că banditul trecea printr-un moment de mare încordare şi îşi ţinu respiraţia. Apoi, fără nici un cuvânt, îi făcu semn să intre în curte. Mary observă că folosea lanterna cu mai mare precauţie acum. Spre dreapta se aflau nişte grajduri: două uşi erau larg deschise şi atârnau în nişte balamale rupte. După toate aparenţele, casa era nelocuită. Ajunseră în dreptul intrării într-o bucătărie. Pe fereastră era lipită o notiţă pătată de ploaie: „Cheile se află la doamna Thurlow, din Welwyn”.

Binny sparse geamul cu patul pistolului, căută zăvorul cu mâna şi trase de el.

— Intră! – i se adresă el.

Dar, în acel moment, fu învăluit într-un cerc orbitor de lumină şi auzi o voce care-i era foarte „dragă”.

— Nu mişca Binny!

Era bineînţeles Surefoot Smith. Pentru o clipă împietri de uimire, cu mâna încleştată pe braţul fetei. Apoi, o întoarse brusc cu spatele spre el, petrecându-şi braţul în jurul taliei lui Mary.

— Dacă vă apropiaţi, trag! – ameninţă el punându-i pistolul lângă obrazul catifelat.

— Nu fi prost, Binny, ce rost mai are?! – îi zise Surefoot pe un ton împăciuitor.

Din cauza luminii puternice a reflectorului nu puteau să observe că banditul nu era de fapt singur.

— Comportă-te ca un adevărat bărbat! Lasă tribunalul să-ţi hotărască soarta! Ai şanse, ascultă-mă! Nu te putem acuza de mare lucru!

— Nu mai ţine figura! Gata, s-a terminat! Să fie clar Smith! Ia-ţi oamenii mai repede de aici! Dă-mi o oră şi-ţi promit că n-o să i se întâmple nimic puicuţei. Dacă mai faci un singur pas, îi zbor creierii! Atunci chiar o să ai motive să mă acuzi! Ei, ce zici?!

Se făcu linişte. Fata auzea în depărtare murmurul unei conversaţii aprinse.

— Bine! – încuviinţă Surefoot în cele din urmă. Îţi dau o oră la dispoziţie, dar laşi fata aici.

Binny râse dispreţuitor.

— Ce, crezi că-s prost?! Îi dau drumul când o să fiu în siguranţă. Tu, mai bine, te-ai întoarce…

Doar atât mai apucă să spună. Un poliţist, venind tiptil-tiptil pe la spate îl lovi în cap cu un baston de cauciuc. Fata de-abia avu timp să scape din braţele ucigaşului care se prăbuşi pe pământul umed.

Şoferul maşinii avariate fusese norocos. Imediat cum plecase limuzina, găsi altă maşină. Îl rugă pe proprietarul acesteia să-l ducă până la Welwyn. La mai puţin de o milă dăduseră peste un baraj de poliţie şi povesti ce se întâmplase. Oferi informaţii foarte preţioase, deoarece îl văzuse pe Binny virând spre stânga şi părăsind drumul principal.

— Practic, te-am ţinut tot timpul sub observaţie, din momentul în care ai trecut de plantaţie. A fost foarte simplu chiar şi fără ajutorul scrisorilor tale. Foarte ştiinţific, n-am ce zice, numai că nu le-am remarcat.

Arestarea şi condamnarea lui Binny au avut un efect demoralizator asupra lui Surefoot Smith. Din ziua în care periculosul criminal se trezi cu ştreangul de gât pe eşafodul închisorii Pentonville, Surefoot renunţă la băutura sa

preferată, berea, şi se profilă pe tării. După cum îi explica şi lui Dick Allenby:

— Merită să te îmbeţi într-o zi ca asta!

SFÂRŞIT